eğitimin sesi

Gelecek eğitimle gelecek

Nisan - Temmuz 2010 Sayı:33 ISSN:1304-4613

İzmir Milletvekili
Şenol BAL ile

TÜRKİYE GÜNDEMİ ÜZERİNE

MİNNETTARIZ...

TÜRK EĞİTİM-SEN

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri
Kolu Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Nisan-Temmuz 2010
Sayı : 33

Türk Eğitim-Sen Genel
Merkezi adına Sahibi
İsmail KONCUK
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Sami ÖZDEMİR
Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

Yayın Kurulu

Musa AKKAŞ
Seyit Ali KAPLAN
Talip GEYLAN
Cengiz KOCAKAPLAN
M. Yaşar ŞAHİNDOĞAN

Yönetim Yeri
Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel:0312 424 09 60
Faks:0312 424 09 68

Dergimiz yerel süreli ve ücretsizdir.

Üç ayda bir yayınlanır

Dergide bulunan yazıların sorumluluğu
yazarlarına aittir
Basım Tarihi 30.07.2010

Grafik Tasarım ve Baskı

Altuğ Reklam Basın Yayın Ltd. Şti.
Menekşe Sokak 10/10 Kızılay/ANKARA
Tel ve Faks: 0.312 417 81 07
Basım Yeri : Dumat Ofset Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Gersan Sanayi sitesi 654.Sok. No: 54 ANKARA

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları
Konfederasyonu) Üyesidir.

İçindekiler

Terörle Yaşamak 02
Milli Eğitim Bakanı Çubukçu Mu ? 04
İzmir Milletvekili Şenol Bal ile Türkiye Gündemi Üzerine Söyleşi 06
Terör ve Pkk 11
Etle Tırnak 19
Yeni Yönetmelik ve Geleceğe Taşınan Problemler 24
Çığlık 27
733. Türk Dil Bayramı Vesilesiyle; Bir Bilim Dili Olarak Türkçe
ve Yök'ün Yapması Gerekenler 29
Değişen Türkçemiz 33
Türk Dış Politikası ve Patrikhane Açılımı(!) Üzerine Düşünceler 37
Atatürk ve Sömürgeciliğin Sonu 40
Türkiye'de Yükseköğretim ve Bologna Süreci Üzerine Bir Değerlendirme 44
Sözleşmeli Öğretmen Olmak 50
İdealist Lise Öğretmeni Meslektaşlarımız Anadolu Öğretmen Liseleri Sizleri Bekliyor 53
Milli Şehit Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey 58
Türk Dayanışma Konseyi'nden Türk ve Dünya Kamuoyuna Duyuru 62

Milli Eğitim Bakanı
ÇUBUKÇU mu ?
04

İzmir Milletvekili
Şenol BAL ile
Türkiye Gündemi Üzerine
06

Terör ve PKK
11

Başlarken

TERÖRLE YAŞAMAK

Sami ÖZDEMİR Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

samiozdemir@turkegitimsen.org.tr

26 yıllık süreçte galiba birileri bizleri terörle yaşamaya alıştırdı, 26 yıl önce başlayan ve " bir avuç eşkıya " söylemiyle es geçilen bu sancılı süreçte bir arpa boyu yol alınamamış olması da irdelenmesi gereken bir husustur. Geriye şöyle dönüp baktığımızda aslında aynı noktada olduğumuzu üzülerek görmekteyiz. Değişen tek şey de acılı aile sayısı ve kaybedilen gencecik vatan evlatları… "Bugün yeni bir gün ve bu yeni günde yeni bir şeyler söylemek gerek." düsturundan hareket eden bir irade de bir yeni adım da yok terör ortada. Açılım adı altında yeni bir şeyler bulmuş dâhi edasıyla toplumun karşısına çıkanların şunu bilmesi gerekmektedir: Açılımın ne olduğunu, neyi amaçladığını hiçbir vatandaşımız anlayabilmiş değildir. Bilinen bir şey vardır ki o da şişedeki cinin şişeden çıktığı ve çok canların yanmaya devam edeceğidir.

" Açılım adı altında yeni bir şeyler bulmuş dâhi edasıyla toplumun karşısına çıkanların şunu bilmesi gerekmektedir; Açılımın ne olduğunu, neyi amaçladığını hiçbir vatandaşımız anlayabilmiş değildir. Bilinen bir şey vardır ki o da şişedeki cinin şişeden çıktığı ve çok canların yanmaya devam edeceğidir. "

"Bir avuç eşkıya" dan günümüze doğru adım adım gelecek olursak karşımıza hep aynı şeylerin çıktığını görebiliriz. Bitti, bitiyor, bitecek. Her yeni iktidarla birlikte aynı söylemleri dinlemekteyiz. Sadece 57. hükûmet döneminde yapılan ve bir anda tüm ülkenin büyük umutlara kapıldığı terörist başının yakalanışından başka ne var bugüne kadar yapılan. Sonuçta bu yakalanışın da aslında bu süreç içerisinde bu oyunun bir parçası olduğu görül-

“Bir avuç eşkıya“ dan günümüze doğru adım adım gelecek olursak karşımıza hep aynı şeylerin çıktığını görebiliriz. Bitti, bitiyor, bitecek. Her yeni iktidarla birlikte aynı söylemleri dinlemekteyiz. Sadece 57. hükûmet döneminde yapılan ve bir anda tüm ülkenin büyük umutlara kapıldığı terörist başının yakalanışından başka ne var bugüne kadar yapılan.

müştür. Terörist başı ülkemize geldiği andan itibaren onun için değişen tek şey mağaradaki yaşamdan duvar kâğıtlarını beğenmediği beş yıldızlı lüks bir yaşama geçiş olmuştur. Bildiğini okumaya devam etmektedir. Hatta eski günlerinden daha cesurca ve daha rahat görebilmektedir işlerini.

Terör konusunda ise medet umduklarımız 11 Eylül ile sarsılan ve sonsuza kadar bu sarsıntısı geçmeyecek olan ABD, teröristlerin kayıt dışı paraları ile ekonomilerini canlı tutan AB, aşiret reisi Barzani ve daha düne kadar terörist başını topraklarında besleyen Suriye. Buradan olsa olsa papatya falı olur. Bitecek, bitmeyecek diye fal açarsınız ancak. Ama belli de olmaz, ne demiş eskiler” Fala inanma, falsız da kalma! “

26 yıldır vatan topraklarını savunmaktayız. Kim olduğunu anlayamadığımız taşeronlara karşı. Düşük ya da yüksek, yoğunluğu ne olursa olsun bir şekilde emperyalist güçlerle yıllardır savaş hâ lindeyiz. Ancak bu ülkenin daha büyük ve daha yoğun saldırılara karşılık vererek o günlerin olumsuz koşullarında bağımsızlığını sağlayan Ulu Önder Atatürk’e göre “Savaş etmek demek taarruz demektir ve taarruz eden daima kazanır.” Dünyanın her anlamda en büyük liderinden çıkarımlarda bulunarak çözebileceğimiz bir sorunu başkalarına havale ederek içinden çıkılamaz bir hâle getirdik.

“ Bir avuç eşkiya “ bugün ülkemize bütün vatandaşlarımızı ilgilendiren çok büyük eylemlere neden olmakta ve büyük çaplı maddi ve manevi zararlara yol açabilmektedir. Her baskında atılan mermiler aslında barut değil, vatandaşın cebinden çıkan paradır. Bu da yaşamımızın her alanında kısıtlamalar demektir. Sadece bu kadarla da kalmamakta, terör sayesinde çeşitli kirli işler yaparak büyük paralar kazanan bir zümre yaratılmakta ve bu elitler lüks içinde yaşarken geride acılar içerisinde insanlar bırakmaktadırlar. Çıkar ilişkilerinin, silah kaçakçılığının,uyuşturucu ağının, daha bir sürü ilişki ve menfaat ağının hüküm sürdüğü bir coğrafyada; bu acının ve kanın parayla ilişkisinin olmaması sahi sizce mümkün müdür?

MİLLİ EĞİTİM BAKANI ÇUBUKÇU MU ?

Sayın Bakan, Türk Eğitim-Sen olarak, Millî Eğitim Bakanı olduğunuzu hatırlatma gereği duyuyoruz. O makamın hakkını veriniz. Veremeyecekseniz o makamı daha fazla işgal etmeyiniz. Millî Eğitim Bakanlığı gibi bir kurum tavırsız, duruşsuz ve ilgisiz olarak yönetilemez. Bakanlığınızda yaşanan hukuk ihlallerine de artık bir el atın. Yargı kararını uygulamamak için neler yapıldığını, insanların haklarını almak için neler çektiğini bir inceleyin.

MEB'de neler oluyor? MEB yaptıklarıyla eğitim çalışanları nazarında sürekli puan kaybediyor. Eğitim çalışanlarını mutsuz etmek MEB'in misyonu değildir ama her yapılan, eğitim çalışanlarının aleyhine ve memnuniyetsizliğine sebep oluyor.

Neler mi yapılıyor?

Sözleşmeli öğretmenlere kadro sözü yerine getirilmedi. "Sözleşmeli almayacağım." sözünü veren Nimet Çubukçu, bu sözden sonra defalarca sözleşmeli öğretmen alımı yaptı. Sayın Bakan, bugünlerde sözleşmelileri ağzına almaz oldu. Sık sık Türk Eğitim Sen'in 13 Mart'ta yaptığı miting öncesinde "sözleşmeli öğretmenlere kadro vereceğim." açıklamasını yapan Çubukçu, o tarihten bu yana sözleşmeli öğretmenlere verdiği sözün yerine getirileceğine dair tek söz etmez oldu. Sayın Çubukçu, bu sözü unutturmaya çalışıyor, ben bahsetmezsem herkes unutur zannediyor. Sayın Bakan! Herkes unutsa ve hatta sözleşmeli öğretmenler hiç lafını etmese bile Türk Eğitim Sen bu sözünüzü her zaman hatırlatacaktır. Bu sözünüzden kaçışınız mümkün değildir. Bırakın bakanlığınız süresince, bakanlığı bırakmış olsanız dahi, bu sözünüz her platformda yüzünüze vurulacaktır.

Sayın Bakan, Öğretmenlerin Atama ve Yer Değiştirme Yönetmeliği'ni değiştirdiniz. Sözüm ona sendikaların görüşlerini de aldınız ama hiçbirini uygulamadınız. Bir yönetmelik değişikliği, ancak bu kadar ele yüze bulaşır hâle getirilirdi. Tüm tepkilere kulağınızı tıkayarak bakanlık yapabileceğinizi zannediyorsunuz. Sayın Bakan, il içi tayin isteyenlere -bizim de taleplerimizle- ikinci tayin hakkı verdiniz. İller arası tayin isteyenler üvey evlat mı? İl içi ikinci tayin hakkını hangi gerekçe ile verdiyseniz aynı gerekçeler ve daha fazlası iller arası tayin isteyenler bakımından da var. Türk Eğitim Sen bu konuda defalarca başvuruda bulundu, cevap bile yazamadınız. Görevlendirme yaptığınız insanların çalışma sürelerini hizmet yılından saymadınız, bunlara tayin hakkını çok gördünüz. Hem bu işi yapan insanların çalışmalarına ihtiyaç duyacak, görevlendireceksiniz hem de bu süreyi çalışma süresinden saymayacaksınız. Buna hakkınız var mı?

Bugünlerde okul müdürlerine rotasyon uygulaması yapılması yönünde il millî eğitim müdürlüklerince hazırlıklar, duyurular yapılmaktadır. Rotasyonun bu şekilde uygulanması hâlinde pek çok haksızlığın yaşanacağını haykırmamıza, bilgisayar kurası gibi anlaşılmaz bir yöntemle okul müdürlerinin yerlerinin değiştirilmesinin ne kadar anlamsız ve subjektif olduğu bizzat bürokratlarınızca size bildirilmesine rağmen, rotasyon uygulamasındaki bu eksiklikleri düzeltmek adına bir girişimde bulunmadınız. Bir sendikanın yönlendirmesiyle, nasıl bir bilinmezliğin içine sürüklendiğinizin farkında değilsiniz. Sayın Bakan, bu tepkilere, sizlere ulaştırılan gerekçelere kulak veriniz. Rotasyonu, yaşanacak muhtemel problemlere

rağmen uygulayabilirsiniz; bu konuda biz Türk Eğitim Sen olarak yaşadığımız tecrübeleri aktarıyor, sorumlu bir sendikanın yapması gerekeni yapıyoruz. Sayın Bakan, rotasyonun mevcut eksikleri ile uygulanması hâlinde, yaşanacak kargaşa ve kaosun tüm sorumluluğu size ait olacaktır. Bu uygulama yapıldıktan sonra uygulamayı ve haksızlıkları tek tek tespit edecek ve kamuoyu ile paylaşacağız. Bir okul müdürünün sağlam kriterler oluşturularak şu okuldan bu okula verilmesi, Türk Eğitim Sen'i rahatsız etmez. Ancak başarılı insanların harcanması, hak ettiği değeri görmemesi, hak etmediği muameleye tabi tutulması bizi yakından ilgilendirmektedir. Başarılı ve namuslu insanlar bu ülkenin geleceği adına korunmalı, bu insanlara değer verilmelidir. Başarısız, dürüst olmayan, işletme körlüğü oluşmuş yöneticilerin tespit edilmesi için onlarca yol bulunabilir. Bu yol, asla bilgisayar kurası olamaz. MEB gibi önemli ve ciddi bir kuruluş; öğretmen, yönetici, memur, kim olursa olsun, hiçbir personeline böyle anlamsız ve subjektif yöntemleri uygulama hakkına sahip olamaz.

Sayın Bakan, hizmetli, memur ve diğer eğitim çalışanları adına ne yaptınız? Bunların bir atama ve yer değiştirme yönetmeliği olmadığından haberdar mısınız? Bunların açlık sınırında geçinmek zorunda olduğunu biliyor musunuz? Eğitim öğretime hazırlık ödeneği verilmesi teklifinin, TBMM'de partinizin milletvekillerince reddedildiğini biliyor musunuz? Bu konuda, Millî Eğitim Bakanı olarak neden bir gayret sarf etmediniz, bunlar da sizin personeliniz değil mi?

Sayın Bakan yaşanan problemlere gözlerimizi kapatamayız, siz de gözlerinizi kapatarak bu problemleri ortadan kaldıramazsınız.

Sayın Çubukçu, davalar açarak 76. madde ile yapılan yüzlerce atmayı iptal ettirdik. Bu davalar sonucu, yapılan işin hukuksuz olduğunu sağır sultan duydu fakat siz duymadınız? Yargıdan defalarca dönen bu atamaların tamamını iptal etmek için neyi bekliyorsunuz? Yoksa, Hüseyin Çelik'e ayıp olur diye mi MEB'i bu ayıplı işten kurtarmak yerine, sadece seyrediyor ve bir adım atmıyorsunuz?

Sayın Bakan, yönettiğiniz MEB'de kadroludan daha çok görevlendirme şube müdürü çalıştırılıyor, bundan da büyük ihtimalle haberiniz olmamıştır. Türk Eğitim Sen defalarca basın açıklaması yaparak, bizzat size başvuru yaparak duyurmaya çalıştı? Ancak size haber verilmemiş olabilir? Bu görevlendirilen şube müdürlerinin 214 tanesi de norm kadro üzerinde görevlendirilmiş durumdadır. Devlet, açıkça zarara sokuluyor ve sizler buna göz yumuyorsunuz. Sayın Bakan, bu yandaş kadrolaşmayı, adama göre makam ayarlama anlayışını ne zaman terk edeceksiniz? Şartları tutan ama atanmak için adamı olmayanlar da bizim vatandaşlarımız, bunların haklarını kim koruyacak, bunların sesini kim duyacak?

Sayın Çubukçu, davalar açarak 76. madde ile yapılan yüzlerce atmayı iptal ettirdik. Bu davalar sonucu, yapılan işin hukuksuz olduğunu sağır sultan duydu fakat siz duymadınız? Yargıdan defalarca dönen bu atamaların tamamını iptal etmek için neyi bekliyorsunuz? Yoksa, Hüseyin Çelik'e ayıp olur diye mi MEB'i bu ayıplı işten kurtarmak yerine, sadece seyrediyor ve bir adım atmıyorsunuz?

Sayın Bakan, Türk Eğitim Sen olarak Milli Eğitim Bakanı olduğunuzu hatırlatma gereği duyuyoruz. O makamın hakkını veriniz. Veremeyecekseniz, o makamı daha fazla işgal etmeyiniz. Millî Eğitim Bakanlığı gibi bir kurum tavırsız, duruşsuz ve ilgisiz olarak yönetilemez. Bakanlığınızda yaşanan hukuk ihlallerine de artık bir el atın. Yargı kararını uygulamamak için neler yapıldığını, insanların haklarını almak için neler çektiğini bir inceleyin.

Sayın Bakan, biz görevimizi yapmaya devam edecek, sizi uyaracağız. Türk Eğitim Sen'in bu uyarılarından rahatsızlık duyduğunuzu, Bakanlık Merkez binada bir sendika temsilci odası bile vermediğinizi, engel olduğunuzu biliyoruz. Bunlara rağmen biz görevimizi yerine getireceğiz, siz de görevlerinizi hatırlayın! ■

SÖYLEŞİ

İzmir Milletvekili Şenol BAL ile Türkiye Gündemi Üzerine Söyleşi

Söyleşi Meltem YALÇINKAYA

“Türkiye’nin terörle mücadelede başından beri en temel hatası; bu konunun küresel stratejik arka planını okuyamaması nedeniyle günübirlik tedbirlerle bugüne gelinmiş olmasıdır.”

Türkiye, yaklaşık 30 yıldır terörle mücadele etmektedir. Bu süreçte, terörle mücadelede yanlış yapılmış mıdır? Türkiye'nin terör politikası nasıl olmalıdır?

Şenol BAL- Sorunuz aslında saatlerce konuşulacak bir konu. Ben özetlemeye çalışacağım. İlk önce ülkenin ve milletimizin birliği ve devletimizin bekası için genç yaşlarda toprağa verdiğimiz tüm şehitlerimize Cenab-ı Allah'tan rahmet diliyorum. Ruhları şad olsun.

Türkiye'nin terörle mücadelede başından beri en temel hatası; bu konunun küresel stratejik arka planını okuyamaması nedeniyle günübirlik tedbirlerle bugüne gelinmiş olmasıdır. Yönetimlerin ve aydınların Şark Meselesi'nin ve Sevr'in günümüzde de devam ettiğini algılayamamış olmasıdır.

Terörle mücadelede, 26 yıldır elde edilen bilgi, birikim ve tecrübelerin değerlendirilmesi yapılan hataların gözden geçirilmesi gerekir.

PKK Türkiye'nin bölünmesi için kullanılan bir maşadır, bir taşeron örgüttür. Konuyla ilgili 26 yıldır milli bir strateji ortaya konulmamıştır.

Hatırlanacağı gibi PKK, 1984 Şemdinli ve Eruh ilçelerine yaptığı saldırılarla adını duyurdu. 1984- 1992 yılları arasında geçen 8 sene çok iyi tahlil edilmelidir.

1991 Körfez savaşına kadar geçen süreçte, PKK'nın, sivil halka yönelik gerçekleştirdiği eylemlerle silahlı propaganda dönemi başlatılmıştır. Bu döneme baktığımızda siyasetin çerçevesini çizdiği ciddi bir strateji yoktur. Özal dönemi olan bu süreçte, istihbarat zaafiyeti ve yeterli güvenlik tedbirlerinin olmayışı dikkat çeker. Birinci Körfez Savaşı'ndaki iç ve dış politik yanlışlar PKK'nın Irak'ın kuzeyinde yerleşmesine, palazlanmasına ve dış finansman kaynaklarıyla beslenmesine imkân tanımıştır. Özal'la başlayan, sonra gelen her siyasi irade ile destek bulan ve varlığını uzun yıllar devam ettiren bu süreçte, ABD ağırlıklı Çekiç Güç'ün koruma ve desteğindeki PKK gücünü artırarak katlamıştır.

1993'den 2002'ye kadar geçen yıllar, PKK terör örgütüne karşı güvenlik güçlerinin amansız bir mücadele verdiği dönemi tanımlar. Özal döneminde alınmayan tedbirler bu dönemde alınmaya çalışılmıştır. Ama dış destekleri kesmek gibi, dağa çıkış sürecini önleyici tedbirler önlemler alınamamış, ayrıca örgütün propagandasına müsait hatalar yapılmıştır.

Milliyetçi Hareket Partisi'nin koalisyon ortağı olduğu 57. Hükümet döneminde uygulanan tedbirlerle örgüte ağır darbeler vurularak, terör olayları minimize edilmiş ve örgüt dağılma sürecine girmiştir.

Terörle mücadelede, 26 yıldır elde edilen bilgi, birikim ve tecrübelerin değerlendirilmesi yapılan hataların gözden geçirilmesi gerekir.

PKK Türkiye'nin bölünmesi için kullanılan bir maşadır, bir taşeron örgüttür. Konuyla ilgili 26 yıldır milli bir strateji ortaya konulmamıştır.

Kasım 2002 genel seçimleriyle iktidara gelen AKP ile Türkiye, yeni bir siyasi zihniyetle tanışmak durumunda kalmıştır.

Bu zihniyetin milli bir bakış açısı yoktur. Terörle ilgili bir mücadele stratejisi olmadığı da hemen ortaya çıkmıştır. Hemen hemen sıfır terörle iktidarı devralan bu zihniyet, yaptığı açıklamalar ve etnik bölücülüğe destek anlamına gelecek bir siyasi çözüm arayışı ile meydanlara inerek, geçmişteki hükümetlerden çok farklı bir yol ortaya koymuştur. Ve terör azmaya, etnik bölücülük yer tutmaya başlamıştır. Askeri harekâtın siyasi desteği bu iktidarla ortadan kalkmıştır.

Özal döneminde PKK'nın silahlı propagandası sonucu, ayrılıkçı bölücü Kürt hareketinin tohumları ekilmiş, bu dönem de ise etnik bölücülük siyasallaşma yönünde büyük adımlar atmıştır. AB ülkelerinde PKK örgütü ve etnik bölücülüğün siyasi zemini güçlenmiştir. Barzani'nin bağımsız bir Kürt Devleti yolunda liderliğinin pekiştirilmesi ve o bölgenin inşasında iktidar büyük rol oynamaktadır.

Tam da burada sormak isterim. Türkiye'de terör olayları son yıllarda büyük artış gösterdi. Özellikle AKP'nin "Açılım" adı altında başlattığı süreç ile birlikte teröristler eylemlerine hız verdi. Türkiye'nin terörle bugün geldiği noktayı, bu bağlamda açılım sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şenol BAL- Terörle mücadele, siyasi kararlılık ve siyasi tutarlık ister.

Bugün AKP iktidarının dış baskı ve dayatmalara açık olması, terörü bir hak arama vasıtası olarak görmesi, etnisiteye dayalı bir siyaset izlemesi ile terör yeniden azmıştır.

Siyasi iradenin 8 yıldır, özellikle de 2007 seçimlerinden sonra uyguladığı politikalar ile terör örgütünün arayıp bulamadığı ortam sağlanmıştır. "Bölücülük" hükümet eliyle yıllardır terör örgütünün başaramadığı bir tanıma kavuşmuş, PKK örgütü ve siyasal uzantıları etnik sorunun çözüm yolu aracı olarak

" Artık federasyon, ayrı bayrak, ayrı eğitim dili, ortak kurucu halk, özerklik gibi kavramlar ve Türk kimliğinin anayasadan çıkarılması gerektiği açıkça dillendiriliyor. Üstelik Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde bu konular malum kişiler tarafından ifade edildiği halde bir işlem yapılmıyor. Hükümet tarafından çözüm, çare, fırsat gibi kavramlarla bu görüşler destekleniyor. Karşı gelenler "savaş taraftarı, statükocu, terörle beslenen, barış karşıtı" ilan ediliyor. "

muhatap alınmış ve dolaylı dolaysız müzakere süreci başlamıştır. Hükümetin "Açılım" adı altındaki niyetinin PKK talepleriyle birebir örtüştüğü ortadadır.

Zaman zaman ortaya çıkan anlaşmazlık, sürecin zamanlaması ve rol dağılımındaki öncelikler konusunda çıkmaktadır.

Habur'da yaşanan rezalet, PKK ve Hükümetin rol paylaşımı kavgasında ortaya çıkan tabloyu Türk Millet'nin gözleri önüne sermiştir. Hükümet bir yıkım projesi olan açılımdan önce, gerekli alt yapıyı hazırlamıştır. Terörle mücadele konusundaki değişiklikler, kurumların yıpratılması ve çatıştırılması, devletin televizyonunda Kürtçe yayın, yargının ele geçirilmesi için oynanan oyunlar, AB uyum programları adı altında verilen tavizler, ekonomik olarak ülkenin düştüğü sıkıntılı durumdan sonra "Açılım", millete tüm meselelerinin çözümü olarak lanse edilmeye başlanmıştır.

Topyekün Türk Milli Varlığı'na karşı bir saldırı, bir taarruz başlatılmıştır. Bunu anlamak için STK kisvesi altında yapılan açıklamalar, ortaya konan tariflere bakmak yeter.

Terör uzmanı, stratejist ve benzeri unvanlarla donatılmış ne olduğu belirsiz bir grup ile Başbakanın uçağından eksik etmediği yandaş yazar-çizerler hiç durmadan terör örgütünün talepleri doğrultusunda yazmaya ve konuşmaya devam ediyorlar.

"Barışın sağlanması, silahların susması, analaların ağlamaması, gözyaşlarının dinmesi" gibi sözlerle bölücülüğün talepleri millete dayatılıyor. Maalesef bu yolda önemli mesafeler katedildi.

Bugün bu faaliyetler Türk Milleti'nin birlik ve bütünlüğünü, Türk Devleti'nin tekliğini hedef almıştır.

Bölücülüğe toplumu razı edecek, hain istekleri masum hale getirecek ve bunları demokrasi adı ile maskeleyecek sinsi ve planlı bir proje ile karşı karşıyayız.

Artık federasyon, ayrı bayrak, ayrı eğitim dili, ortak kurucu halk, özerklik gibi kavramlar ve Türk kimliğinin anayasadan çıkarılması gerektiği açıkça dillendiriliyor. Üstelik Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde bu konular malum kişiler tarafından ifade edildiği halde bir işlem yapılmıyor. Hükümet tarafından çözüm, çare, fırsat gibi kavramlarla bu görüşler destekleniyor. Karşı gelenler "savaş taraftarı, statükocu, terörle beslenen, barış karşıtı" ilan ediliyor.

Anayasa da en son yapılan ve referanduma sunulacak olan bazı madde değişiklikleri bile bölücülüğün alt yapısını hazırlamaya matuf şekilde hazırlanmıştır. Her şey çok ince hesaplarla yapılmaktadır. Bugünkü iktidar Türkiye'nin tek ve en büyük meselesi haline gelmiştir. Hükümet adeta tarifini yaptığımız etnik bölücülük ve terör örgütünün programı ve gayelerine uygun bir siyasi irade ortaya koymaktadır. Gerek açılım projesi, gerek etnik farklılıkları öne çıkaran ve gerekse devletin terör ve bölücülükle mücadele eden unsurları üzerinde baskısı, bugünkü ortamın doğmasının temel sebebidir.

Türkiye'nin öncelikli ve ivedi problemi, bu sakat siyasi iradeden bir an önce kurtulmasıdır.

Terörün ve bölücülüğün kökünü kazıyacak, Türk Milleti'ni içinde bulunduğu ekonomik darboğazdan kurtaracak, "önce ülkem" diyen dürüst ilkeli bir siyasi iradenin bir an önce iş başına geçmesi gerekir.

Taş atan çocuklarla ilgili TBMM Adalet Komisyonu'nda tasarı kabul edildi. Öncelikle bu tasarıyı nasıl değerlendiriyorsunuz; bu tasarı, TBMM'ne geldiği zaman nasıl hareket edeceksiniz? Öte yandan kabul edilen tasarıda çocuklara yönelik olmayan düzenlemelerde var. Tasarıya göre, terörist başı Öcalan artık İmralı'da infaz hâkimiyle görüşebilecek. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

Şenol BAL- Bütün bunlar mevcut hükümetin ortaya koyduğu siyasi iradenin mahiyeti bakımından önemli göstergelerdir. Yani kendini, terör örgütü ve mensuplarına sağlanabilecek her türlü imkan ve kolaylığı oluşturmakla görevli sayan bir hükümetimiz var. Çocuk hakları gibi masum bir olguyu dahi terör örgütüne avantaj sağlayabilmek için kullanabilmektedirler. Meclis gündemine geldiğinde elbette muhalefet görevimizi eksiksiz yapacağız.

Teröre karşı ekonomik, sosyal ve eğitim açısından ne tür önlemler alınmalıdır?

Şenol BAL- Pek tabi ki, her toplumsal hadisede olduğu gibi bu konu da ekonomik, sosyal ve eğitim açısından tedbirleri gerektirmektedir. Devletin, bu hususlarda üzerine düşeni eksiksiz yerine getirmesi tartışılmaz bir zorunluluktur. Ancak unutulmamalıdır ki; terör durdurulmadıkça, hiçbir konunun sağlıklı bir çözüme kavuşturulması mümkün değildir. Sorduğunuz konularla ilgili sağlıklı reformların yapılabilmesi huzur ortamı şartına bağlıdır. Dolayısıyla huzur ortamı sağlanmadan bahse konu hususlarda alınacak her türlü tedbir palyatif kalmaya mahkumdur. 30 yıllık tecrübe bize bunu gösteriyor.

Yani, bölgede devlet otoritesi sağlanmadan, vatandaş üzerindeki PKK'nın ve onun sivil uzantılarının korku ve baskısı kaldırılmadan, bu gibi konularda sağlıklı çözümler üretilse bile uygulanması mümkün değildir. Güvenliğin ve devlet otoritesinin sağlanamadığı şartlarda ne eğitimi istenilen duruma getirebilirsiniz, ne de diğer sosyo ekonomik konuları.

Devlet Bakanı Hayati Yazıcı, terör olaylarına karşı alınacak önlemlerden birinin sınırın kaydırılması olduğunu söyledi. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şenol BAL- Bunlar üzerinde ciddiyetle durulmayacak kadar fantastik düşüncelerdir. Kamuoyu böyle konularda boşuna meşgul ediliyor. Sınırın kaydırılmasının kâğıt üzerinde olmadığını da, sanırım, biliyordur o Bakan. Uluslar arası hukukun çerçevesini bilmeden yapılan bu açıklamaları ve bu şekilde gündeme getirilen mevzuları üzerinde konuşmaya değer bile bulmuyorum. Her büyük terör olayından sonra zirveler yapılıp ortaya çıkan zırvalar ile millet meşgul ediliyor. Bu hususta bizim partimizin ortaya koyduğu öneriler kamuoyu ile paylaşılmıştır. Sayın Bakana sınır kaydırmak gibi fantezileri bir yana bırakıp; teklifimizde dile getirdiğimiz gibi "Güvenlik Şeridi" üzerine kafa yormasını tavsiye etmek lazım diye düşünüyorum.

Bölgede devlet otoritesi sağlanmadan, vatandaş üzerindeki PKK'nın ve onun sivil uzantılarının korku ve baskısı kaldırılmadan, ekonomik, sosyal ve eğitim alanında, sağlıklı çözümler üretilse bile uygulanması mümkün değildir. Güvenliğin ve devlet otoritesinin sağlanamadığı şartlarda ne eğitimi istenilen duruma getirebilirsiniz, ne de diğer sosyo ekonomik konuları.

Terör konusunda Türkiye yalnız bırakılmıştır. Bazı komşularımız alenen teröre destek vermektedir. Avrupa'da da PKK terörüne destek veren ülkeler hepimizin malumudur. Bu konuda Türkiye niçin etkin bir dış politika sergileyememektedir?

Şenol BAL- Dış siyaset konusunda verdiği tavizler ve başarısızlıklar bakımından sabıkalı bir hükümetle karşı karşıyayız.

Terör örgütünün arkasındaki bütün yabancı güçler ve ülkeler bellidir. —Gerçi Başbakan'a göre PKK Ergenekon'un taşeronu imiş ama…– Hiçbir bölgesel ve küresel kaygı ve proje bizim güvenliğimizden, bizim huzurumuzdan, bizim birliğimizden ve Türk Devleti'nin bekasından önemli olamaz.

İcazetle gelen ve iktidar olmak için taviz vermek üzere projelendirilmiş bir hükümetin, etkin bir dış politika yürütebilmesinin mümkün olmadığı 8 yıllık ic-

Türkiye'nin bugün 140 bin öğretmen açığı var. Halen 68 bin sözleşmeli öğretmeni bünyesinde bulunduran Milli Eğitim Bakanlığı söz vermiş olmasına rağmen sözleşmelileri kadroya almıyor.

70 bin kadro ihdası geçtiğimiz günlerde mecliste kabul edildi. Bu kadroların 20 bini 2010 yılı içinde kullanılacak. Dışarıda 370 bin öğretmen görev bekliyor ve her yıl Eğitim Fakültelerinden 50 bin öğretmen mezun oluyor.

Bu programsız siyasi mekanizma bu gençlerin umutsuzluk ve güvensizlik içinde en verimli çağlarının heba olmasına göz göre göre meydan veriyor.

raatlarında görülmüştür. Kıbrıs meselesi, Ermeni protokolleri, İsrail ile olan siyasete yönelik sahte çıkışlar, Irak'ın Kuzeyinde Peşmerge reisleriyle kucaklaşmalar, AB'ne verilen tavizlere rağmen gelinen nokta ortada. Bu örnekler çoğaltılabilir.

Türkiye'nin PKK'ya karşı mücadelede inisiyatifi ABD ve Irak'ın kuzeyine bırakmış olması ve onlardan medet umması, elindeki imkânları yaptırıma dönüştürememesi bile bir aczin ifadesidir.

Sayın milletvekili konumuz dışında bir soru olacak ama; ülkemizin çok önemli bir sorunu olduğu için bu fırsattan faydalanarak gündeme getirmek için sormak istiyoruz. Biliyorsunuz, bugün itibariyle atanamayan 370 bin öğretmen bulunmaktadır. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Şenol BAL- Yüzlerce öğretmen yetiştirmiş bir hoca olarak çok hassas olduğum bir konuyu gündeme getirdiniz. İnşallah bu konuyu ayrıca ele alıp Milli Eğitimin birçok problemini değerlendirme imkânımız olur.

Türkiye'nin bugün 140 bin öğretmen açığı var. Halen 68 bin sözleşmeli öğretmeni bünyesinde bulunduran Milli Eğitim Bakanlığı söz vermiş olmasına rağmen sözleşmelileri kadroya almıyor.

70 bin kadro ihdası geçtiğimiz günlerde mecliste kabul edildi. Bu kadroların 20 bini 2010 yılı içinde kullanılacak. Dışarıda 370 bin öğretmen görev bekliyor ve her yıl Eğitim Fakültelerinden 50 bin öğretmen mezun oluyor.

Bu programsız siyasi mekanizma bu gençlerin umutsuzluk ve güvensizlik içinde en verimli çağlarının heba olmasına göz göre göre meydan veriyor.

KPSS gibi öğretmenlik formasyonunu ölçmeden uzak sınav için, dershaneler Anadolu çocuklarının kanını emmeye devam ediyor.

Eğitim için yapılan her yatırım insana yapılan en büyük hizmettir.

Anayasamızın eşitlik ilkelerine uymayan sözleşmeli öğretmenlik kaldırılmalı ve sözleşmeliler bir an önce kadrolarını almalılar. Ücretli, vekil öğretmen uygulamalarına son verilerek eksik kadrolar tamamlanmalı, kadro ihdas edilmelidir diye düşünüyorum. ■

GÜNCEL

TERÖR ve PKK

Musa AKKAŞ Genel Sekreter

“Türk milleti, Anadolu’yu vatan yaparken ve bu coğrafyada yüzyıllardır var olma mücadelesi verirken bunun bedelini de canıyla ödemiştir. Türk milletinin namus ve şerefini koruma uğruna Türk’ü, Kürt’ü birlikte bu ülkeyi vatan yapmıştır. 18 Mart 1915 tarihinde Diyarbakırlısı, Siirtlisi, Sivaslısı, Adanalısı, Kütahyalısı, Kayserilisi, Edirnelisi birlikte bu ülke topraklarını korudular. 18 Mart 1915 hep aynı cevherin damarlarının şehadet şerbetini içtiği günün adıdır.”

Hükûmet terör konusunda sınıfta kalmıştır. Başbakan bölünmeyi bir tehlike, etnik ayrışmayı ise tehdit olarak algılamadığı için olsa gerek bölücülük ve terörle mücadeleyi önemsememiş hatta demeçleri ile bölücülüğü heveslendirip heyecanlandırmıştır. Terörü artıran ve şımartan davranışlardan birisi de hiç şüphesiz içeriği bilinmeyen açılım projesi olmuştur.

Silah, sivil halka yöneltiliyor, beşikteki çocuklar katlediliyorsa, trenler, otomobiller uzaktan kumandalı mayınlarla havaya uçurulmak isteniyorsa çarşıya, pazara, intihar saldırıları düzenlenerek bombalar patlatılıyorsa, İstanbul Küçükçekmece'de 08 Kasım 2009 Pazar günü üniversite sınavlarına hazırlanmak için gittiği dershane dönüşünde bindiği İETT otobüsüne yapılan molotoflu saldırı 17 yaşındaki Serap Eser'in yanmasına yol açıp ölümüne sebep oluyorsa, terörün vicdanı, merhameti, dinide yok demektir.

Başkent Ankara'nın merkezinde, bir esnaf limon satıp evine döneceği bir vakitte hain bir saldırıya uğruyorsa, 05 Temmuz 1993'te Başbağlar'da içlerinde bebelerin ve yaşlı insanların bulunduğu 33 sivil ve masum, bir katliama kurban gidiyorsa bunun insani ve vicdani izahı olamaz.

26 yıldır insanımızı bölmeye çalışan ve binlerce kahraman Türk evladını şehit eden terör belası son günlerde daha fazla kendini göstermeye başladı. Vatan hainleri yine işbaşındalar. Her gün bir-iki gencimizi toprağa veriyoruz. Eli kanlı terör örgütü PKK dış güçlerinde kışkırtmasıyla hain emellerini gerçekleştirmek için çaba sarf ediyor.

Terör, kapkaç ve şiddet ülkemizde hemen, hemen her gün can almakta, vatandaşlarımız zarar görmektedir. Tablo iç açıcı değildir. Terör konusunda izlenen pasif politikalar ve terörün tırmanışı karşısında dışa bağımlı hareket etmenin ülkeye fayda getirmediği artık görülmektedir. Hükûmet terör konusunda sınıfta kalmıştır. Başbakan bölünmeyi bir tehlike, etnik ayrışmayı ise tehdit olarak algılamadığı için olsa gerek bölücülük ve terörle mücadeleyi önemsememiş hatta demeçleri ile bölücülüğü heveslendirip heyecanlandırmıştır. Terörü artıran ve şımartan davranışlardan birisi de hiç şüphesiz içeriği bilinmeyen açılım projesi olmuştur. Açılım projesi TRT 6'nın kurulması, "dil ve kültür birliği" adına ana dilde yayın hakkı ile yıkılmıştır. Bu kanalın kurulması çok dinli, çok dilli bir yapının yolunu açmıştır. Dil bir milletin temel sigortasıdır. Aynı duygularla duygulanmak ortak dili olan insana has bir özelliktir. Bu özellikten mahrum toplumların bir ideal, bir hedef etrafında buluşmaları imkânsızdır. Bölünmenin yolunun açıldığı TV kanalı yayınından hemen sonra bir belediye başkanı "Bugün bizim dilimizi kabul edenler, yarın topraklarımızı da kabul edeceklerdir." deme küstahlığını göstermiştir.

Bölücülere fırsat verilmiştir. **Açılım bununla kalmamış, PKK terör örgütü kan emicileri, elebaşlarının çağrısı üzerine Irak'ın kandil ve mahmur kamplarından Türkiye'ye giriş yapmışlardır. Âdeta bir devlet töreni gibi milletvekillerince karşılamalar yapılmıştır. Kanunlar yok sayılarak kan emicilerin ayaklarına devletin savcıları gönderilmiş, mahkemeler kurulmuştur. Bu uygulamalarla siyaset ve hukuk hayatımız ağır bir yara almıştır. Ülkeye giriş yapan hainler pişman olmadıklarını, terör örgütünü temsil ettiklerini ve devlet yetkililerine mektup getirdiklerini söylemişlerdir. Hukuk nezdinde aklanan PKK kan emicileri ellerini sallaya sallaya geldikleri ülkemizden mesajlarını vererek inlerine dönmüşlerdir. Hükûmetin başı, Türkiye'ye giriş yapan teröristler için bunu sevinç tablosu olarak nitelendirmiştir. Hâlbuki tablo hiç öyle olmamış, sonuçları itibarıyla utanç tablosuna dönüşmüştür.** Bu anlayış terörü önleme yerine aksine artırmış ve bazı kesimleri şımartmıştır. Özerklik sözleri telaffuz edilmeye başlanmıştır. Daha da ileri gidilerek 30 Ağustos 2010 tarihinde 10. Munzur Kültür Doğa Festivali kapsamında düzenlenen panel öncesinde Tunceli'ye giden Diyarbakır Belediye Başkanı burada yaptığı açıklamalarda "Ayyıldızlı Türk Bayrağımızla birlikte sarı kırmızı yeşil bayrak da dalgalansa ne olur." demiştir. Demokratik özerklik ile ilgili esas niyetini ortaya koyarak "Özerk Doğu Karadeniz, özerk Orta Karadeniz olacak, aynı zamanda Demokratik Türkiye Özerk Kürdistan olacak, bölgede Kürdistan Bölgesel Parlemantosu olacaktır." deme küstahlığını göstermiştir.

Son zamanlarda Türk milletinin dirliğine, devletimizin bekasına, ülkemizin birlik ve bütünlüğüne yönelik cüretkar tehditler doruk noktaya ulaşmıştır. İhanet kokan eylem ve açıklamalar fütursuzca sergilenmektedir. Bu davranışlar gaflet, dalalet, hıyanet ve büyük bir densizliktir.

Türk Milleti için "Böl, parçala, yok et." formülü geliştirenler, iç unsurları figüran olarak kullanarak amaçlarına sinsice ulaşma çabasındadır. Bu çirkin manzaralar Türkiye Cumhuriyeti Devleti üzerinde hakimiyet kurmaya çalışanların, bağımsızlık ve özgürlüğümüze derin darbe hazırlığında olanların, millî varlığımızda sarsıntılar silsilesi yaratma peşinde koşanların marifetidir.

Türkiye Cumhuriyeti topraklarında yaşayan herkes tek bayrak olan ay yıldızlı bayrağın altında yaşamak ve ona hizmet etmek zorundadır.

Bursa İnegöl ve Hatay Dörtyol'da meydana gelen olaylar sonrasında bir milletvekili "Bir arada yaşama konusunda artık fazla ısrarcı olmayacağız." diyebilmiştir. Başka bir milletvekili İskenderun'daki saldırıya değinirken "Ben İskenderun'daki eylemden şunu anladım: Bu savaş artık sadece Kürdistan'da olmayacak." diyerek haddini aşan ifadeler sarf etmiştir. Yine hain odaklar kalkan eyleminin startını 15 Mayıs 2010 tarihinde Diyarbakır'dan vermişler, yürüyüşte konuşan milletvekili "Bu politikayı ve bu savaşı sürdürürseniz iddia ediyoruz, yemin ediyoruz, Kürt halkı yaşamı cehenneme çevirecek." demiştir. Bu yürüyüşte PKK terör örgütü elebaşının posterleri, çatışmalarda öldürülen teröristlerin fotoğrafları taşınmıştır. Yapılan konuşmalarda milletvekili, "Tankları, helikopterleri ve uçakları Kürdistan topraklarını bombalıyor, biz bunu durduracağız, Kürt halkı Ortadoğu'da yaşamı kilitleyecek ama artık Kürt halkının verdiği mücadele gerilla ile sınırlı olmayacaktır. Kürt halkı eylemleri ile kentleri, yolları, caddeleri yaşamı kuşatacak buna söz veriyorum." naraları atılmıştır. İnegöl ve Dörtyol'da meydana gelen olaylar da bu söylenenlere şahitlik etmektedir. Bugün geldiğimiz noktada 2002 yılında sıfıra yaklaşan eylemler yeniden artmış ve her gün bir iki şehit haberi duyulmaya başlamış, ülke âdete bölünmenin eşiğine gelmiştir. Türkiye'de terörle mücadelenin tarihine baktığımızda 2002 yılında şehit sayısı 6'ydı. 2003 yılında yeni kurulan hükûmet döneminde şehit sayısı 21'e yükselmiştir.2007 yılında 123, 2008 yılında 151, 2009 yılında 138, 2010 yılında ise şehit sayımız çok artmıştır. Bu da hükûmetin terör noktasında başarısızlığını göstermektedir. Şehit cenazelerine Cumhurbaşkanının, Başbakanın, bakan ve milletvekillerinin katılması soruna çözüm getirmemektedir. Bu anlayış şehitlerin ve yakınlarının yanında olunduğunun göstergesi olamaz. Türk milleti terörün bitirilmesi noktasında hükûmetten çözüm beklemektedir. İşte o zaman şehitlere ve şehit yakınlarına sahip çıkıldığını görmüş olacağız.

Türk milleti, Anadolu'yu vatan yaparken ve bu coğrafyada yüzyıllardır var olma mücadelesi verirken bunun bedelini de canıyla ödemiştir. Türk milletinin namus ve şerefini koruma uğruna Türk'ü, Kürt'ü birlikte bu ülkeyi vatan yapmıştır. 18 Mart 1915 tarihinde Diyarbakırlısı, Siirtlisi, Sivaslısı, Adanalısı, Kütahyalısı, Kayserilisi, Edirnelisi birlikte bu ülke topraklarını korudular. 18 Mart

İktidarın terörü önlemede ki çaresizliği yüzünden, ülkemizde her gün ana baba kuzuları şehit oluyor, toprağa veriliyor.

Her şeye karşı tepkisiz hâle getirilen Türk milleti bölünmenin eşiğine geldiğimiz şu günlerde bunlara da mı susacak? Bunlara da mı göz yumacak? Bunlara da mı tepki vermeyecek? Sorumluları göreve davet etmeyecek mi? Bu millî tepkinin adı "siyaset yapmak" olarak mı nitelendirilecek.

1915 hep aynı cevherin damarlarının şehadet şerbetini içtiği günün adıdır. Çanakkale'de bulunan mezar taşları buna şahitlik yapmaktadır. Bu ülkeyi yine bu ülkede yaşayanlarla birlikte korumaya devam edeceğiz. Bizler mucizeler yaratan bir ecdadın torunlarıyız. İçerde ve dışarıda bulunan hainler Çanakkale'yi dikkate alsınlar. Çanakkale bir abide gibi tarihin şanlı sayfalarında parlamaktadır. Terör örgütüne destek verenler, Kürt halkını kışkırtmaya çalışanlar buna Muvaffak olamayacaklardır. Bölücülükten yana tavır sergileyen siyasi partiler ve bazı milletvekilleri Kürt halkını da temsil etmemektedir.

Dün olduğu gibi bugün de vatan evlatları, Türk milletinin devleti ve ülkesiyle bölünmez bütünlüğü uğruna toprağa düşmektedir. Hiç düşünmeden, arkalarında ailelerini, çocuklarını, eşlerini, analarını, babalarını ve tüm sevdiklerini bırakarak gitmektedirler. Türk milleti de toprağa düşen vatan evlatlarına son görevlerini yerine getirmeye çalışmaktadır. Dua ve hayır niyazlarla "ölümsüzleri" uğurlamaktadır. Artan terör olayları karşısında yeterli tedbirleri almayan, terör destekçisi unsurlara tolerans gösteren bütün sorumlulara da haklı ve demokratik tepkilerini göstermişlerdir. Tekbir getirmişlerdir, PKK aleyhine sloganlar atmışlardır, sorumlular göreve davet edilmiştir. Bunlar yapılırken şehit cenazelerindeki ülkeyi yönetenlerin aleyhine gösterilen tepkiler farklı bir yöne çekilmeye başlanmıştır. İnsanlarımızın ortak bir acıyı paylaşmak için bir araya gelmelerini üzüntülerini ve tepkilerini dillendirmelerini sorgulamak ve değersizleştirmek iyi niyetli bir yaklaşım olmamıştır.

İktidarın terörü önlemede ki çaresizliği yüzünden, ülkemizde her gün ana baba kuzuları şehit oluyor, toprağa veriliyor.

Her şeye karşı tepkisiz hâle getirilen Türk milleti bölünmenin eşiğine geldiğimiz şu günlerde bunlara

da mı susacak? Bunlara da mı göz yumacak? Bunlara da mı tepki vermeyecek? Sorumluları göreve davet etmeyecek mi? Bu millî tepkinin adı "siyaset yapmak" olarak mı nitelendirilecek.

PKK'lıları devletin kurumlarında ağırlayanlar, yemekli toplantılar yapanlar, şehitlerin cenazesine katılıyor, bu siyaset yapmak olmuyor ama şehitlerin anababası ve yavrusu ile ağlayan, bağıran gençler insanlar şehitleri istismar ediyorlar, öyle mi? Bunları TV'lere, gazetelere taşıyanlar da kışkırtıcı oluyor, öyle mi?

Türk milleti ve şehit aileleri şehidini, evladını istediği şekilde uğurlamak istiyorsa bu engellenmemelidir.

Şehit cenazelerinde atılan sloganlar ve tekbirlerin inançlarımıza göre uygun olmadığı açıklamaları, şehit yakınlarını, şehitlere sahip çıkan kesimleri incitmiş ve üzmüştür. Bugüne kadar bu yönde yapılan açıklamaları talihsiz bir açıklama olarak değerlendirdim.

Şehitlere sahip çıkmak ülkeye sahip çıkmaktır, atılan sloganlar, getirilen tekbirler nedense bazı kesimleri rahatsız etmiştir. Doğrusu bunu anlamakta güçlük çekmişimdir. Şehit törenlerinde slogan atmak, tekbir getirmek yanlış ise bu tüm törenleri inkâr anlamına gelir ki buna da kimsenin hakkı yoktur. Şehitlerimiz bu milletin değerleri için çarpıştı ve şehit oldu, aziz şehitlerimizin ve milletimizin arzu ettiği şekilde uğurlanması onlara yakışandır.

"Tekbir getirmeyin, slogan atmayın" gibi açıklamalar hiç kimseye bir iyilik sağlamamıştır. Bu tür davranışlarla millî ve manevi refleksler yok edilmeye çalışılmıştır. Sonuçta tepkisiz toplum oluşturulmaya çalışılmış, milletimizin millî refleksleri törpülenmiştir. Elbette terörün önlenmesi ülkeyi yönetenlerin görevidir.Ancak vatandaşın gösterdiği sağduyulu tepkilere keşke engel olunmasaydı, aralara setler çekilmeseydi.

Kimse unutmasın ki Türk toplumu zamanı geldiğinde "Askerlik yan gelip yatma yeri değildir." terslemesi ile bölücü başı Apo'ya "Sayın" ve şehitlerimize "kelle" tabirini uygun gören zihniyetin yaklaşımı "Benim yavrum neden öldü." diyerek sitem eden şehit ailesine telefonla taziyede bulunup bulunmadığı sorulduğunda, Başbakan'ın "Arayıp da bunları mı dinleyeceğim." umursamazlığını sorgulayacaktır.

İçinde bulunduğumuz hassas günlerde âdeta halkı askere karşı kışkırtmak istercesine "Erlerimiz savaşıyor; ölüyor, subaylarımız nerede?" başlığı altında, "Er çok ölüyor, subay niye az ölüyor?" diye haber yapanları da sorgulayacaktır. Bu mücadelede çok sayıda asker ve komutanlarımızı şehit verdik. Bu tartışmalardan

süratle kaçınmak gerekir. Zaman bir ve beraber olma zamanıdır.

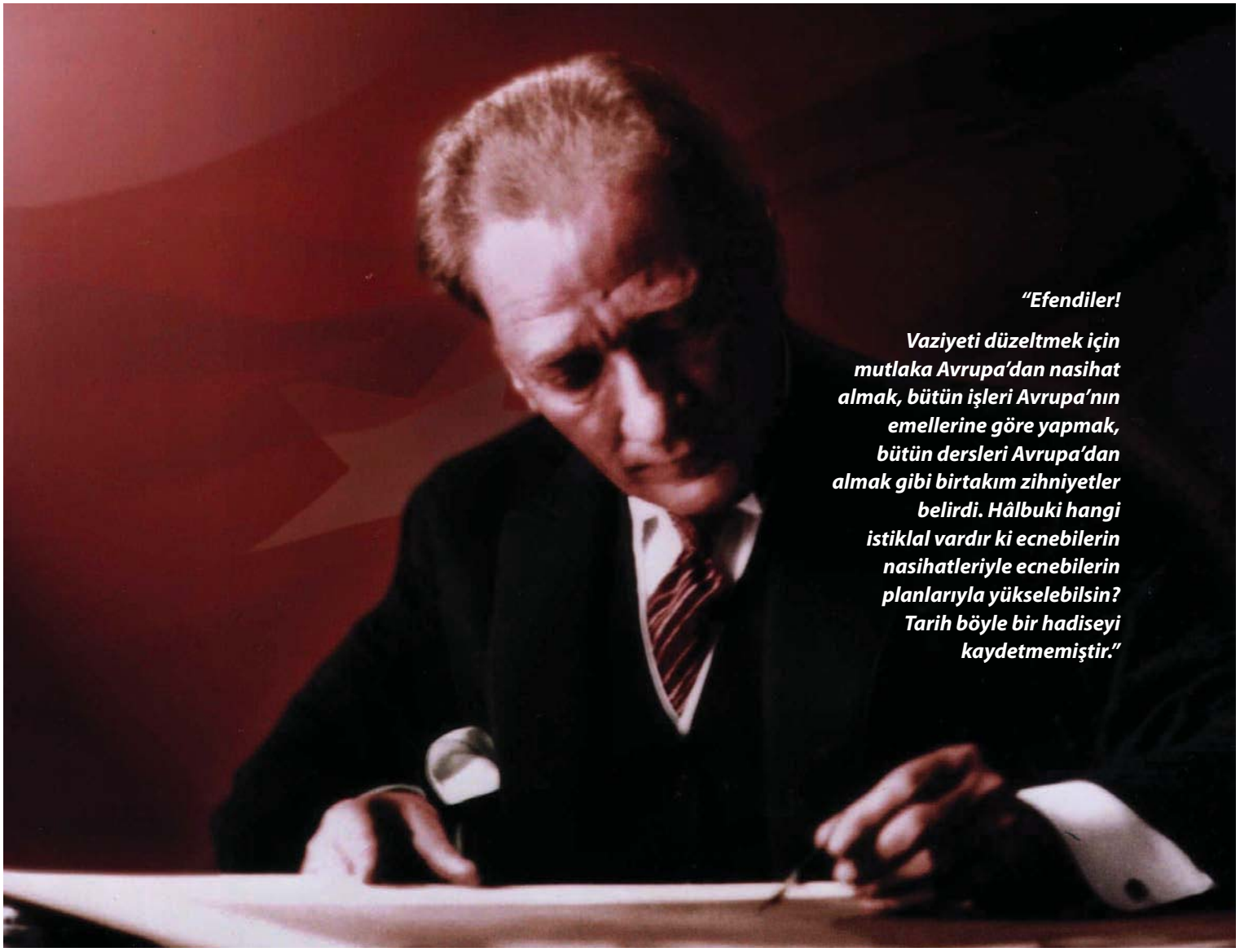
Terörü önlemek için kararlı olmak lazım. Bu kararlılıkta bugün ülkeyi yönetenlerde görülmemektedir. Devletin kurumlarına saldırılar düzenlenmiştir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin temel kavramları her gün aşındırılmıştır, Türk kimliği tartışılır hâle getirilmiştir. Hükûmetin başı Türkleri sürekli Türkiye'yi oluşturan 36 etnik gruptan biri olarak tanımlamış, "Diyarbakır'da Kürt sorunu var." demiş, ülkemizi kimlik karmaşası içinde göstermiştir. Bunlarla da kalınmamış ne idüğü belirsiz bir açılım projesi ile terör örgütünün ekmeğine yağ sürülmüştür. İçeride teröre karşı çözüm ortaya koyamayanlar, dış politika da hep kaybetmiştir. Türkiye millî kararlar alırken AB'nin ABD'nin ağzına bakar hâle gelmiştir. Avrupa Birliği zorbasına karşı çaresizmiş şekilde teslimiyetçi bir politika izlenmiştir. Her ne pahasına olursa olsun Avrupa Birliğine girmek gibi bir misyon oluşturanlar; vatanın ve milletin bütünlüğünü hiçe sayarak AB'nin dayattığı Öcalan projelerini bir bir hayata geçirmenin taşeronluğunu yapmışlardır. Teröristler de bundan cesaret almıştır.

Gaflet, dalalet ve hatta hıyanet içerisinde olanlara Atatürk'ün şu sözlerini hatırlatmayı bir görev addediyorum:

"Efendiler!

Vaziyeti düzeltmek için mutlaka Avrupa'dan nasihat almak, bütün işleri Avrupa'nın emellerine göre yapmak, bütün dersleri Avrupa'dan almak gibi birtakım zihniyetler belirdi. Hâlbuki hangi istiklal vardır ki ecnebilerin nasihatleriyle, ecnebilerin planlarıyla yükselebilsin? Tarih böyle bir hadiseyi kaydetmemiştir."

Terörün kaynağı kurutulmamış, özellikle Irak'ın kuzeyinde zafiyet doğmuştur. Bu bölgedeki oluşuma

zamanında müdahale edilmemiş, Türkiye ve güneydoğusu iki aşiret reisinin müdahalesine maruz kalmıştır. Ülkeyi yönetenler askerin gerektiğinde Irak'ın kuzeyine müdahale edebilmesi için gerekli izni bir türlü meclisten çıkarma cesaretini gösterememiştir. Bazı baskılar sonucunda bir düzenleme yapılmış ise de bu yerine getirilmiş değildir.

Sınır ötesi operasyonla ilgili kamuoyu yanlış yönlendirilmiştir. Sınır ötesi operasyonla ilgili açıklamalarda yapılarak sınır ötesi operasyonunun en son düşünülmesi gerektiği belirtilmiş, "İçerdeki 5 bin terörist bittimi mi ki dağlardaki da ki 500 ile uğraşalım" denilmiştir. Daha sonra bu rakamları içeride bin 500, sınır dışında 3 bin 500 diyerek düzeltme yapılmıştır. Bunlar bir devlet adamına yakışmamıştır. Bu sözler hafızalarımızda ki yerini korumaktadır.

Sınır ötesi operasyonun tartışıldığı günlerde, TÜSİAD sınır ötesi operasyon senaryolarına ilişkin "ümit ediyoruz ki Türkiye, bu duruma itilmez, böyle bir şeyi yapmak zorunda kalmaz. Ama bu tür gelişmeler olursa tabii bunların ekonomi piyasalarında, finansal piyasalarda olumsuz etkileri olabilir" diyerek, şehit olan vatan evlatları göz ardı edilmiştir. ABD dışişleri sekreteri Condoleezza Rice'dan da sınır ötesi operasyonunun Irak ve Türkiye için iyi olmayacağı açıklaması gelmiştir. PKK sürekli ABD'ye şikâyet edilmiştir. ABD'den yardım istenmiştir. ABD'den sözler alınmış, sözler tutulmamıştır. Kuzey Irak'a girmemek adına para karşılığı sözleşmelere imza konulmuştur.

14 Kasım 2006 Tarihinde 250 bin Mehmetçik sınıra gönderilmiş, müdahale aşamasında ABD'den "PKK meselesini biz çözeceğiz." sözü alınmış, müdahale ertelenmiş, çözüm bulunamamıştır.

Siyasi ve ekonomik çıkarlar hayati çıkarların önüne geçirilmiştir. Hükûmet güneydoğu milletvekillerinin, feodal ağaların ve malum danışmanların paralelinde davranılarak bugünlere gelinmiştir.

Yıl 2010. Sınır ötesi operasyonu hâlâ gerçekleştirilmemiştir. Kandil Dağı'na kapsamlı operasyon yapıldığı söylense de bunun aksi açıklamalar yer almaktadır. ABD'nin "Aman sınır ötesi operasyon yapmayınız." dediğini AB'nin de böyle bir müdahale olursa Türkiye AB'ye girmeyi unutsun dediğini unutmadık.

Bize bunları söyleyenlere şunu sormak lazım: Amerika, Irak'a girdiğinde niçin sesiniz çıkmadı? ABD'ye "Demokrasiyi getireceğiz dediniz, orayı kan gölüne çevirdiniz. Demokrasi geldi mi? Niçin girdiniz? Aranızda binlerce km olmasına rağmen, Irak'ı ve liderini kendiniz için tehlike olarak gördünüz. İnsanları katlettiniz, idam ettiniz. Peki her gün bir iki vatan evladını şehit eden terörist PKK'yı tehlike olarak görmüyor musunuz? Türkiye'nin sınır ötesi operasyonuna hayır, ama siz Irak'a girince iyi, öyle mi? Böyle demokrasi ve insan hakları olamaz. Durum ortada, dost, düşman şunu iyi bilmeli; Amerika artık bizim müttefikimiz değil. Ülkemiz insanı dostunu ve bu ülkeye ihanet içerisinde olanları görmelidir. ABD taraf, onlar PKK'nın yanında. Nerede Türkiye aleyhinde bir faaliyet varsa batılı müttefiklerimiz ve Amerika o işin içinde ve başında yer alıyor. ABD de açıkça PKK'ya destek veriyor. ABD, hükûmetin teslimiyetçi politikalarından yararlanarak hava sahamızı kullanıyor, İncirlik üssümüzü kullanıyor, Habur sınır kapısının açık olmasından dolayı peşmerge, çapulcu Barzani'nin Türkiye'den para kazanması sağlanıyor. Gerçeklerle yüzleşmenin zamanıdır. PKK adıyla organize olan "Kürtçülük" Türkiye'yi parçalamak ve bölmek istiyor. Bu Türkiye üzerinde kötü emelleri olanların bir projesidir. Bu proje ülkemiz içinde bölücü fitneye sempati besleyen bazı yazar, çizerlerden de destek görmektedir. Basın ve medyamızda, üniversitelerimizde yerleşmiş olan işbirlikçilerin akan kanlardaki sorumlulukları en az PKK'lı teröristler kadar büyüktür. TBMM çatısı altında bu bölücü Kürtçü fitnenin siyasal uzantılarının varlığı, sarf ettikleri sözler aziz şehitlerimizin hatıralarına saygısızlıktır. PKK'ya, mecliste açıkça destek verilmektedir. Bu rezalet böyle sürdürülemez. PKK'ya ve mecliste uzantılarına meydan okuyan Genel Kurmay Başkanı ertesi gün bunlardan büyük bir hakaret işitiyor. Bunlara karşı bir şey yapılamıyorsa bu anlayışla da terör ortadan kaldıramaz, aksine bulunduğunuz kurumu küçük düşürür, birilerinin palazlanmasına fırsat vermiş olursunuz. T.C. Devleti bir hukuk devletidir. Bu ülkenin Anayasası, kanunları, savcıları ve hâkimleri vardır. Anayasaları, kanunları belli süre için askıya alamazsınız. Bunu yapmaya çalışanlar vardır. PKK parti, dernek, vakıf ve belediyeler üzerinde açıkça örgütlenmektedir. Bunlara karşı bir işlem yürütülmemesi terörü bu noktaya getirmiştir. Görevini bu anlamda yerine getirmeyenler suç işlemektedir.

Artık bu gidişe mutlaka "DUR" demenin zamanı gelmiştir. Hain, kalleş, teröre karşı toplumsal bir tavır, millî bir duruş göstermenin zamanı geldi de geçmektedir. Türk milleti T.C. Devleti'nin kurucusu Atatürk'ün mirasının bekçisidir. Bağımsızlığı, bütünlüğü ve dirliği

için yaşar. Yüce Türk milletinin sabrını zorlayan hain saldırılar karşısında gün birlik olma günüdür. Toplumun tüm kesimleri başta iktidar olmak üzere bir araya gelerek teröre karşı acil tedbirler almalıdır. Artık Türk milleti, yöneticilerin "Terörün bu son çırpınışlarıdır." sözlerine kanmak istemiyor. Terör artık bitmeli, anneler ağlamamalı, çocuklar yetim kalmamalıdır.

Vatan topraklarından beslenmesine karşın "Vatan" kavramına yabancılaşan nankörlerin, ihanetleri bedelsiz kalmamalıdır. Ülkemizi kemirmeye çalışan farelere, şehitlerimizin kanını içmeye yeltenen vampirlere göz yumulmamalı; toprağımıza, bayrağımıza uzanan eller mutlaka kırılmalıdır. Türkiye'yi sokakta bulmadık! Başka bir Türkiye yok! En az bu ülkenin düşmanları ve ihanet içerisinde olanlar kadar cesur, kararlı ve azimli olmak zorundayız.

Unutulmasın ki Türk milleti bölünemez, parçalanamaz, yok edilemez. Milletimizin içine nifak tohumları ekmeye çalışanlar ve Türk milletini kamplara bölmek isteyenler hiçbir zaman amaçlarına ulaşamayacaklardır. Akıttıkları kanda bir gün boğulacaklardır.

MAKALE

ETLE TIRNAK

Ramazan AYYILDIZ İzmir 2 No'lu Şube

Etle tırnak, kalp ve kan, akciğer ve hava, kemik ve ilik; hepsinde birlik. Birlik ve bütünlük birbirinden ayrılmaz. Ayırırsan, varlık sebebi ortadan kalkar ve yok olur. Birlik, varlığın devamıdır. Varlığın devamı birlikten doğan bütünlüktür. Tarih öncesinden beri gelişerek var olanların ahenkli birlik ve bütünlükleri vardır.

'' Birlikten güç doğar", ''Nerede birlik, orada dirlik".

Türkiye'nin birliği varlık sebebimizdir.

''Türkiye'm; ne Edirne'de bitersin, ne Ardahan'da.
Bölük-bölük, yürek-yürek varsın bütün cihanda.
Her sabah doğan güneşsin gecemizi aydınlatan,
Yaralı yürekleri ısıtan, varlığınla yaşatan.
Balkanlar'dan geldim, buram, buram tarih,
Buram, buram Anadolu kokarım.
Anadolu'mda Balkanlar'a hasret yanarım…"

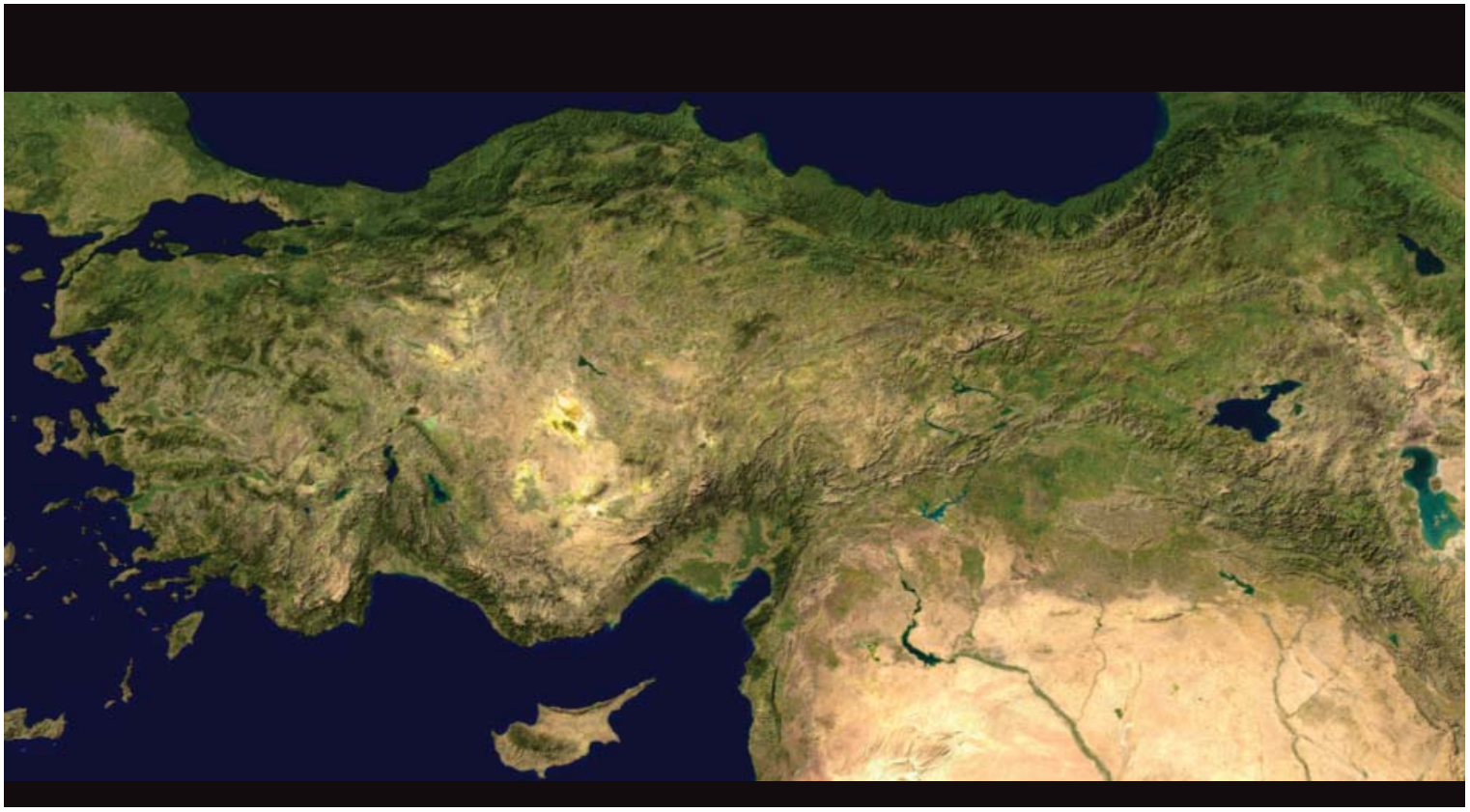
Anadolu - Balkanlar etle tırnak. Anadolu, bağrında Balkanları, Kafkasya'yı barındırır. Anadolu, Kafkasya, Balkanlar etle tırnak olmuştur. Etle tırnaktır Türkiye'nin doğusu-batısı, kuzeyi- güneyi.

Türkiye; altı yüz yıl üç kıta hâkimi Osmanlı'nın mirasçısı ve bir çekirdek devamıdır. Bugünkü Türkiye, medeniyetler harmanlanmasının ürünüdür.

Osmanlı; çok dinli, çok kültürlü bir medeni imparatorluktur. İmparatorluklar tarihinde en büyük coğrafyaya hâkim, en uzun süre yaşayan ve kölesi olmayan tek İmparatorluktur. Bunun temel kaynağı; tarih öncesinden uygarlıklar yüklü gelen ve İslamiyet'in engin fazilet değerleriyle kaynaşan, tek Tanrılılardır. Osmanlı'nın köleleri yok ona tabii topraklar ve o toprakların güvenlik altında toplumları vardır. Sınırları içinde ayrı din mensuplarının; sanat, edebiyat ve kültüründe birçok ortak değerleri oluşmuştur. Oysa dünya toplumlarını incelediğimizde farklı coğrafyalarda yaşayan ayni dinin mensuplarının kültürlerinde büyük farklılıklar vardır. İnsanlık tarihinde dinler savaşları da olmuştur. Haçlı ordularıyla İslam Osmanlı ordusu kıran kırana savaşmıştır. Burada Haçlıların savaşı kutsal toprakları işgal edip İslamiyet'i yok etmektir. İslam Osmanlı ordusunun savaşı ise sadece hâkim topraklarını savunmaktır. Osmanlı'nın başka dinlere karşı bir savaşı yoktur. Bütün kutsal kitapları ve dinlerini kabul etmektedir. Hâkimiyet coğrafyası içinde başka din mensuplarına hiçbir baskı yapmamıştır. Örneğin Bulgar kilisesinin bağımsızlığını Osmanlı kazandırmıştır. Osmanlı coğrafyasında altı yüz yıl boyunca her bir etnik grup farklılıklarını yitirmeden koruyabilmiştir. Başka imparatorluklar işgal ettikleri topraklarda asimilasyon ve hatta genosit uygulamıştır.

Osmanlı coğrafyasında altı yüz yıl boyunca her bir etnik grup farklılıklarını yitirmeden koruyabilmiştir. Başka imparatorluklar işgal ettikleri topraklarda asimilasyon ve hatta genosit uygulamıştır.

Dünyada her zaman hâkim olma mücadelesi vardır. O zamanın Haçlı Avrupa'sı ve Çarlık Rusya'sı da birer büyük güçtür. Hedeflerinde Osmanlı ve toprakları vardır. Osmanlı, Sanayi Devrimi'nin önemini kavrayamadı. Yönetim şeklindeki adaletli geleneği sürdüremedi ve daha birçok sebepten dolayı çöküşünü engelleyemedi. Düşmanlar, önce kendi dinlerinden

olanları sonra da diğerlerini kışkırttılar, kışkırttılar ve silahlandırdılar, sonra isyan çıkarttılar. Yaklaşık iki yüz yılda çöküş gerçekleşti. Düşmanların amacı; ne Hristiyanları kurtarmak ne Araplara bağımsızlık kazandırmaktı. Amaçları, Türk-İslam gücünü yok etmek ve dünya üzerinde hâkimiyetlerini büyütmekti.

Kafkasya ve Balkanları kopardılar, yetmedi. Kuzey Afrika'yı ve Yakın Doğu'yu kopardılar, yetmedi. Bizden kopardıkları topraklarımızda milletimiz kaldı. Her onbeş yirmi yılda bir, yüz binlerce insanımızı altıyüz yediyüz yıllık yurdundan kovdular. Tüm birikimlerini de gasp ettiler. Bu olay Avrupa'nın Balkanlarında son iki yüz yıldır sürüyor. Kovamadıklarında da katlediyorlar. Onlara yapmadıkları zülüm kalmadı. Kötü sicilleri Kırım'da, Ölüm Gaz Odalarında, Hiroşima'da, Vietnam'da, Afganistan'da, Bosna'da, Filistin'de, Irak'ta ve yeryüzünün birçok yerinde defalarca teyit edilmiştir.

Türkiye, İkinci Dünya Savaşı'na katılmadı. Dünya'ya uygarlık örneği; ''Yurtta barış, cihanda barış.'' dedi.

Savaş galibi Rusya, Boğazların uluslararası statüsünü kendi lehine bozmak ve Boğazlara askerî üst kurmak istedi. Reddedildiğinde Türkiye'yi tehdit etti. Oysa Türkiye, savaşta bağımsız kaldı. Savaşın son aşamasında ise Hitler'e savaş ilan etti. Bu karar Rusya'ya bir manevi destek oldu. Kötü komşu, komşusunu düşmanları tarafına itti. Rusya'nın ateist (Allahsız) ve proletarya görünümü altında Panslavist politikası İslam komşularını da ürküttü.

Ekonomide, özel ve devlet karmasını ve yönetimde çok partili parlamenter yöntemi seçen Türkiye, Batı Avrupa ülkesi oldu. Doğu Avrupa Rus işgalindeydi. Türkiye'nin, Birleşmiş Milletlere üyeliği, üyelik sonucu Kore'ye asker göndermesi ve Kuzey Atlantik Güvenlik Teşkilatına katılması, Türkiye'yi bir Batı Avrupa-ABD grubu ülkesi yaptı.

İdeolojisini Marksist proletarya kozuna dayandıran Rusya, dünya hâkimiyetine oynuyordu. Türkiye artık kayıtlı düşmanı sayıldı. Rus İmparatorluğu(Sovyetler Birliği)Türkiye'den kaçan Kemalizm aleyhtarlarını barındırdı, besledi ve Türkiye'deki devlet yönetimine karşı mücadele ettirdi. Üniversite gençleri arasında bölücülük yaptırdı, basılı propaganda ve silahlarla donattı. Bunu yaparken özellikle mezhep ve etnik farklılığı olan, Alevi ve Kürt Türkleri seçildi. Zaten geçmişte Kürt adı altında aşiret isyanları olmuştu. O gençler, aşiret isyanlarını Kürt isyanı olarak biliyordu. Rusya, Türkiye'nin Batılılara karşı Kurtuluş Savaşı vermiş olmasını da kullandı. Rusya'nın ideolojik propagandası çok boyutluydu. Bu gün hala Türkiye'de onun kurbanları var. Adam, belirli bir dalda koskoca profesör olmuş ve hâlâ gençliğinde Rus yayınlarından bilim dışı okuduklarıyla Balkanlardaki Kıpçak Türklerinden olan Pomaklara ;''Onlar, Osmanlı'nın İslamlaştırdığı Slavlardır.'' diyor. Oysa bugün bilimsel araştırmalarıyla gerçekleri sunan, Bulgar ve Rus tarihçiler vardır. Bizimkisi takılmış ya yetmişli yıllara. Bugün komünist Rusya'nın Türkiye üzerinde oynadığı oyunların binlerce belgesi vardır.

Avrupa ve Amerika'ya gelince bir yanda Rusya ve uyduları öbür yanda Batı Avrupa- Amerika ortaklığı vardı. İki askerî güç dünyada hâkimiyet savaşı sürdür-

meye başladı. Kore, Küba krizleriyle zaman zaman sıcak savaşın eşiğine gelindi. Rusya'nın ateistliğine hassas olan Yakın Doğu'da, Amerika güdümlü ve İngiltere ortaklı''Yeşil Kuşak" denilen, CENTO ve SEATO kuruldu. Türkiye'de milliyetçiler Moskova yanlısı gençlere karşı desteklendi. Türkiye'yi daha çok bağımlı duruma getirmek için ''Marshall Yardımı"adı altında ekonomik yardım yapıldı. Cumhuriyetin ilk on beş yılında yapılan Sanayi üretimi ve ucuz ulaşım yatırımları devam ettirilmedi. Örneğin, ağır sanayi, uçak sanayi ve demir yolları gibi hayati yatırımlar ihmal edildi. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Almanya'nın onarımı için yerli iş gücü yetmedi. Türkiye'den de işçi gönderildi. Ankara, ülke bütününde işsizlerin çok olduğu bölgelerden işçiler gönderdi.

Moskova, Doğu Almanya aracılığıyla Batı Almanya'da Türkler üzerinde de ideolojik mücadelesini sürdürdü. Bu işçiler arasında Amerika ve Rusya yanlısı zıt teşkilatlar kuruldu. Türkiye'deki bölücüler tam desteği Rusya'dan cömertçe aldılar. Kaynağı Rusya halklarının alın teri değildi. Kaynağın bir bölümü Almanya'daki işçilerimizin alın teri ve diğeri de KGB' nin yönettiği Asya'dan Batı Avrupa ve Amerika'ya uzanan eroin zinciriydi.

Amerika Türkiye'yi bir İsrail yapmaya çalışsa da Türk milletinin uygar onuru ve siyasi üstünlüğü buna izin vermedi. Türkiye NATO'yu tercih etmiş de olsa Amerika'nın bireysel çıkarlarına alet olmamış, tüm komşularıyla" Yurtta barış, cihanda barış"ı izlemiştir. Amerika Türkiye'yi büyük bir İsrail yapamadı. Avrupa Birliği de Haçlı bilinçaltından kurtulamadı. AB, Türkiye'nin bütün samimiyetine rağmen Türkiye'yi gerçek bir müttefik olarak kabul edemedi. Bu ihanetin bedeli gelecekteki AB'ye yansıyacaktır. Kendi içlerinde Türkiye'ninkinden on kat farklılıklar vardır. Onları görmüyorlar da Türkiye'yi bölmek istiyorlar. Avrupa Birliği üyeliği için Türkiye'nin onuruna dokunuyorlar. AB İran'la sınır olmak istemiyormuş. Bir yabancı gözlemci de ''İran'la Ağrı'da sınır olmak istemeyen Avrupa bir gün Edirne'de olabilir."diyor. Bugünkü Avrupa, tarihinin hiçbir döneminde tek yönetim ve tek devlet olamamıştır. Hatta aralarında yüz yıllık savaşlar olmuştur. Lakin bugünkü Türkiye'nin insanları altı yüz yıl değil, yaklaşık bin yüz yıldır aynıi topraklarda hep tek devlet çatısı altında yaşamış ve yaşamaktadır. Bu topraklardan medeniyet fışkırır. Sözde medeni olanlar, uzak değil sadece dün Irak'ın işgalinde sanat eserlerini ve tarih; eserleri acımasızca yok ettiler. Elbette bir gün onların da hesabını verecekler. İşgalciler, yine geldikleri gibi gidecek. Yaptıkları tahribattan bölgenin sahipleri olarak hepimiz ders çıkarıp birbirimize kenetleneceğiz. Türkiye'nin insanının bir de Orta Asya ortaklığı vardır. Bugün Asya'da da Kürt vardır. Kürtler sadece Mezopotamyalı değildir. Eğer Asya'ya şimdiki topraklarından gitmişlerse o zaman Türkler de Anadolu'dan gitmişlerdir. Derin Bilim bugün benzer kanıtlar bulmaktadır. Galiba gitmişiz, gelmişiz, gitmişiz, gelmişiz… Bugün hiç kimsenin 'Ben sadece Asyalıyım, ben sadece Mezopotamyalıyım, Kafkasyalıyım, Anadoluluyum ve Balkanlıyım.' diyebilme ayrıcalığı (lüksü) yoktur ve olamaz. Önceki cumhurbaşkanlarımızdan Sayın Süleyman Demirel'e Türk Cumhuriyetlerinin birinde boşuna mı dediler: 'Atla gittiniz, uçakla döndünüz. Çekik gözlü gittiniz, çakır gözlü döndünüz.' Bugün Türkiye'de, farklı etnik grup sayılanların hepsinde ama hepsinde; siyah saçlı, düz saçlı, esmer, sarışın, çavdar renkli, uzun boylu, kısa boylu, çekik, çakır, mavi, yeşil ve kara gözlü özelliklerinin hepsi vardır. Bunlar bizim zenginliğimiz ve gurur kaynağımızdır. Biz ada insanı değildik, tarih boyu adada da kalmadık? Farklılıklar zenginliğimizdir. Türk, bizim büyük ulusal adımızdır. Bölgesel adlarımız büyük kimliğimizin tonlarıdır.

Dış düşmanlar her zaman olmuş ve olacaktır. Biz devamlı taşlanıyoruz. Meyve veren ağaç taşlanır…

Türk ulusu güçlendikçe özgürlüklerle eş güdümlü yaşam seviyesi de yükselmektedir.

Ayrılıkçı PKK'yı Komünist Rusya kurdurmuştur. PKK. tarif edildiği gibi 'Partiye Komüniste Kürdistana' (Kürdistan Komünist Partisi) değildir. Kürtleri temsil etmez. Bu sadece isimdir. Gerçekte; Avrupa'dan gebe Rusya'nın doğurup büyüttüğü ve yine Avrupa'ya 'Al çocuğunu' demesidir. Avrupa'nın da ''Çocuk kimden ve kimin olursa olsun, doğduğu yerin vatandaşıdır" diyerek bize verilip üstümüze kalmasıdır. Memleketine dönerken uçakta 'Anam Türk' demedi mi? Ana gerçekten Türk'se ortada ayrı bir millet mi var? Kimin ne haddine anasının Türk olup olmadığını tartışmak? Akli denge raporu var mı? Var. Söylediği doğrudur. Yani PKK olayı Apo olayıdır, düşmanlarımızın kurbanı Abdullah Öcalan isyanıdır.

1980 yılında Türkiye'de komünist ihtilal yapamayacağını ve Afganistan gibi işgal edemeyeceğini anlayan Rusya, bütün faaliyetini Kürtler üzerine yoğunlaştırmıştır. Ordu donatılacak kadar silahları Anadolu'ya soktular. Ülkemizde kardeş kanı akıttılar. Siyasetçiler de doğru teşhis koyamadı ve aralarında da uzlaşamadı. Sonra da askerler suçlu oldu. Askerden siyaset yapması elbette beklenemez. Asker ülkeyi dış düşmandan korur. Korur da! İç güvenlik siyasileşmiş, kardeş kavgası var. Dış düşmanlardan korurken bir de

bakılıyor, içerdekiler ülkeyi düşmandan beter kırıyor. Buyur… Gerçek sebep hukuk ve ahlak ekseninde siyaset yapamayanlardır.

1990 yılında Sovyetler dağılınca Moskova siyasetini değiştirdi. Uluslararası ilişkilerde sonsuza dek dostluk, düşmanlık yoktur, sonsuz çıkarlar vardır. Sovyet Rusya dağıldıktan sonra gelişmesine ve büyümesine yeni ufuklar açılan Türkiye'yi Avrupa kıskandı, Haçlı bilinçaltı telaşa kapıldı. Dünya üzerinde hâkimiyet kurma hevesi kursağında kalan Rusya, kendi kabuğuna çekilerek yetmiş yılda Rus mayası aşılayabildiği Cumhuriyetlerle İngiliz usulü yeni bağlar kurmaya başladı.

Avrupa'nın, Soğuk Savaş Döneminde elli yıl,"Yeşil Kuşak" bölgesinde jandarmalığını yaptık, ekonomisine tüketici olduk, yer üstü ve yer altı kaynaklarımızı sunduk. Uğruna Türk-İslam değerlerimizi yitirerek 'sözde uygar' kültürlerini almaya çalıştık, yüz binlerce insanımızı havasız maden ocaklarına, zehirli fabrikalarına, sokaklarını ve pisliklerini temizlemeye işçi gönderdik. Çıkarları için komşularımızla kavga ettik, bereketli topraklarımızı hâlâ kördüğümünden kurtulamadığımız"mayınistan"(mayın döşeli topraklarımız) yaptık. Uğruna daha neler, neler yaptığımız Avrupa "çok şükür"bize Rus düşmanlığını aratmadı.

Uygarlıklar tarihinde emsali olmayan suni bir ana dili kavramı çıktı. Avrupa'nın birçok yerinde; Brüksel'inde ve Paris'inde siyasi olarak ana dili yazılmaya başlandı. Kürt anasının bilmediği bir dil yaratıldı. Buna dense, dense zorla yaratılacak devletin dili denir. Bu çalışmaların insanların geçmişini, farklı yargı değerlerini, yok olmuş eski kültürel özelliklerini araştırarak gün ışığına çıkarmakla hiç ilgisi yok. Öyle yapılsa can kurban. Avrupalılar, işgal ettikleri ülkelerin dillerini ve kültürlerini yok ettiler.

Sorarım: 'Amerika'nın yeni devlet başkanının bir yanı Müslüman'dır. Başkan seçildiği zaman ant içme töreninde anayasayla beraber hem İncil'i ve hem de Ku'ran'ı öpme özgürlüğü var mı? Diyelim ki bir başka seçimde tam Müslüman bir başkan seçildi. Ku'ran'ı mı öpecek, yoksa İncil'i mi?

Türkiye ziyaretinde bol bol camilere girdi diye Amerika'da nasıl eleştirildiğini biliyor musunuz? Cumhuriyetin sunduğu nimetlerden yararlanarak Cumhuriyet'e saldırılmaz. Bu dünyanın hiçbir yerinde yoktur. Bu demokrasiyle de bağdaşmaz. Geçmiş yıllarda Avusturya seçimlerini hatırlayın? Demokrasiyle gelen faşistler kaç gün iktidarda kalabildiler? TBMM vekiline; Cumhurbaşkanı, Genelkurmay Başkanı, Başbakan, bakan, general, asker ve her şey olabiliyorsun dendiğinde;"Hayır, hiç bir şey olamıyorum, ben Kürt askeri olmak istiyorum" diyor. Bir başkası 'Benim güvenliğim İmralı'dır, Kandil'dir' diyor. T.Cumhuriyeti milletvekilinin güvenliği, İçişleri Bakanlığına bağlı Emniyet Kuvvetleri değil midir? Demezler mi? 'Öyleyse, al başını git Kandil'e.' Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu. Bu ne milletvekillilik, bu ne demokrasi, bu ne devlet ve say da say… Bu ne hak, bu ne hukuk, bu ne adalet ve hıyanettir. Bu ne ihanet, bu ne felaket ve inşallah sabrın sonu selamettir.

Bazı Rusyalı araştırmacıların söyledikleri; '' Avrupa, Türkiye'yi bölmek istiyor. İlk hedef, özerklik, sonra federasyon ve ardından federasyondan koparma ve Irak'ın kuzeyiyle birleştirme. Bitmedi; Türkiye'nin büyükşehirlerinde isyan çıkarma ve iç savaş yaratma. Sonra dışarıdan müdahale ve büyükşehirlerde önce İstanbul'da K.Kanton bölgesi oluşturma ve bu bölgelerde küçük Vatikan'lar kurma"…komplo teorileri farklı, farklı devam ediyor.

Devletin, hemen parlayan ve duygusal patlayan değil, işlevsel çalışan savunma düzeni vardır. Bu mekanizma şu veya bu sebeple işlevini yitirir, ihanetlerin de ar damarı patlar, tahammül sınırını aşarsa toplum iç dinamikleriyle nükleer güç gibi patlar ve sonuçlarının nereye varacağı kestirilemez. Türkiye bu noktaya getirilmek isteniyor. Olaylar, bunu isteyenlerin başına da gök kubbeyi yıkar, bu böyle biline…

Türk milletinin sağduyusu, ahlak üstünlüğü bunu asla istemiyor. Beyler! Milleti temsil eden mekanizmalar işletilmelidir.

Osmanlı'nın zaafları farklı biçimde cumhuriyet hükûmetlerinde de yaşandı. Cumhuriyetin planladığı toprak reformu yapılarak feodal yapı (aşiretlik) kaldırılamadı. İnsanlar kendilerine, devletine ve Allah'ına tabidir. Ağalara, aşiret reislerine tabi olmamalı ve olamaz. Kula kulluk aşılamadı. Din adına batıllık yapıldı. Milliyetçilik halkçılaştırılamadı. Cumhuriyetçilik anayasada kaldı. Halkçılık aşiretlerden kurtulamadı. Devletçilik kutsallığını yitirdi. Bağnazlar devlet adına milleti soyup soğana çevirdi. Halkın kalbindeki devlet yara aldı. Hukukta, bilimde, adalette, kültürde-sanatta aşamalı gelişmeler ve olgunlaşarak değişimler olamadı. İnkılâpçılık düzen yıkmak olarak algılandı. İnançların teminatı olan laiklik, bağnazlar tarafından ateistlik olarak sunuldu. Özgürlükler ithaldi ve tepeden indi, onun için anarşiye dönüştü. Bütün vatandaşlara işle aş sağlanamadı. Emekçi onuru oluşturularak kazandırılamadı. Dilenmeyi ve kendini pazarlamayı öğrendiler.

Vatandaşımızın yöresel dilinin üç beş yüz kelimesini resmî dile alarak sözlüğümüzde kaynaştıramadık. Zamanında toplu konut yapamadık ve hatta arsa bile üretemedik. Vatandaşın kanunsuzluğunu temelde önleyemedik, devletin eliyle millî servetimizi yok ettik, evini yıktık ve çocuklarımızı ağlattık, devlete küstürdük.'Dağ Türklerine sahip çıkamadık, dağ eşkıyasına kaptırdık. Derin tehlikeyi zamanında göremedik de' 'üç beş çapulcu' dedik. İthal Apo isyanını çekirdeğinde kurutamadık. Ağaların, Şıhların insafına bıraktığımız gençlerimizi bebek katiline kaptırdık. Büyük bölücü Bayan Miterant'a iki Osmanlı tokadı vurup da sınır dışı edemedik. İç hukukumuz ve uluslararası hukukla haklarımızda direnemedik. Rusya'ya Çernobil tazminat faturası çıkaramadık. Garantör devlet olarak görevimizi yaptık da: Yapmayana ve garantörlüğünü işgale kullanana da çıkartmamızın zayiat belgesini sunarak hesap isteyemedik. Ankara Antlaşması'nı koruyamadık. Adaletimizi işletemedik ve kişiye öz kanunlar çıkararak kirlettik ve kirlendik. Ne dünya ne de ahret kitabımıza uyduk. Hırsıza uyanık dedik, dürüste salak. Yanlışlıkla Erivan'a iki bomba fırlatamadık. Azeri kardeşlerimize Ermeni işgalinde yaralı çocukları nakletmek için bir helikopter gönderemedik. Devletin başıyla devlet adına ve hem de Amerika'ya '' Azeriler Şii biz Sünni'yiz" dedik. Yine devlet adına; ''Bulgaristan Türkleri Bulgaristan'ın iç işleridir. Çeçenistan Rusya'nın içişleridir. ''Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar" projeden vazgeçtik." dedik de dedik.

Düşmanlar bizim dedemize hesap çıkarmışlar, biz de öderiz dedik. Düşmanımızın dedesinin hesabı bırakalım, ondan bu günkü hesabı alamadık, hatta isteyemedik. Yirmi yıl önce bir çöp misali Kapıkuleye boşaltılan Evladı Fatiha'nın torunlarını bağrımıza bastık ta, on yıl sonra evler kurduklarını kıskandık. Memleketinde şehit babasının ruhuna mevlit okutup kurban kesenin, kutsal kurban etinden iki kilo kavurmayı Bursa'da hasta yatan annesine getirirken, Kapıkulede kanun ve devlet namına çöpe attık, görevimizi yaptık; 'İçimiz rahaaat'…

Yarabbi! Şehitlerimiz dirilmek istiyor, gazilerimiz ölmek.

Kemiklerimiz çıtırdıyor, yolacaklar etimizi, emecekler iliğimizi.

Yarabbi! Kalbimize hançer, fışkıracak al kanımız.

Şehitlerimiz görmek istiyor, gazilerimiz diri, diri ölmek

Ciğerimize kızıl kızgın demir, havası ateşli zehir

Yarabbi! Tahammülsüz acılar içindeyiz.

Tırnaklarımız sökülüyor etinden…

Yarabbi! Ya sabır, ya Hızır; Ya sabır, ya Hızır…

MEVZUAT

YENİ YÖNETMELİK VE GELECEĞE TAŞINAN PROBLEMLER

M. Yaşar ŞAHİNDOĞAN Genel Mevzuat ve Toplu Görüşme Sekreteri

> “Eğitim çalışanlarının birikmiş pek çok sorununa çare olması gereken yönetmelik, mevcut sorunları çözmek bir yana daha da artırmış, mağdur öğretmenler kitlesine yenilerini eklemiştir.”

Milli Eğitim Bakanlığınca 06.05.2010 tarihinde, uzunca süredir beklenen”Öğretmen Atama ve Yer Değiştirme Yönetmeliği” çıkarıldı.

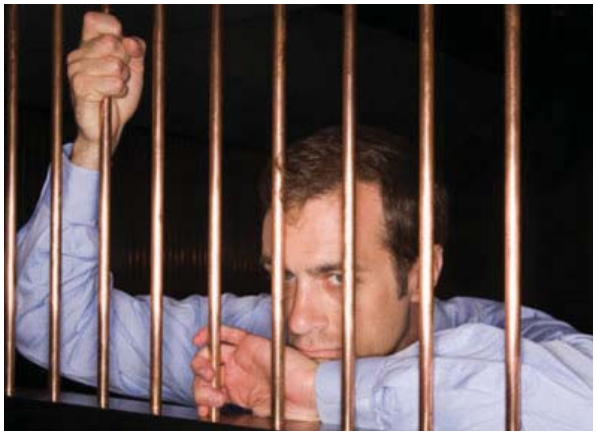
Eğitim çalışanlarının birikmiş pek çok sorununa çare olması gereken yönetmelik, mevcut sorunları çözmek bir yana daha da artırmış, mağdur öğretmenler kitlesine yenilerini eklemiştir. Bir çok yönüyle eski yönetmeliği bile aratacak nitelikteki yönetmelik, eğitim çalışanlarını hayal kırıklığına uğratmıştır. Hele hele asker öğretmenlik süresinin hizmet süresinden sayılması gerekirken ve MEB’in yayınladığı ilk kılavuzda da bu yer almışken MEB’in gizlice kılavuzdaki hükümde kelime değişikliği yaparak asker öğretmenliği hizmet süresinden saymama uygulamasına geçmesi hem yöntem, hem de yönetmelikle çelişmesi dolayısıyla eğitim çalışanlarının MEB’e güvenini sarsmıştır ve bu durum MEB’in ciddi bir kurum olma niteliğine darbe vurmuştur.

Bir çok yönüyle eski yönetmeliği bile aratacak nitelikteki yönetmelik, eğitim çalışanlarını hayal kırıklığına uğratmıştır. Hele hele asker öğretmenlik süresinin hizmet süresinden sayılması gerekirken ve MEB’in yayınladığı ilk kılavuzda da bu yer almışken MEB’in gizlice kılavuzdaki hükümde kelime değişikliği yaparak asker öğretmenliği hizmet süresinden saymama uygulamasına geçmesi hem yöntem, hem de yönetmelikle çelişmesi dolayısıyla eğitim çalışanlarının MEB’e güvenini sarsmıştır ve bu durum MEB’in ciddi bir kurum olma niteliğine darbe vurmuştur.

Öncelikle bu yönetmelikte geçici maddelerle de olsa Sözleşmeli öğretmenlerin düşünülmemesi kabul edilebilecek bir durum değildir. Sanki sözleşmeli öğretmenlerin ataması yapılmıyormuş gibi atama ile ilgili bölümlerde,sanki yer değiştirme hakları yokmuş gibi yer değiştirme bölümünde ve sanki özürleri olamazmış gibi özür grubu yer değiştirmeleri bölümlerinde Sözleşmeli öğretmenler yok sayılmıştır. Biz Türk Eğitim-Sen olarak sözleşmeli öğretmenlik uygulamasına temelden karşıyız ve bu uygulamanın Hükümetin devlet memurlarının iş güvencesini içine sindirememesi nedeniyle ortaya koyduğu güvencesiz çalıştırma tercihine dayandığını biliyoruz. Bu nedenle bu uygulama tamamen kaldırılmalıdır diyoruz.Bu amaçla da her türlü eylem ve etkinliği de ortaya koyuyoruz. Ancak MEB’in bu uygulamaya son verilene kadar da sözleşmeli öğretmenleri yok saymaması ve haklarını teslim etmesi gerektiğine de inanıyoruz.

Yönetmelikle zorunlu hizmet yükümlülüğü yeniden düzenlenmiş ve yönetmeliğin yayımından sonra göreve başlayacaklar için bu yükümlülük getirilmiştir. Ancak tüm ısrarlarımıza ve defalarca teklif etmemize rağmen bir geçici madde eklemediği için zorunlu hizmet yükümlülüğü kalkan ancak zorunlu hizmet bölgelerinde bulunan öğretmenlerimizin ilde çalışma süresi olan 3 yılı tamamlamadan yer değişikliği isteyemeyecekleri hükmünü getirmiş ,böylece zorunlu

Yine bu yönetmelikte ısrarla istememize rağmen il içi sıralar eksik bırakılmış ve yanlış hesap Bağdat'tan döner atasözünde olduğu gibi çok kısa zamanda yanlış gelen tepkilerle fark edilerek il içi sıra tayinleri için yeni bir hak daha verilmiş ve sıra listelerinin yeniden oluşturulacağı açıklanmıştır. **MEB keşke zamanında teklifimizi değerlendirerek sıraların oluşturulması uygulamasını yönetmeliğin bir parçası haline getirseydi. Çünkü yönetmelikte yer almadıkça senelik lokal çözümler bulunarak sorunlardan kurtulmak mümkün değildir.**

hizmetten muaf tuttuğu bu öğretmenlerimizi zorunlu hizmet yaptırmaya devam ettirmek istemişti. Neyse ki sendikamızın yoğun gayretleri ve artan kamuoyu baskısı MEB'i doğru noktaya getirdi ve 3 yıl şartı kaldırıldı. Ancak yönetmeliğin çıktığı günden 3 yıl şartının kalkmasına kadar geçen zamanda bir çok öğretmenimiz sıkıntıya girdi hatta depresyona girenler oldu

İl dışı tayin isteyebilmek için o ilde en az 3 yıl çalışma şartı getiren maddeye geçici de olsa MEB'den yapılan basın açıklamasıyla çözüm getirilmesi görünüşte sıkıntıyı halletmiş gibi görünse de zorunlu hizmet bölgelerinde çalışan ve yıllarca memleketinden uzakta görev yapan arkadaşlarımızın dertlerine deva olmamıştır. Çünkü MEB bu seferde illerdeki boş öğretmen kontenjanlarını il içi, il dışı diye ayırmak suretiyle hem yönetmelikteki il içi ve il dışı tayinlerin birlikte yapılması mantığına uygun davranmamış hem de büyük ümitlerle il dışı tayin talebinde bulunan eğitimcilerin önüne set çekmiştir. MEB herhalde il içi ve il dışı tayinleri birlikte yapmaktan bu tayinleri eş zamanlı yapmayı anlamaktadır. Oysa yıllarca il içi ve il dışı tayinler birlikte yapılsın diyen ve bu talebi ısrarla dillendiren eğitimcilerin ve sendikaların isteği bu değildi. Peki neydi bizlerin talebi ? İl içi ve il dışı tayinler zamanlama olarak birlikte yapılsın ama aynı zamanda da ildeki tüm öğretmen ihtiyacı her iki gruba da açık gösterilsin. Böylece ister il içinde ister il dışından olsun tayin isteyecek eğitimciler puan üstünlüklerine göre yarışsınlar,böylece puan üstünlüğüne dayanan bir sistem oluşturulsun. Böylece daha önceden olduğu gibi en merkezi okullara düşük puanlarla atananlar varken yüksek puanlı eğitimcilerin sırf il dışından geldikleri için köy ve kasabalarda çalıştırılması garabetinden vazgeçilsin. Ancak Bakanlık bu yönetmelikteki uygulama ile de bu amacı gerçekleştirememiş,yine kontenjan sınırlaması sebebiyle yüksek puanlı arkadaşların il dışı tayin talebi karşılanamazken daha düşük puanlarla il içi yer değişiklikleri gerçekleşmiştir. MEB'in bu uygulamayı yaparken adaletsizliklerin oluşmasını istemediğini de tabii ki biliyoruz ama ortaya çıkan sonuç maalesef budur.

Yine bu yönetmelikte ısrarla istememize rağmen il içi sıralar eksik bırakılmış ve yanlış hesap Bağdat'tan döner atasözünde olduğu gibi çok kısa zamanda yanlış gelen tepkilerle fark edilerek il içi sıra tayinleri için yeni bir hak daha verilmiş ve sıra listelerinin yeniden oluşturulacağı açıklanmıştır. MEB keşke zamanında teklifimizi değerlendirerek sıraların oluşturulması uygulamasını yönetmeliğin bir parçası haline getirseydi. Çünkü yönetmelikte yer almadıkça senelik lokal çözümler bulunarak sorunlardan kurtulmak mümkün değildir. Yine Bakanlık yönetmeliğin hazırlanmasında ve içeriğinde yok saydığı sözleşmeli öğretmenlerin eş durumu ve sağlık özrü gibi yer değişikliklerinde yine kontenjan uygulaması yaparak bu özürlere sahip olan bir kısım sözleşmeli öğretmene" siz yer değiştirmeyin her ne kadar mazeretiniz varsa da bu yetmiyor bir de puan üstünlüğüne sahip olmanız gerekir" demiştir. Bu şekilde sınırlamalar özür grubu tayinlerinin mantığına terstir ve mazeretini belgelendirerek tayin isteyen insanlara engel çıkarmak iyi niyetle bağdaşacak bir tutum değildir. MEB'in bu noktada yapması gereken en doğru şey bizim de yıllardır dillendirdiğimiz,kadrolu ve sözleşmeli ayrımı yapmadan tüm özür gruplarında ''İL EMRİ" uygulamasını da getirecek bir şekilde yönetmelikte değişiklik yapmaktır. Bu tip sorunların başkaca bir çözümü yoktur. MEB artık çalışanları ve onların temsilcisi olan sendikalarıyla barışmalıdır.

Yönetmeliğin yayınlanmasından sonra ortaya çıkan diğer önemli bir sorun ise görevlendirme olarak

çalışılan sürenin il içi ve il dışı tayin isteyebilmek için geçirilmesi gereken sürenin hesabında dikkate alınmamasıdır. Burada tamamen torpile dayalı görevlendirmeler amaçlanmışsa bile uygulamada herkesi mağdur eden bir sonuç ortaya çıkarmıştır. Özellikle terör nedeniyle geçici olarak kapatılan okulların daha güvenlikli bir yerde görevlendirilen öğretmenleri ya da kendi insiyatifi dışında yapılan görevlendirmeleri ve yeni yönetmelik çıkınca böyle bir mağduriyet yaşayacaklarını bilmeden formatör olarak görevlendirilen öğretmenleri torpilli görevlendirmelerle aynı kategoriye koyup mağdur etmek insaf ve vicdanla bağdaşmamaktadır.

Hizmet süresi hesabında 15 Eylül tarihinin esas alınması da yine bir çok eğitimciyi mağdur edecek bir husus olarak karşımıza çıkmaktadır. Genellikle ayrılma ve başlamaların ayın 15'inden sonra gerçekleştiği düşünüldüğünde pek çok kişinin birkaç gün yüzünden yaklaşık bir yıl fazla çalışmak zorunda kalacağı rahatlıkla görülebilir.

Her ne kadar geçici bir madde ile bu yıl ve gelecek yıl uygulanmayacak olsa da yer değiştirme talebinde bulunabilmek için kurumda çalışma süresinin 2 yıldan üç yıla çıkarılması bu yönetmeliğin en büyük olumsuzluklarından birisidir. Bu süre daha önceki uygulamada olduğu gibi 2 yıl olmalıydı.

Yönetmelikle ilgili son ve genel değerlendirmemiz şudur. Bu yönetmelik atama ve yer değiştirme sorunlarına çözüm getirecek bir yönetmelik değildir. Nedeni de hazırlanışı aşamasında tüm sendikalardan görüş ve rapor alınmasına rağmen bunlar dikkate alınmadan hazırlanmış olmasıdır. Acilen revizyona ihtiyacı vardır. Zaten çeşitli hükümlerine neredeyse tüm sendikalar tarafından dava açılmış olması da bu yetersizliğin ve revizyon ihtiyacının göstergesidir. Bu yönetmelik hazırlanırken adeta öğretmenlerin" yer değiştirmemesi" üzerine kurgulanmıştır. Temel mantık bu olunca da problemler çözülememiş ve bir çoğu geleceğe taşınmıştır.

MAKALE

ÇIĞLIK

Levent KURUOĞLU Samsun 1 No'lu Şube Başkanı

"Memur ve hizmetlilerle ilgili subjektif değerlendirmelere yol açan "İdarenin vereceği diğer görevleri de yapar." ibaresi ile Mesleki ve Teknik Eğitim Yönetmeliğinin 273 maddesinde yer alan "Okul müdürünün verdiği görevleri yapar" ibaresi kaldırılmalıdır."

Sadece anlamalarını isterdik… Bakan ama görmeyen, dinleyen ama duymayanların… Biz eğitim çalışanlarının bir bütün olduğunu, amacımızın insanca yaşamak olduğunu ve ayrımcılığa karşı duracağımızı, eğilip bükülmeyeceğimizi…

Şayet bu ülkenin milletvekilleri, bakanları, başbakanıysalar milletten yana olacaklarına, hakkı haklıya teslim edeceklerine, milletin fertleri arasında ayrımcılık yapmayacaklarına şüphe yoktu. İçime şüphe düştü 6 Temmuz 2010 Salı günü. TBMM'de son yıllarda eğitim çalışanları arasında ayrımcılığın simgesi hâline gelmiş eğitim-öğretim hazırlık tazminatının tüm eğitim çalışanlarına verilmesi görüşüldü. Eğitime hazırlık ödeneğinin tüm eğitim çalışanlarına verilmesi, Kanun değişikliği teklifinin gündeme alınması DSP, MHP, CHP ve bağımsız milletvekillerinin kabul oyu vermesine karşın, AKP milletvekillerinin red oyu kullanması neticesinde kabul edilmedi. Sendikacılığı hükûmet yandaşlığı zanneden sarı sendikalardan ses seda çıkmadı. Eğitim çalışanları da tüm çıplaklığı ile eğitim öğretim hazırlık ödeneğinin kimler tarafından verilmediğini ve vermeyenlerin kimler tarafından desteklendiğini görmüş oldular. Fakat burada Türk Eğitim Sen olarak mücadelemiz bitmeyecek ve eğitim-öğretim hazırlık ödeneğinin tüm eğitim çalışanlarına verilmesi için mücadeleye devam edeceğiz.

Aslında uzun yıllardır Millî Eğitim Bakanlığı kadrosunu işgal edenler eğitim çalışanlarının geleceğini de işgal etmiş gibiler. Neredeyse Millî Eğitim Bakanlığı dışındaki tüm bakanlıklarda gerçekleştirilen ekonomik ve sosyal haklardaki gelişmeleri eğitim çalışanlarına vermemek için en iyi ifadeyle almamak için mücadele eden Millî Eğitim Bakanlarıyla yönetiliyoruz.

Eğitim çalışanları öğretmeniyle, memuruyla, hizmetlisiyle kısacası tüm aktörleriyle bir bütündür. Diğer çalışanlarla aynı ortamda bulunan ancak eşit haklara sahip olmayan memur ve hizmetli arkadaşlarımız, sanki kendilerine yüklenen her türlü angaryayı, tartışmasız yerine getirmekle yükümlü gibi görülmektedirler. "**İdarecinin vereceği diğer görevleri de yapar" hükmüyle ise tüm özlük hakları kısıtlamıştır.** Hizmetli arkadaşlarımız, normal görevlerinin dışında kalorifer yakmak, şoförlük, gece bekçiliği ve yöneticilerin özel işlerini yapmakla görevlendirilmektedir. Bunun karşılığında ücret, yevmiye, yolluk, yiyecek yardımı yapılmamakta ve fazla mesai ücreti ödenmemektedir. Çoğu zaman fazla çalışma sebebiyle biriken izinler bile kullandırılmamaktadır.

Yardımcı Hizmetler ve Genel İdari Hizmetleri personelinin sorunları her geçen gün daha büyümekte

Millî Eğitim Bakanlığını otomatik pilota bağlayan Hüseyin Çelik'ten sonra Nimet Çubukçu da bu çığlıklara kulak tıkamaktadır.

Duymayan kulaklar belki duyar, diye buradan Yardımcı Hizmetler ve Genel İdari Hizmetleri personelinin sorunlarını bir kez daha dile getirmekte fayda var:

1-Şeflerin ek dersleri 25 saate çıkarılmalıdır.

2- Yardımcı Hizmetler ve Genel İdari Hizmetleri personelinin görev tanımları yapılmalıdır.

3-Genel İdare Hizmetleri Sınıfında olup şef kadrosunda görev yapan personelin kadro derecelerinin 1 ve 2.derece olarak yeniden düzenlenmesi sağlanmalıdır.

4-Kamu görevlilerinin, kadroları dışında çalıştırılmasının önüne geçilmeli; memurların yapmakla yükümlü oldukları işlerin yalnızca memurlar tarafından gördürülmelidir.

5- Vekâleten görevlendirme yapılmaması, ayrıca kurumun ihtiyaç duyduğu ve sınıf değişikliği gerektiren, eğitim sonucu elde edilen unvan ve meslekle ilgili kadrolara kurum içinden sınavsız olarak atama yapılması sağlanmalıdır.

6- Genel İdare Hizmetleri Sınıfı, Teknik Hizmetler Sınıfı ve Yardımcı Hizmetler Sınıfında görev yapan personelin tayinleri sisteme bağlanmalı ve tayinler açık kurumlar duyurulduktan sonra puan esasına göre yapılmalıdır.

7- Norm kadro uygulaması memur ve hizmetli için de olmalı, norm kadro ihtiyacı kadar personel görevlendirilmelidir.

8- Eğitim kurumlarında gece bekçisi bulunmadığından yaşanan hırsızlık olaylarında idarecilerin suçlanmasını önlemek için eğitim kurumları deprem, yangın, hırsızlık ve benzeri olaylara karşı sigortalanmalıdır.

9- Hizmetli ve memurların tahsile devam etmek istemeleri durumunda gerekli kolaylıklar sağlanmalıdır.

10- Okullarda hizmetli kadrosunda çalıştırılan personel yeterli eğitimi almadığı, hatta görevi olmadığı hâlde kaloriferci gibi çalıştırılmaktadır. Bu konu çalışanları mağdur ettiği gibi güvenlik açısından da son derece tehlikelidir. Hizmetlilerin kaloriferci olarak çalıştırılması önlenmeli, eleman yokluğundan çalıştırılmak zorunda kalınıyorsa mutlaka bu konuda gereken eğitimi almaları sağlanmalı ve kendilerine bu görevleri ile ilgili ayrıca ücret ya da tazminat ödenmelidir.

11- 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu'na tabi ön lisans ve lisans mezunu hizmetliler için belli periyotlarla görevde yükselme sınavı yapılmalıdır.

12- Yatılı İlköğretim Bölge Okullarında görev yapan kaloriferci ve şoförlerden lojman kirası ve yakıt aidatı alınmamalıdır.

13- Hizmet içi eğitim seminerlerine teknik personel ve şoför kadrolarının da çağrılması sağlanmalı, böylece hizmet kalitesi ve bilgi düzeyi yükseltilmelidir.

14- Memur ve hizmetlilerle ilgili subjektif değerlendirmelere yol açan "İdarenin vereceği diğer görevleri de yapar." ibaresi ile Mesleki ve Teknik Eğitim Yönetmeliği'nin 273 maddesinin son fıkrasında yer alan okul müdürünün verdiği görevleri yapar ibaresi kaldırılmalıdır.

15- Hizmetlilere gece nöbeti tutturulmamalı, gece bekçiliği kadroya tabi olmalı ve gece bekçilerinin güvenliğinin sağlanması için gerekli donanım sağlanmalıdır.

16- Ek gösterge uygulaması 8.dereceden başlamalı, 1.derecenin ek gösterge rakamı 2.200 ve aşağısında olan hizmet sınıflarının 1.derece ek gösterge rakamının 3.000'e yükseltilerek hiyerarşik düzene göre yeniden belirlenmelidir. Yardımcı hizmetler sınıfında bulunan personelin de ek göstergeden faydalanması sağlanmalı, aynı eğitim düzeyinde olup aynı işi yapan kamu görevlileri arasındaki ek gösterge farklılığı giderilmelidir.

Eğitim çalışanlarımız gerek maddi ve özlük gerekse sosyal ve mesleki olarak bulundukları durumdan memnun değildir. Eğitim çalışanları görev tanımları dışında çalıştırılmakta, maddi sorunları dolayısıyla tatile bile gidememektedirler. Durum böyle olunca eğitimin görünmeyen kahramanları kendilerini yalnız ve çaresiz hissetmektedir. Millî Eğitim Bakanlığı'nın eğitim çalışanlarına sahip çıkması gerekir. Millî Eğitim Bakanı Nimet ÇUBUKÇU, bütün eğitim çalışanlarını kucaklamalı, onların sorunlarına kendi sorunu gibi yaklaşmalıdır. Yardımcı Hizmetler ve Genel İdari Hizmetleri personeli üvey evlat olmaktan çıkarılmalı hak ettikleri çalışma koşullarına, özlük haklarına ve değere kavuşturulmalıdır.

Bu noktada Türk Eğitim-Sen, 2005 yılında düzenlediği Hizmetliler Kurultayı ile problemlerin çözümü konusunda strateji belirlemiş, belirlenen stratejiyi ise zaman içinde toplu görüşmelerde ve Kurum İdari Kurullarında sürekli olarak dile getirmiş, mağduriyetleri karşısında hep onların yanında olmuştur. Eğitim çalışanlarını bir bütün olarak gören Türk Eğitim Sen Yardımcı Hizmetler ve Genel İdari Hizmetleri personelin hak ettiği yaşam standardına kavuşuncaya kadar mücadelesine kararlılıkla devam edecektir.

MAKALE

Yrd. Doç. Dr. M. Hanifi BOSTAN İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı

733. Türk Dİl Bayramı Vesilesiyle; BİR BİLİM DİLİ OLARAK TÜRKÇE ve YÖK'ün YAPMASI GEREKENLER

Yüksek Bir Kültür ve Bir Medeniyet Dili Olarak Türkçe

Türk Dili, yani Türkçe, kronolojik olarak tarihte çok gerilere kadar götürülebilen nadir dillerden olduğu gibi, kırk civarında lehçesi ile en az çeyrek milyar insanın konuştuğu, en yaygın, yaşayan dillerden birisidir. Fakat Türkçenin asıl önemi bunlardan daha ileridedir: **Türkçe, medeniyet kurabilmiş, yani "medeniyet dili" seviyesine yükselebilmiş az sayıdaki yüksek kültür ve medeniyet dillerindendir.** Türkçenin bu seviyeye yükselmesi elbette kolay olmamış, asırlar süren bir birikim ile elde edilebilmiştir.

Uzun Ortaçağlar boyunca Batı'da Latince, Doğu'da da Arapçanın lingua franca olması hasebiyle Türklerin de diğer İslâm milletleri gibi, ilmî eserlerini ana dilleriyle değil Arapça ile kaleme almış olmalarını tarihin kendi şartları içinde değerlendirilmesi icap etmektedir. İngiliz dilinin en büyük üstadı Shakspeare'in (1564-1616) hâlâ yeri doldurulamayan olağanüstü başarılarına rağmen on yedinci asrın başlarında, İngilizcenin henüz ilmî ve felsefî eserler için hakkıyla yeterli bir dil addedilmemiş olmasını, aynı asırda Leibniz'in ise Alman dilini felsefe ve bilim için kesinlikle yetersiz görmesini nazarı dikkate alacak olursak, Türkçenin, Arapçanın lingua franca özelliğine karşılık **Divan Edebiyatı gibi sadece Türklere mahsus eşsiz bir edebiyatın tek dili olmasının anlamı daha iyi anlaşılmış olur: Türkler, pek az istisna hariç, zirve edebî eserlerini Türkçe kaleme almışlardır ki bu, olağanüstü bir başarıdır. Ayrıca, Türkçe asırlar boyunca bir cihan imparatorluğunun dili olmuş, Osmanlı'nın cihanşümul vizyonu bu dil ile iplik-iplik örülmüştür.** On yedinci asırdan itibaren yavaşça başlayan ve sonra hızlanan, lingua franca'lardan millî dillere geçiş dönemi ile birlikte **Türkçe de diğer diller gibi, Türklerin hem edebiyat dili hem de bilim dili olmuştur.**

Türkçenin Maruz Kaldığı Tahribat ve Kültür Emperyalizmi

Geçen yüzyılın ilk çeyreğinde, bir önceki yüzyılda başlayan "dilde sadeleştirme" akımının aşırılığa kaçması sonucu sadeleştirmenin tasfiyeye dönüşmeye başlaması Türkçeyi ciddî surette tehdit etmiş ise de bilahare bizzat Atatürk'ün talimatıyla tekrar normal olduğu söylenebilecek bir hale geri dönülmüş, ancak, 1970'lerde başlayan ve bugüne kadar gelinen süreçte, Türkçe, git-gide artan bir dozda erozyona uğramıştır. Bu erozyon bir yandan Türkçenin söz dağarcığının daralması şeklinde olurken diğer yandan da İngilizce başta olmak üzere yabancı dillerin Türkçeyi istilâ etmesi şeklinde olmuştur ve olmaktadır. Nitekim söz dağarcığının daralması, fakirleşen bir kelime hazinesi demek olduğundan, Türkçenin ifade kabiliyetini dumura uğratmakta ve meselâ, en iddialı edebî ve ilmî eserlerde bile kullanılan kelime sayısının 2 bin civarına kadar inmesine yol açmış bulunmaktadır. Bu vazıyette, haliyle, dünyamızın sınırları dilimizin sınırları ile tahdit edilmiş olduğundan ne edebî eserlerde bir edebiyat lezzeti kalmakta ve ne de ilmî eserlerde düşünce derinliği sağlanabilmektedir. Yabancı kelimelerin dilimize girişi de tam bir istilaya dönüşmüş bulunmaktadır. Meselâ, gazete adları, TV kanal adları yanı sıra, TV'lerde program adları, apartman ve site adları,

büyük satış merkezlerinin ve hatta mahalle aralarındaki dükkânların dahi adları diken gibi batan ve bu toprakların Türkiye olduğunu unutturan İngilizce kelimelerden seçilmektedir.

Yüksek Öğrenimin Kültür Emperyalizmine Katkısı:

Türk Dili Yerine "Beyaz Efendinin Dili"

İşte tam da bu noktada, bir kültür emperyalizminden başka bir şey olmayan bu endişe verici gelişme ortamında eğitim-öğretim sistemimizin ve yüksek öğretimimizin omuzlarına daha büyük ve daha ağır görev ve sorumluluklar düşmektedir. Fakat yine de tam da bu endişe verici gelişme ortamında, Türkçemizin, bizzat yüksek öğrenim kurumları tarafından da baltalandığına şahit olmak ap-ayrı bir ızdırap yaratmaktadır.

Yüksek öğrenimimizin bahse konu bu kültür emperyalizmine gönüllü olarak sağlamış olduğu hizmeti ana hatlarıyla iki başlık altında toparlamak mümkün görünmektedir:

1: **Öğrenimini Türk Dili ile yapmak yerine İngiliz Dili ile yapmayı tercih eden üniversite sayısı her geçen gün artmaktadır. Öyle ki, devlet üniversiteleri dışında, yeni kurulan üniversitelerin hemen-hemen hepsinde tedrisat İngilizce verilmektedir. Bu durum ise, Türk Dili'nin üniversiteden kovulması, ilim âleminin dışına, sokağa atılması demektir.**

Bir dilin gelişebilmesi için mutlaka o dilde yüksek kültür ürünlerinin verilmesi gerekmektedir. Bu hale göre, kendisiyle ilim yapılmayan, felsefe yapılmayan, elit tabakanın dünyasından sökülüp atılan Türkçe nasıl olur da gelişebilir ve bir yüksek kültür ve medeniyet dili haline gelebilir? Kendi dilini küçümseyen ve "beyaz efendinin dili"ni yücelten bu tutum, gayet açık ve net bir şekilde, tipik bir müstemleke zihniyetinden başka nedir?

2: **YÖK, doçentliğe yükseltme değerlendirmesi için hemen-hemen her bilim dalında yabancı dilde yayınlanmış makale ve kitaplara Türkçede yayınlanmış olanlara oranla çok daha yüksek puan vermekte olduğu gibi bazı alanlarda da doğrudan bir mecburiyet koymaktadır. Ayrıca, bunun yanında doçentlik, yardımcı doçentlik ve profesörlük kadro atamalarında dahi birçok üniversite tarafından aynı politika takip edilmektedir.**

Aşağıda, doçentliğe yükseltme için yerli ve yabancı yayınların kredi sistemini veren liste bu bakımdan yoruma hacet bırakmayan ap-açık bir belge niteliğindedir.

I. Uluslararası yayın ve atıflar:

1) SSCI, SCI-Expanded veya **AHCI** kapsamındaki dergilerde yayımlanmış tam makale, **4 puan**

2) Alan indeksleri kapsamındaki dergilerde yayımlanmış tam makale, **3 puan**

3) İlgili alanda önde gelen ülkelerin hakemli bilimsel/mesleki dergilerinde yayımlanmış tam makale, **2 puan**

4) İlgili alanda önde gelen uluslararası yayınevleri tarafından yayımlanan kitap, **5 puan**

5) İlgili alanda önde gelen uluslararası yayınevleri tarafından yayımlanan kitapta bölüm

(ansiklopedi maddesi dâhil), **3 puan**

6) İlgili alanda önde gelen uluslararası yayınevleri tarafından yayımlanan kitap editörlüğü, **4 puan**

7) Uluslararası nitelikli bilimsel/mesleki kuruluşlar tarafından periyodik olarak düzenlenen ve bildiri önerilerinin uluslararası nitelikte hakemler/seçici kurul tarafından seçildiği bilimsel toplantılarda sunularak tam metin olarak yayımlanan bildiri, **1 puan**

8) Yukarıda tanımlanan yayınlara, diğer yazarlar tarafından yapılan bir atıf, **0,5 puan**

II. Ulusal yayınlar:

1) Ulusal hakemli dergilerde yayımlanmış tam makale, **1 puan**

2) Tanınmış ulusal yayınevleri tarafından yayımlanan kitap (ders kitabı hariç), **3 puan**

3) Tanınmış ulusal yayınevleri tarafından yayımlanan kitapta (ders kitabı hariç) bölüm, **1 puan**

4) Tanınmış ulusal yayınevleri tarafından yayımlanan kitap (ders kitabı hariç) editörlüğü, **1 puan**

5) Arkeoloji, sanat tarihi ve antropoloji alanlarında, bilimsel bir kurum tarafından desteklenen arazi projesi yöneticiliği yapmış olmak, **1 puan**

6) Ansiklopedi ve sözlük maddelerindeki puanlamada yurtdışı yayınlarda 0,5 puan;

Yurtiçi yayınlarda 0.25 puan ve bu puan türünden en fazla 1,5 puan.

7) Ulusal tebliğler, 0,25 puan (toplamı 1 puanı geçemez)

Yabancı yayınlara bu denli gösterilen aşırı itibar, aynı zamanda Türk Yüksek Öğrenim Kurumu'nun,

kendisinin en yüksek temsilcisi olduğu Türk üniversitelerine duyduğu gizli bir güvensizliğin de açığa vurulmasından başka bir anlam taşımamaktadır. Bu durumda YÖK'ün yapması gereken iki görevi oluşmaktadır: Eğer güvensizliğinde kendisini haklı hissediyorsa bunun sebeplerini araştırmalı ve ortadan kaldıracak tedbirleri tespit edip tatbikata koymalıdır. Değilse, **Türkiye'de Türk Dili'ni üniversite dışına kovduran uygulamalara son vermelidir.**

Haddi zatında üniversitelerde hiç kimse yabancı dile karşı bir tutum içinde değildir. Her akademisyen, en az bir yabancı dile esaslı surette vakıf olmanın ehemmiyetinin tam bilinci içincedir. Ancak:

1: Öncelikle şu hususun hiç unutulmaması gerekmektedir: YÖK, oturduğu sırça saraydan sağa sola emirnameler yağdırarak, sürekli, akademisyenlerden bir şeyler istemekten, buna karşılık akademisyenlerin bu talepleri nasıl yerine getireceklerini hiç aklına bile getirmemekten artık vaz geçmelidir. Doğrusu bu çok büyük bir kusur olduğu gibi aynı zamanda büyük bir ayıptır. **YÖK, gerçekten de, kurulduğu tarihten bugüne kadar, akademik hayatın işleyişi konusunda olduğu gibi, akademisyenlerin dertleri, talep ve beklentileri konusunda hiçbir teşebbüste bulunmamış, akademisyenlerin bizzat kendi şahıslarını ve mesleklerini ilgilendiren en hayatî konularda bile fikirlerine müracaat etmeyi düşünmemiştir.** Öncelikle, kendilerini o mevkie tayin eden gücü memnun etmeye ve makamlarını korumaya çalışmışlardır. Bu cümleden olmak üzere, yabancı dili her yerde akademisyenlerin karşısına diken YÖK, bir defa bile, onların yabancı dil öğrenimleri için el uzatmamış, hiçbir yardım düşünmemiş, hiçbir teşebbüste bulunmamıştır. Söz gelimi, 30 saati bulan ders yükü altında bunalan ve eline en fazla 2.000 TL geçen bir yardımcı doçentin, yoksulluk sınırının 3.000 TL'ye dayandığı günümüzde, hangi imkânlarla sular seller gibi yabancı dil öğreneceği YÖK'ün umurunda bile olmamıştır.

2: Bir de şu hususa dikkat çekmek isteriz: Şu anda dahi, YÖK üyeleri içinde, doçent adaylarından istenen şartları sağlamayanlar varken, kendilerinin sahip olmadıkları şeyi başkalarından nasıl talep edebildiklerinin de sorgulanması gerekmektedir.

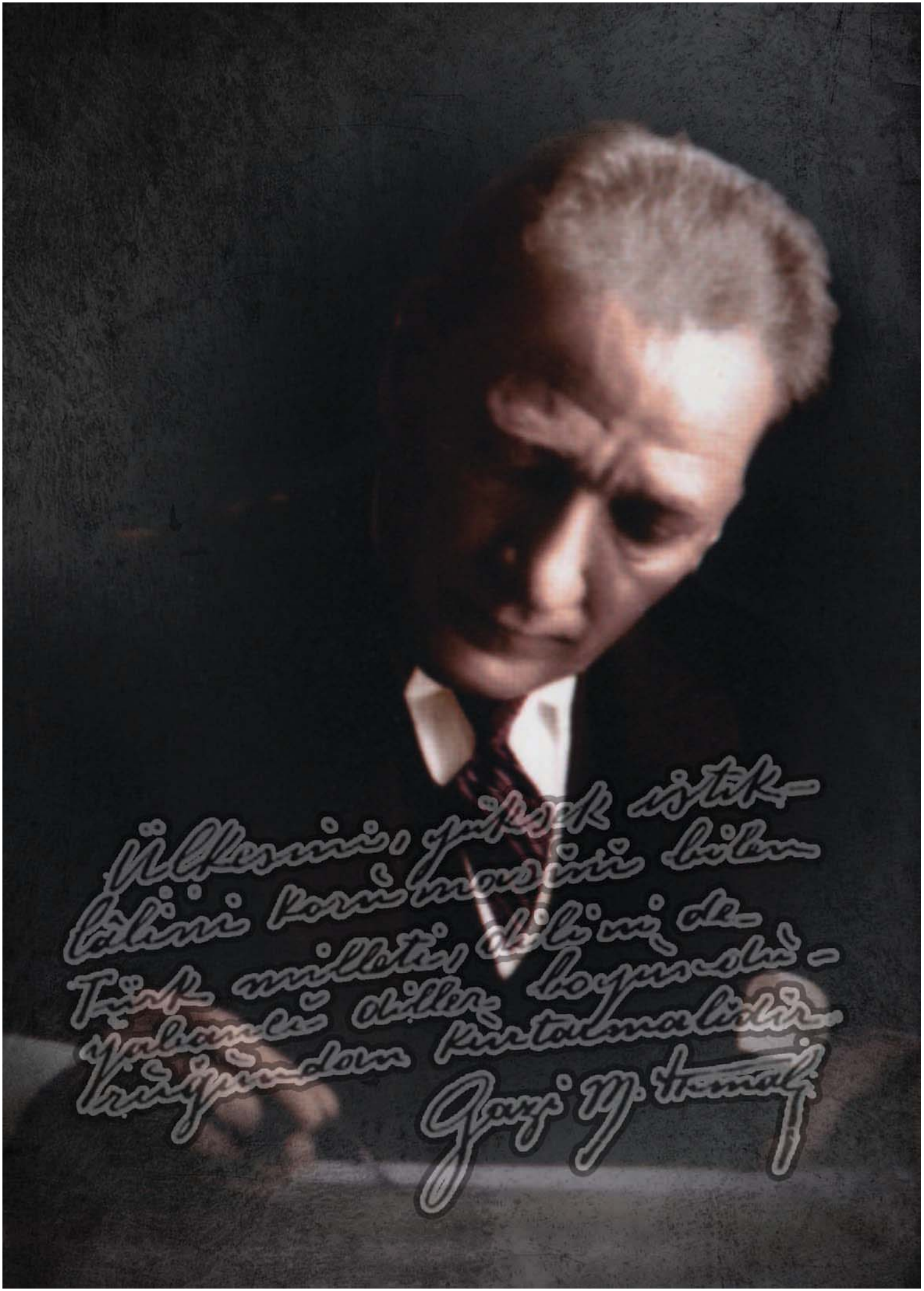
3: Yabancı dil meselesine gelince: Yabancı dil bilmek ile yabancı dil ile eğitim-öğretim yapmak ayrı şeyler olduğu gibi, yine, **yabancı dil bilmek ile yüksek kültür eserlerini ve bu cümleden olmak üzere ilmî ve felsefî eserlerini yabancı dilde verip o yabancı dili kendi ülkesinde yüksek kültürün ve akademik hayatın en itibarlı dili haline getirirken kendi dilini "sokağın dili" haline indirmek kabul edilemez büyük bir yanlışlıktır. Bu bir bakıma, millî dile ve millî kültüre ve medeniyete ihanetten başka bir anlam taşımamaktadır. Çünkü unutulmamalıdır ki, bir bilim insanının akademik kimliği konuştuğu dil ile değil yazdığı ile belirlenir. İngilizce neşriyat yapan bir Türk bilim insanı, Türk kültür ve medeniyetinin değil, Anglo-Sakson kültür ve medeniyetinin bir parçası olur. Söz gelimi, Türkçe yerine İngilizceyi tercih eden bir Türk felsefecisi, esasında, Türk felsefesinin değil Anglo-Sakson felsefesinin yazarı olacaktır.**

4: **Bunun yanında yabancı dil ile neşriyata karşı olan da yoktur; ancak bunun yolu, Türk akademisyenlerini yabancı dil ile yazmağa o yabancı dile hizmet etmeğe zorlamaktan geçmez. Daha mantıklı ve daha tutarlı bir başka yol "tercüme"dir. Bu konuda, YÖK, Millî Eğitim Bakanlığı ve Kültür Bakanlığı müşterek bir kurum oluşturarak, hem Türkçeden yabancı dillere, hem de yabancı dillerden Türkçeye düzenli ve sistematik tercüme yaptırabilirler. Bu suretle, bir yandan Türk akademisyenlerinin neşriyatını dünyaya açarken diğer yandan da yabancı akademik neşriyatı Türkçeye kazandırmak suretiyle eşsiz bir hizmette bulunabilirler ve bulunmalıdırlar da.**

4: Bunun yanında, böyle bir tercüme faaliyeti, sadece Türkçeden İngilizceye ve İngilizceden Türkçeye olacak şekilde sınırlandırılmamalıdır. Birçok dilde tercüme ve yayın yapılmalıdır. Bunun sonucunda hem Türk akademisyenlerin yayınları daha geniş çaplı bir akademik dünyaya açılmış olacak ve hem de İngilizce dışındaki dillerde yapılan yayınların da tanıtılması suretiyle bir yandan İngilizcenin tahakkümü kırılırken diğer yandan da farklı dillerdeki akademik neşriyatla da bağlantı kurulması sağlanacaktır.

Türk Eğitim-Sen olarak, YÖK'ün, yukarıda ana hatlarıyla tasvir etmiş olduğumuz hususları ciddiyetle dikkate almasını ve "Beyaz Efendinin Dili"ne değil "Türkün Dili"ne hizmet etmesini diliyor ve sözümüzü Nietzsche'nin şu muhteşem aforizması ile noktalıyoruz:

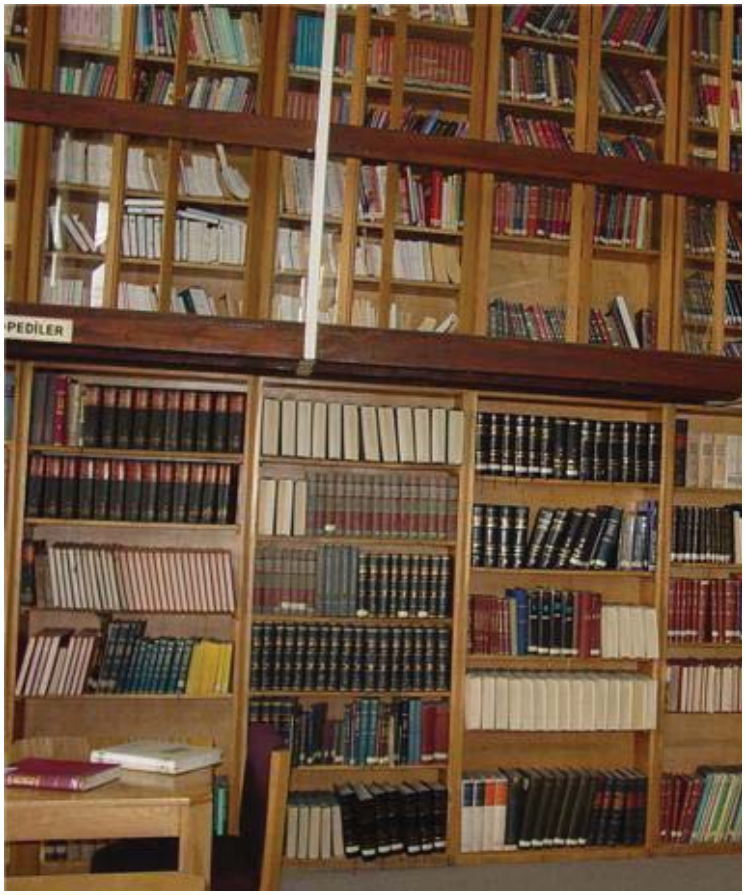
Dil atalardan bize kalan bir miras, bir emanettir; nesilden nesle devredilen bu emanete karşı, baha biçilemez, kutsal ve dokunulmaz şeylere karşı duyulan saygı gösterilmelidir.

Milletimiz, yüksek istikbâlini kurmakta devam ettikçe bütün Türk milletini olduğu gibi de Türk milletini oluşturan bütün unsurları olduğu gibi kucaklayacaktır.
Gazi M. Kemal

MAKALE

DEĞİŞEN TÜRKÇEMİZ

Hanife DÖNER ÖZEL Sivas Şubesi

Ruhsal, parasal,soyut, boyut, yaşam, eğilim
Ya bunlar Türkçe değil, yahut ben Türk değilim.

DEĞİŞEN TÜRKÇEMİZ

Yaklaşmakta olan Dil Bayramı ister istemez bana bazı şeyleri hatırlatıyor: Değişen Türkçemizi… Her geçen gün yabancı kelimelerin biraz daha istilasına uğrayan, bize unutturulmaya çalışılan zengin dilimizi 21. yüzyılın hızlı değişim sürecinde, yabancılaşmaktan, kirlenmekten, bozulmaktan, yeteri kadar koruyamadığımız güzel Türkçemizi. Bizi bu koskoca dünyada Türk yapan en önemli unsuru.

Türkçeye gösterilen ilgi ve özen ne yazık ki giderek azalıyor. Yazılı ve görsel basında, kitle iletişim araçlarında, iş yeri ve dükkân adlarında, ürün adlarında, yazışmalarda, günlük konuşmalarda dilimizin şiddetle zedelendiğine şahit oluyoruz; üstelik kullanılan bu kelimelerin Türkçe karşılıkları olduğu hâlde. Ortada açıkça görülen bir dil yıkımı var.

Değişen Türkçemizin, insanı derin düşüncelere salan garip manzaralarına daha doğrusu dilimizin başına gelen felaketlere bir bakalım isterseniz. (Bence dilimizin başına gelen en büyük felaket yabancı kelimelerin istilası sonucu oluşan yabancılaşmadır.) Özellikle büyük şehirlerimizde, yabancı bir ülkenin caddelerini, sokaklarını andıran, yabancı tabelaların dolu olduğu yerler var. Yabancı bir ülkede yaşıyormuşuz hissini uyandıran bu tabelaları görünce " Burası gerçekten Türkiye mi?" diye sormadan edemiyor insan.

İşte size birkaç örnek: Green Line, Hobby Kuaför, La Famme Butik, Miss Takı, Kid Center, Slipper Center, Shopping Center, Bazaar, Hair World, Empire Kuaför, Fantacy Cafe, Green Way Sitesi,İkon Çanta, Şanzalize Cafe, Veronica Cafe, Step , Number One İnternet Cafe, Rainbow Kasabı, Kadir Has Center, Dürüm Land, Cafe Beyzade, Galaxy Alışveriş Merkezi, Ev Shop, Yeşil Plaza, Vatan Computer, Medussa… gibi daha burada sayamayacağım, bir çoğumuzun okumakta bile zorlandığı kelimeler, sokakalarımızın caddelerimizin her tarafını kaplamış bir hâlde. Hatta bu yanlışlık bırakın işletmeleri, mahalle bakkalımıza kadar bile yayılmış bir durumda. Tabelalar yabancılaştıkça dildeki yabancılaşma ve değişim süreci de ne yazık ki hızlanmış oluyor. Tüm bu yozlaşmanın en büyük nedeni ise büyük şirketlerin ,Türk iş adamlarının ve yatırımcıların kendi ana diline karşı duyarsız ve bilinçsiz olmasından kaynaklanmaktadır.

Aynı yabancılaşmadan Türk yapımı ürünler de maalesef nasibini almış. Giym sektöründen tutun da gıda sektörüne, mobilya markalarından ev aletle-

rine kadar neredeyse hemen hemen üretilen birçok üründe durum aynı. Türk bir toplumda yaşayıp kendisi Türk olduğu hâlde, konuştuğu dil Türkçe olmasına rağmen, ürettiği ürününe Türkçe değil de yabancı bir isim vermek şaşılacak bir şey değil midir? Bu ne kadar mantıklıdır sizce? Acaba hangi yabancı, kendi ülkesinde, iş yerine veya kendi ürettiği ürününe benim dilimi kullanarak bir ad veriyor? Ve biz çok iyi biliyoruz ki birçok batı ülkesinde dükkânlara, iş yerlerine hatta çocuklara bile yabancı isim vermek yasaktır.

Gelelim konuşma dilimize … Bilhassa genç neslin arasında hızla yayılan, dilimizin estetik yapısıyla hiç alakası olmayan, birazı uyduruk kelimelerden oluşan, birazı da yabancı kelimelerden meydana gelen bir konuşma dili türeyerek aldı başını gidiyor. Memleketimizin gençleri, büyüklerinin dillerinden neredeyse anlamaz hâle geldiler. Büyükler de gençlerin dilinden. Oysa bizi birbirimize bağlayan, bağlayacak başka bir dil yok.

Bu dile de isterseniz biraz örnek verelim: "Bana fena halde kal geldi, çüş falan oldum yani, çok coolsun ya, prezentabıl bir görüntü, kendine yeni sevgili yapmışsın, enjoy durumları yani, bu iş bizi fena bozar, bana demogoji yapma, çok depresif, relaks olmak, eks sevgilim, çok banel, yeni tirent bu, yeni jenerasyon böyle, hangi perspektiften baktığına bağlı, bu konsepte neler var, spontone gelişen bir durumdu, değişik bir ambiyans yarattın, bay, okey…" gibi bir sürü buna benzer kelime diye zevksiz, mazisiz, ahenksiz birtakım anlaşılmaz söyleyiş ifadeleri icat ediliyor. Bu gerçeği, etrafında olup biteni görebilen her insan anlayabilir. Bunu yapmak çok mu marifet sayılacak, övünülecek bir şeydir? Bence ayıplanacak bir şey olmalı. İşte hep bunlar toplum olarak millî dil şuurumuzun, dil sevgimizin yeteri kadar olmamasından kaynaklanıyor.

Sonuç olarak ağırlıklı olarak yabancı kelimelerle konuşmak, çocuklarımızın, gençlerimizin kafasında başka milletlerin, duyuş ve düşünüşünü yaratmak demektir. Onların mazimizden, millî kültürümüzden uzaklaşması demektir. Bu, onları aynı zamanda bir çeşit kültür ve dil yoksunu yapmaz mı? Dildeki bu hızlı yozlaşma ile gelecekte Türk gibi düşünemeyen, kişiliksiz, şuursuz, kültürsüz nesiller yetişmeye başlayacak.

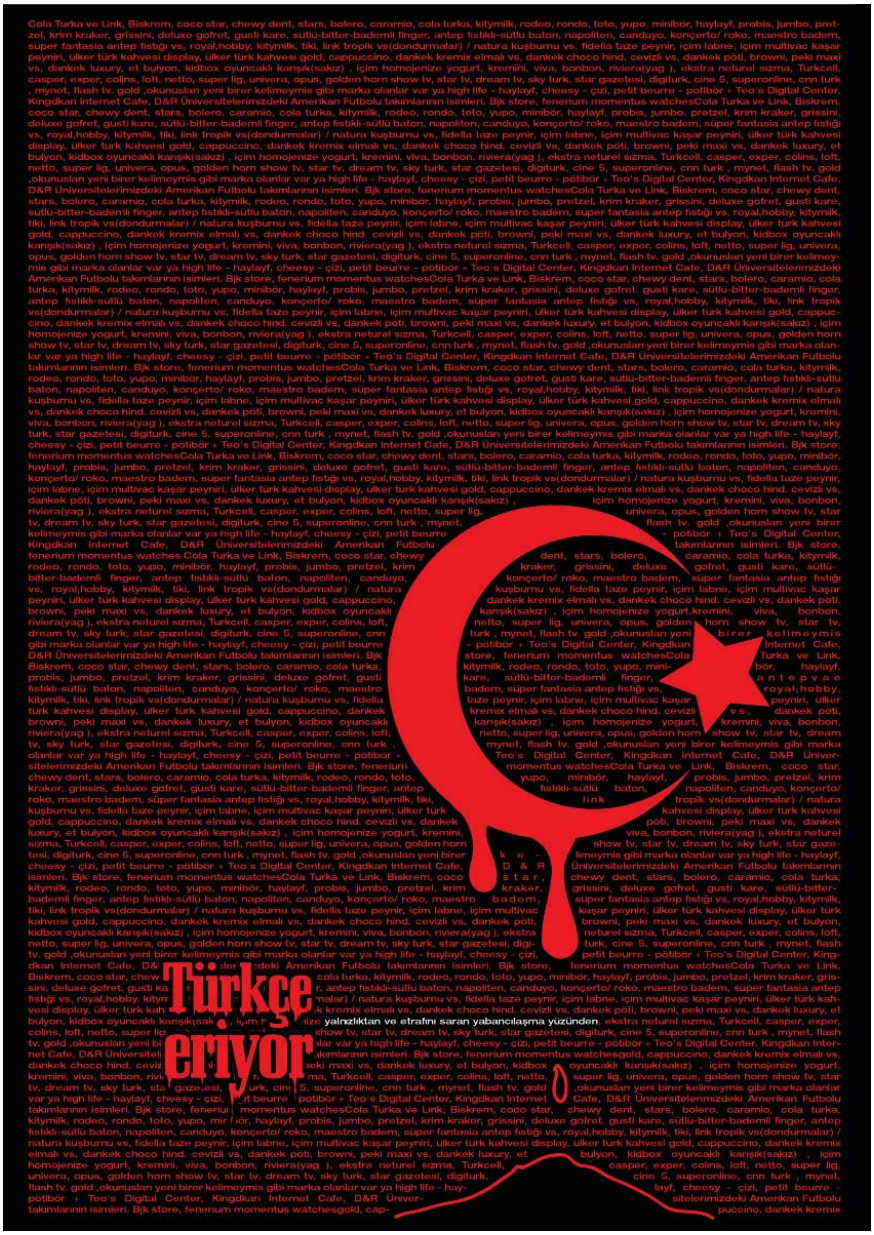
Burada söylemeden geçemeyeceğim başka bir husus da, son yıllarda İnternertin yaygınlaşması neticesiyle ortaya çıkan bir İnternet Türkçesinin doğmuş olması. Tam da dilimizdeki bu değişim nereye kadar gidecek diye merak ederken bu kez de devreye İnternet girdi. Alfabemizde bile olmayan bazı harfleri kullanarak yazmak, önemli dil kurallarını katletmek, kelimeleri, cümleleri kısaltmak, bazı duyguları sembollerle ifade etmek ... Biz bu kadar mı kendi dilinin nimetlerinden, kendi dilinin ifade ve mana zenginliğinden habersiz, dil fakiri bir millet olduk? Kendi ülkemizde kendi dilimizi kaybediyor olmak ne kadar tuhaf. Hâlbuki dilimiz zengindir, zenginliktir. Dilimizin söz varlığı çok geniştir.10 bin yıllık bir geçmişi ile dünyanın en eski ve en üretken dili olan Türkçemizin, talan edilmesi çok acı. Atalarımızdan bize miras kalan en güzel servet, ruhumuz, kimliğimiz, özümüz olan dilimizdir. Biz nasıl bir Türkçeyi miras bırakacağız yarınlara? Yağmalanmış, perişan olmuş bir dili mi? Ve emin olun bu yabancılaşma akınına kayıtsız kalırsak - ki bu bence affedilemiz bir davranıştır - ileride torunlarımızla lûgat yardımı olmadan konuşup yazışamayacak hale geleceğiz.

"Türkçe ağzımda annemin sütüdür." diyen şairimizin, ana sütü kadar temiz ve saf Türkçesi geliyor aklıma. Yine başka bir şairin "Başka dile uymaz annesinin sesi/ Her sözün ararsan vardır Türkçesi." dizelerini hatırlıyorum.1277'de yayımlamış olduğu fermanla devletin resmî dilini Türkçe ilan ederek yaşadığı dönemde Türkçenin,

Kaşgarlı Mahmut
Divan-ı Lügat'it Türk

yabancı dillerin olumsuz etkilerinden korunmasında ve daha geniş bir coğrafyada konuşulup yaygınlaşmasında çok büyük emeği geçen Karamanoğlu Mehmet Bey'i düşünüyorum. "Ülkesini ve yüksek bağımsızlığını korumasını bilen Türk milleti dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır." sözleriyle Türk diline gereken önemi veren Atatürk'ü duyuyorum ve Türk diline âşık olanları Kaşgarlı Mahmut'u , Ali Şir Nevayi' yi…Onlar dilimize gereken önemi verdiler. Ya biz?

Güzel Türkçemizin göz göre göre yıkılıp çiğnenmesi, ona ihanet edilmesi karşısında üzülen bir kişi olarak isyanımı, sızlanışımı içim burkularak da olsa biraz anlatmaya çalıştım. Eğer bu milleti, bu memleketi özellikle de Türkçemizi seviyorsanız bu acıyı kendi yüreğinizde hissetmemeniz mümkün değildir. Bu yüzden dilimizi korumak, ona gereken değeri vermek, bir vatan gibi, bir bayrak gibi dilimize de sahip çıkmak zorundayız. Bu olup bitene duyarsız olamayız. Toplum olarak bilinçlenmek, millî dil bilincini sevdirmek, yabancı kelimelerin istilasına müsaade etmemek zorundayız. Dilimizin dışlanmasına, kenara itilmesine seyirci kalmamalıyız. Dilimizden utanmamalıyız. Bizi birbirimize bağlayan en güçlü bağ, Türkçedir. Eğer biz dilimize sahip çıkmazsak sahip çıkılacak hâle geliriz çünkü Türkçe olmazsa Türk de olmaz ve biz her şeyimiz kaybederiz. Son olarak vatanımızın çocuklarına, dilimizin güzelliklerini, inceliklerini, yüceliklerini öğretmenin, onlara dil sevgisini, anlayışını aşılamanın, hem bir fert olarak hem bir anne baba olarak hem de bir öğretmen olarak bu vatana yapılabilecek en güzel hizmetlerden biri olduğunu unutmamalıyız.

Vatanımızın çocuklarına, dilimizin güzelliklerini, inceliklerini, yüceliklerini öğretmenin, onlara dil sevgisini, anlayışını aşılamanın, hem bir fert olarak hem bir anne baba olarak hem de bir öğretmen olarak bu vatana yapılabilecek en güzel hizmetlerden biri olduğunu unutmamalıyız.

KARAMANOĞLU MEHMET BEY

MAKALE

TÜRK DIŞ POLİTİKASI VE PATRİKHANE AÇILIMI(!) Üzerine Düşünceler

Sinan DEMİRTÜRK Giresun Şubesi

"Ama bir fesat ve hıyanet ocağı olan, ülkede ayrılık ve fesat tohumları saçan, Hıristiyan hemşehrimizin huzur ve refahı içinde uğursuzluk ve felâket simgesi olan Rum Patrikhanesi'ni artık topraklarımızda barındıramayız. Bu tehlikeli örgütü ülkemizde tutmamız için ne gibi vesile ve nedenler ileri sürülebilir? Türkiye'nin Rum Patrikhanesi için topraklarında bir sığına göstermeye ne zorunluluğu vardır? Bu fesat yuvasının gerçek yeri Yunanistan değil midir?"

Mustafa Kemal Atatürk

19. yüzyılın başından itibaren, Avrupalı büyük devletlerin Osmanlı devletini parçalamak ve ortadan kaldırmak amacıyla geliştirdikleri stratejilerin, paylaşma plânlarının, propaganda çalışmalarının "Şark Meselesi" olarak ortaya atılan kavram etrafında tartışıldığı görülmektedir. Osmanlı toplumu içerisinde, İstanbul'un fethinden itibaren özerk bir dinî hüviyetle varlık gösteren Fener Rum Patrikhanesi, Ortodoks Rumların en yüksek dinî merkezini oluşturuyordu. Hıristiyan Batı, Devleti-i Aliye üzerinde yoğunlaştırdığı baskıların en önemli aracı olarak Patrikhaneyi 19. yüzyıldan itibaren Osmanlı'nın en önemli iç meselelerinden birisi olarak baş gösterecektir. Balkanlar'daki Ortodoks Osmanlı tebaasının ayaklandırılarak, bu coğrafyanın kan gölüne çevrilmesinde de patrikhanenin faaliyetlerini göz önünde bulundurmak gerekmektedir.

Hatıralarında Patrikhane'den "fesat ve nifak" yuvası olarak bahseden Rauf Orbay Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıkan durumdan yararlanan Patrikhane'nin Osmanlı hükümetine karşı yürütülecek olan her türlü faaliyetin merkezi olarak ortaya çıktığından bahsetmektedir. Mondros Mütarekesi'nin imzalanmasından sonra, Mavri Mira örgütünün teşekkülünde patrikhanenin önemli roller üstlenmiştir. Yunan ordusunun Anadolu'ya ayak basmasıyla birlikte, bağımsızlığını ilân eden Patrikhane Anadolu'daki Yunan ilerleyişinin en önemli simgelerinden birisi hâline gelecektir.

Bugünkü hukuki statü Lozan Antlaşması'yla belirlenen, Fener Rum Patrikhanesi Cumhuriyet yıllarında da; Yunanistan, ABD, İngiltere ve SSCB'nin siyasî emelleri doğrultusunda faaliyet gösteren bir kurum olmaya devam etmiştir. Osmanlı'nın son döneminden günümüze kadar; Türkiye'nin millî egemenliğine ve içişlerine müdahale aracı olan Patrikhane ile ilgili sorunları şu şekilde sıralayabiliriz:

Türk Millî Mücadelesi'nin bir sonucu olarak ortaya çıkan ve millî egemenliğin uluslararası camia tarafından kabulünü sağlayan Lozan Antlaşması'nda, Azınlık Hakları ve Patrikhane'nin statüsü önemli bir yer tutmuştur. Azınlıkların varlığı ve hakları kabul edilmekle beraber, Fener-Rum Patrikhanesi azınlığın kilisesi olarak tanınmıştır. Patrikhane'nin siyasî, idarî ve yargı ile ilgili yetkilerine son verilerek, sadece dinî bir kurum olarak kalması sağlanmıştır.

Bir azınlık kilisesinin ruhani lideri olarak görev alanı, gerek ulusal gerekse uluslararası yasa ve antlaşmalar gereğince belirlenen Bartholomeos, yurtdışında ve Türkiye'de katıldığı bütün toplantılarda: "Ecumenical Ptariarch and Archishob of Constantinopol and New Rome" (Yeni Roma'nın ve Konstantinopol'ün Baspiskoposu ve Evrensel Patriği) unvanını kullanmaktadır. Ekümenik (Evrensel Patrik)liği Türkiye ve Lozan Antlaşması'na imza koyan ülkeler tarafından kabul edilmeyen Bartholemeos; sorumlu olduğu yasaları ve uluslararası taahhütleri ihlâl etmektedir.

Seçilen Fener Patrikleri, Türkiye Cumhuriyeti yasaları gereğince, idari açıdan Eyüp Kaymakamlığı'na, Fatih Savcılığı'na ve İstanbul Valiliği'ne muhataptırlar. Türkiye'de en yüksek muhatabı İstanbul Valisi olan patriğin, ABD Başkanları ve AB yöneticileriyle yaptığı tartışmalar yaratan görüşmeleri, aslında Lozan'ı ihlâl etmekten duydukları karşılıklı zevki göstermektedir.

Fener Rum Patrikhanesi'nin emrinde 1 Ekim 1844'te hizmete açılan Heybeliada Ruhban Okulu; Türklüğe karşı yürütülen faaliyetlerin kaynağı olarak, Batı emperyalizminin ve Fener Rum Patrikhanesi'nin en önemli kuruluşlarından birisi olmuştur. 1971 yılına kadar eğitim ve öğretime devam etmiştir.

Bugün ise; AB yetkililerinin AKP hükümeti üstünde oluşturdukları baskıyla yeniden gündeme gelen Ruhban Okulu meselesi; Patrikhane'nin devamlılığı ve ekümenik unvanına Bartholemeos'un duyduğu özlem açısından hayati öneme sahiptir. Rum Patriği, Ruhban Okulu'nun açılması ve yurtdışından öğrenci alınması ile ilgili girişimlerini hızlandırmıştır. Okulun açılması ve yurtdışından öğrenci alınmasını isteyen Patrikhane; bu kurum sayesinde (TC vatandaşı olmayan yabancıların da okula kayıt yaptırmasıyla birlikte) evrensel kimliğiyle Türkiye'nin karşısına dikilmeyi amaçlamaktadır. Özetle ifâde etmek gerekirse; Ruhban Okulu'nun açılması, Ortodoks Rum azınlığın dini ihtiyaçlarını gidermekten çok Patrikhane'nin evrensellik iddiasına dayanak oluşturmaya hizmet etmektedir.

Patrikhane'nin Ekümeniklik iddiası ile Türkiye sınırlarını esas almak suretiyle Bizans İmparatorluğu ve Pontus'un yeniden ihyası tescil edilmektedir. 2000 yılında Barthelemeos'un Venizelos adlı bir gemiyle; devlet adamları ve sanayicilerden oluşan bir grupla gerçekleştirdiği Karadeniz gezisi ve bir dizi faaliyet, millî duyarlılık sahibi toplum kesimleri tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Patriğin ve pek çok Ortodoks'un İngilizce'de de aynı şekilde kullanılan, İstanbul yerine "Konstantinopolis" ismini ısrarla kullanıyor olması Patriğin Bizans rüyasıyla sık sık uyandığına işaret etmektedir.

Patrikhane'nin hukukî statüsü ve Ruhban Okulu'nun yeniden eğitime başlaması ile ilgili tartışmalar, cumhuriyet devrinde de pek çok hükümeti ve Türk kamuoyunu meşgul etmiştir. Patrik Bartholomeos, sıklıkla çıktığı yurtdışı gezilerinde, Ruhban Okulu'nu bahane etmek suretiyle Türkiye'yi şikâyet etmekten geriye kalmamaktadır. Yunanistan'ın tahsis ettiği özel bir uçakla Vatikan'a giderek Katolik dünyasının ruhani lideri Papa 2. Jean Paul ile görüşen, Yunanistan'da askerî törenlerle karşılanan, ABD Başkanı Bill Clinton tarafından devlet başkanlarına mahsus bir protokolle ağırlanan, adı New York'ta bir sokağa verilen, ABD'de "Amerikan Kongresi Onur Madalyası" almaya hak kazanan Fener Patriğinin faaliyetleri yakından takip edilmelidir.

Bir Müdahale Aracı Olarak; Fener Patrikhanesi

Dünya hâkimiyet teorilerinin çarpıştığı bu dönemde İstanbul'daki Ortodoks Patrikhanesi'nin konumu, dünya liderliğine soyunan güç merkezlerinin oldukça ilgisini çekmekte ve hedeflerine ulaşmada onun evrensel(!) yardımına ihtiyaç duymaktadırlar. Bu süreçte Patrikhane'nin dünya Ortodokslarının liderliğini resmileştirme ve konumunu daha da sağlamlaştırarak devlet protokolü içerisinde yer alma amacını gerçekleştirmek için gerek ABD gerekse AB nezdinde hiç bir destek ve yardım esirgenmemektedir.

Türkiye, Ortadoğu ve Kafkasya'nın enerji kaynaklarına ulaşımda, ana ve yan damarları gitgide büyüyecek olan bir geçidin kilit noktası konumundadır. Diğer taraftan Türkiye, ABD ve AB'nin, başta Türk Cumhuriyetleri ve Asya'nın içlerine girmesinde; aynı biçimde, başta Japonya olmak üzere diğer Uzak Doğu üreticilerinin Avrupa'ya sokulmasında, yine ilginç bir kavşak noktası ve istasyon işlevi çerçevesinde değerlendirilmektedir.

Avrupa Birliği'nin Kafkasya'daki ilk hedefi, Ermenistan ile iyi ilişkiler kurmaktır. Bunun da ön şartı, Ermeni soykırımına ilişkin asılsız iddiaları benimsemek ve uluslararası platformlarda savunmaktır. Avrupa Parlamentosu'nun 28 Nisan 2002 tarihinde kabul ettiği Güney Kafkasya Paktı kararında, Ermenistan, Azerbaycan ve Gürcistan'dan meydana gelen bir oluşum kurma çabaları formüle edilmekte ve Türkiye'den de Ermeni soykırımı iddialarını kabul etmesi istenmektedir. Ermeni soykırımı iddialarının kabulünün arkasından, tazminat ve toprak talepleri gelecektir. ABD ve Rusya'nın çok etkili olduğu bir bölgeye girmeye çalı-

şan Avrupa Birliği, bu nedenle gerçekdışı bu iddiaları desteklemektedir.

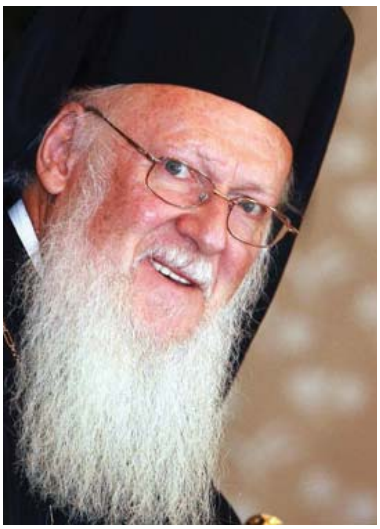
Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkasya'da etkinliği artan ve güçlenen bir Türkiye'nin varlığı Avrupa Birliği tarafından tehdit olarak görülmektedir. Avrupa Birliği bu nedenle Ortadoğu petrollerine ulaşmak için Kürdistan, Kafkasya petrollerine ulaşmak için de Büyük Ermenistan projelerini hayata geçirmeye çalışmaktadır.

Diğer taraftan Almanya ve Fransa başta olmak üzere Avrupa Birliği ülkeleri, Türkiye'nin bugünkü nüfus potansiyelinin yarattığı tehlikeyi önlemenin bir yolunun Türkiye'nin üniter yapısını bozmaktan geçtiğini bildikleri için Sevr sürecini tekrar başlattılar. Böylelikle Türkiye'deki etnik grupların yanı sıra dinî ve kültürel azınlıklar kavramlarını da tekrar ortaya atmaya ve bu konuda faaliyet gösteren kurum ve örgütlere olan desteklerini artırmaya başladılar.

Türkiye'de azınlıklar denince akla sâdece gayrimüslimler gelmekle beraber, Avrupa Birliği için azınlıklar kavramı içerisine, Müslüman Türk olmayan bütün dinî, ırkî ve kültürel topluluklar girmektedir. Hatta Müslüman Türkler arasındaki Alevi ve Sünnî farklılığı bile Avrupalılar için bir azınlık kavramı yaratılması için yeterlidir.

Bu şekilde Türkiye'de, bir yandan Keldani, Süryani, Çerkez, Laz, Kürt, gibi etnik ayırımcılığa gidecek etnik gruplar konusu gündeme getirilirken diğer yandan da Alevi, Şafiî, Sünnî gibi İslâmiyet içinde bulunan farklı mezhepleri birbirinden ayırmaya, etnik ve dinî açıdan Türkiye'nin üniter ve milli yapısını bozmaya yönelik taleplerin geldiğini görmekteyiz. Yine bu dönemde Avrupa'nın çeşitli kentlerinde bu gruplara ait dernek ve kuruluşların örgütlenmesine destek verildiğine ve Türkiye'ye karşı kışkırtıldığına da tanık olmaktayız.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'den istediği Patrikhane ve Heybeliada Ruhban Okulu konularındaki talepler; basit olarak bir papazın veya birlik üyesi Yunanistan'ın gerçekleşmesini arzuladıkları istekler değildir. Bu, Avrupa Birliği'nin Balkan politikasının önemli unsurlarından biridir. Balkanlar'da yaşayan halkların önemli bir bölümü Ortodoks'tur ve bölgede Avrupa Birliği ile Rusya arasında bir menfaat çatışması bulunmaktadır. Avrupa Birliği, Balkanlar'da kontrolü ele geçirmek için maddi gücü ile birlikte Ortodoksluğu da kullanma çabasındadır. Bunu da, Fener Rum Patrikhanesi'ne Ekümenik bir statü kazandırarak ve Patrikhane'nin tüm Ortodoks dünyası üzerindeki egemenliğinin tanınmasını sağlayarak başarmaya çalışmaktadır.

Barthelomeos, 8 Ekim 2002'de AB Komisyonu Başkanı Romanı Prodi ile bir araya gelmiş ve yapılan görüşmede Barthelemeos, Patrikhane'nin durumu ve Ruhban Okulu'yla ilgili görüşlerini aktarmıştır. Patrik ve yanındaki heyeti AB Komisyonu binası önünde karşılayan Prodi, randevu programında İstanbul'a "Constantinopolis" demiştir. Prodi'nin programına "Mr. Prodi Constantinopolis Patriğini kabul edecek" şeklinde düşündürücü bir ifâdeyle yansıyan görüşme, Türkiye'de azınlık vakıflarına geniş haklar tanındığı günlere denk gelmiştir.

Avrupa Birliği'nin Patrikhane'ye duyduğu özel ilginin, Balkanlar'da Ortodoks topluluklarına yönelik nüfuz siyaseti ile yakından ilgili olduğu görülmektedir. Yunanistan başarılı bir siyasetle meseleyi bir Türk-Yunan sorunu olmaktan daha çok, Türkiye ile AB'yi karşı karşıya getiren bir stratejik problem olma noktasına taşımıştır.

Türk Hükümeti'nin bütün varlığıyla sahiplendiği Ruhban Okulu'nun yeniden açılması siyaseti ve Patriğin Başbakanın şahsında AKP yönetimine gösterdiği yüksek teveccüh de son derece dikkat çekicidir. Meseleyi gündeme getiren dönemin Millî Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, Yunanistan Millî Eğitim Bakanı'yla yaptığı görüşmede, Batı Trakya Türk toplumunun sorunlarını dile getirmiş olması Yunanlı bakan tarafından sert bir dille reddedilmiştir. Türkiye'deki Ruhban Okulu meselesiyle Batı Trakya'daki sorunların karıştırılmaması cevabını alan Millî Eğitim Bakanı'nın, Ruhban okulunun eğitime yeniden açılabilmesinin önündeki yasal engellerin aşılabilmesi yönünde bir çalışma başlatılmasına yönelik yıldırım talimatı ve hazırlanan rapor, Türk kamuoyunun ilgisinden uzak tutulmuştur

Türkiye'nin, Patrikhane'nin imtiyazlarla evrenselleştirilmesi ve Ruhban Okulu'nun açılmasının Lozan'a aykırı bir girişim olacağını dünyaya deklare etmesi ve kendisine AB tarafından dayatılan Rum azınlık haklarına karşılık, başta Yunanistan'daki Türk toplumu olmak üzere, AB ülkelerinden Müslüman Türk azınlığın millî ve dinî haklarını gündeme getirmesi gerekmektedir.

MAKALE

ATATÜRK VE SÖMÜRGECİLİĞİN SONU

Vural GÜNDÜZ Ankara 3 No'lu Şube

Birinci Dünya Savaşı başladığında sömürgecilik altın çağını yaşıyordu. Sanayi kapitalizmini gerçekleştirmiş Batı Avrupa ülkeleri dünyanın büyük kısmını kontrol altına almış ve sömürge hâline getirmiş bulunuyorlardı. Emperyalist Avrupa devletlerinin ortak özelliği Grek, Roma ve Hristiyan kültür temeline dayanması idi. Hatta Hristiyanlık daha ön planda idi. Bu sebeple sömürge olarak seçilen ülkeler ve sömürülen toplumlar genel olarak Hristiyan olmayanlardı.

Emperyalizm sömürü düzenini devam ettirebilmek için kendi kültür ve inançlarını sömürge toplumlarına kabul ettirmeye çalışmış ve bunda da büyük ölçüde başarılı olmuştu. Başarılı olamadığı ülkeler, halkı Müslüman olanlardı. Birçok Afrika toplumu Batılıların dilini ve dinini kabul ettiği hâlde Müslüman olan toplumlar inançlarını değiştirmemişlerdir. Ancak inanç konusundaki hassasiyet dil konusunda gösterilememiş ve birçok Müslüman ülke sömürgecilerin dilini konuşmaya başlamıştır.

Birinci Dünya Savaşı esas itibarıyla sömürgeci Avrupa devletleri arasında sanayileşme, pazar ve sömürge kapma alanında bir rekabetin sonucu idi. 19. yüzyılın sonlarına doğru millî birliğini sağlayan ve sanayileşen Almanya'nın sömürgelere ve mallarını satabileceği pazarlara ihtiyacı vardı. Oysa bu konuda Afrika, Asya ve Amerika, İngiltere, Fransa, Belçika ve Hollanda gibi ülkeler arasında paylaşılmış bulunuyordu. Almanya'nın güçlenmesi ve sömürge arayışına girişmesi İngiltere'yi son derece rahatsız etti. Arada kıyasıya bir rekabet başladı. 19. yüzyılın ikinci yarısında, Rusya, bütün Orta Asya'da kontrolü sağlamış ve Büyük Okyanus'a kadar uzanan ülkeleri sömürge hâline getirmişti. Bu sebeple 20. yüzyılın başlarında İngiltere ve Fransa ile birlikte en çok sömürgeye sahip ülkeler arasında geliyordu.20. yüzyıla girildiğinde ise Osmanlı Devleti de kültürel ve ekonomik bakımdan âdeta yarı sömürge hâline getirilmiş bulunuyordu. Ancak Türk milleti siyasi hâkimiyetine son derece düşkündü ve bu konudaki kararlılığını sürdürüyordu.

Osmanlı'nın, Almanya'nın yanında Birinci Dünya Savaşına girmesi savaşın seyrini ve planları değiştirdi. Savaş sömürgeci devletler arasında çıkmıştı ama sömürgeci bir güç olmayan bilakis emperyalizmin boy hedefi hâline gelmiş olan Osmanlı Devleti de bu savaşa sürüklendi. Aslında Osmanlı Devleti'nin böyle bir savaşa girmekte hiçbir menfaati yoktu. Galip gelen tarafta olsa dahi sonuçtan faydalanabilmesi zor görünüyordu. Ne var ki genç, atak fakat siyasi basiretten ve devlet idaresi konusundaki tecrübeden mahrum İttihat ve Terakki ileri gelenleri, devleti ve milleti topyekun bir felaketin içerisine atmaktan çekinmediler.

Öte yandan Çanakkale Zaferleri Orta Doğu'da ve umumiyetle halkı Müslüman olan ülkelerde Türkiye'nin prestij ve nüfuzunu artırdığı gibi sömürgecilere karşı yer yer direniş hareketlerinin doğmasına da yol açtı. Psikolojik olarak Avrupa devletlerinin yenilmezliğine inanmış olan doğu toplumları Çanakkale sayesinde kendilerinde yeni bir güç ve şevk buldular ve kendine güven duygusu kazandılar.

Anafartalar Cephesi Komutanı Mustafa Kemal, Çanakkale Muharebeleri'nde gösterdiği üstün başarılarla ün kazanmış ve adı bütün Türk ve İslam dünyasına yayılmıştı. Onun Milli Mücadele'nin önderi olarak yükselmesinde birinci derecede rol oynayan unsur Çanakkale'deki başarıları idi. O, daha sonra mazlum milletlerin nazarında istiklal ve hürriyet sembolü hâline gelmiştir. Yıllarca sonra sömürgecilere karşı istiklal savaşı veren Cezayir ve Tunus' taki Müslüman mücahitlerin göğsünde çok defa Türk bayrağı ile Atatürk'ün resimleri bulunmuştur.

Birinci Dünya Savaşı'ndan İngiltere, Fransa ve İtalya gibi sömürgeci ülkeler galip çıkmışlarsa da onlar da Çanakkale başta olmak üzere Türklerle olan mücadelelerinde çok yıpranmışlar ve eski güçlerinden çok şey kaybetmişlerdi. Bu yüzden İtilaf Devletleri savaştan sonra Türkiye'yi fiilen işgal edecek gücü kendilerinde bulamadılar.

Türk milleti geniş kaynaklara, Atatürk'ün deyimiyle, sınırsız tabii hazinelere, geniş topraklara sahiptir. Avrupa Haçlı Seferleri'nden beri bu hazineye göz dikmiştir. İstiklal Savaşı'yla Avrupalıların bu emelleri sona erdirilmiş, Anadolu hazinesi onların saldırısından kurtarılmıştır, bu hazineler Türk halkının refahı ve Anadolu'nun imarı için kullanılacaktır. "Millî kültürü muasır kültür seviyesinin üstüne çıkarmak" amacını bu şekilde anlamak ve anlatmak gerekir.

Atatürk askerî mücadele hayatı boyunca Türk milletinin ve insanlığın sömürgeci, emperyalist Avrupa yüzünden çektiği acıları yakından görmüştü. Bu sonuç Batı medeniyetinin tarihten gelen yapısından kaynaklanıyordu. Çünkü sanayiden sağladığı güç sayesinde Anadolu'nun, Asya'nın ve öteki kıtaların servetini ülkesine taşıyarak imara ve refaha kavuşmuştu. Kendi kaynak ve pazarları yeterli olmadığı için bu düzeni sürdürmek zorundaydı. Ayrıca ulaştığı güç ve

kurduğu hâkimiyet dolayısıyla öteki kıtalardan üstün olduğu havasına girmişti. Bundan başka Orta Çağda yaşadığı maddi imkânsızlıktan kurtulmak için yola çıktığında daima kazanç, sade deyimiyle para peşinde koşmuştur. Onun için Batı medeniyeti bencil ve maddeci bir medeniyettir. Bu niteliklerden doğan uygulamalar, savaşlar, özellikle sömürge paylaşımı yüzünden çıkarılan Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nın yarattığı felaketler yeni bir medeniyet anlayışı ihtiyacını ortaya koymuştur. İnsanlığın ortak malı olan medeniyet yalnız bir kıtanın, yalnız bir kıtada yaşayan toplumların, Batı'nın tekelinde kalmamalıdır, bütün insanlığın hizmetinde olmalıdır. Bu görüşü dile getiren Atatürk'tür.

Avrupa'yla Anadolu arasındaki mücadele coğrafyadan ve tarihten kaynaklanmıştır. Orta Çağda Asya'nın hayat, dolayısıyla medeniyet düzeyine özenen, bu amaçla Haçlı Seferleri'ne çıkan Avrupa, Yeni Çağda da iktisadi ve siyasi üstünlüğünden ve Osmanlı Devleti'nin gerilemesinden yararlanarak Anadolu'ya saldırdı ama Türk milletinin gücü ve Atatürk'ün dehası karşısında geri döndü. Fakat amaç değişmedi. Bu sebeple daima hazırlıklı olmalı, tedbiri elden bırakmamalıyız. Onlar gelecekte de toplumun zayıf bir anında pazar ve kaynak ihtiyacıyla Anadolu'yu tekrar ele geçirmek isteyebilirler, çünkü onlar pazar ve kaynak sebebiyle daima bu emelin peşinde koşarlar, bu emelden vazgeçmezler yine gelebilirler. Bunu önlemenin tek yolu onlardan üstün, onlardan güçlü olmak, millî kültürü muasır medeniyetin, özellikle Avrupa medeniyeti seviyesinin üstüne çıkarmaktır. Avrupa karşısında hür ve bağımsız olarak yaşayabilmek için onlardan üstün duruma gelmeliyiz, saldırdıkları zaman onları yenecek, geri gönderecek bir güç düzeyine yükselmeliyiz.Bu düşünceyi uygulama dallarından biri kuşkusuz iktisat alanıdır.

Avrupa'nın üstünlüğü müspet ilim ve sanayiden geliyordu. Onun için Atatürk yeni devleti kurduktan sonra birinci derecede müspet ilim ve sanayileşme üzerinde durdu. 10. Yıl Nutku'nda "Türk milletinin yürümekte olduğu terakki ve medeniyet yolunda elinde ve kafasında tuttuğu meşale müspet ilimdir." demek suretiyle üç yüz yıl sonra Türk dünyasında yeniden müsbet ilim çağını başlattı. Atatürk yine 10. Yıl Nutkunda ".... Türklüğün unutulmuş büyük medeni vasfı ve büyük medeni kabiliyeti, bundan sonraki inkişafıyla atinin yüksek medeniyet ufkunda yeni bir güneş gibi doğacaktır." demiştir.

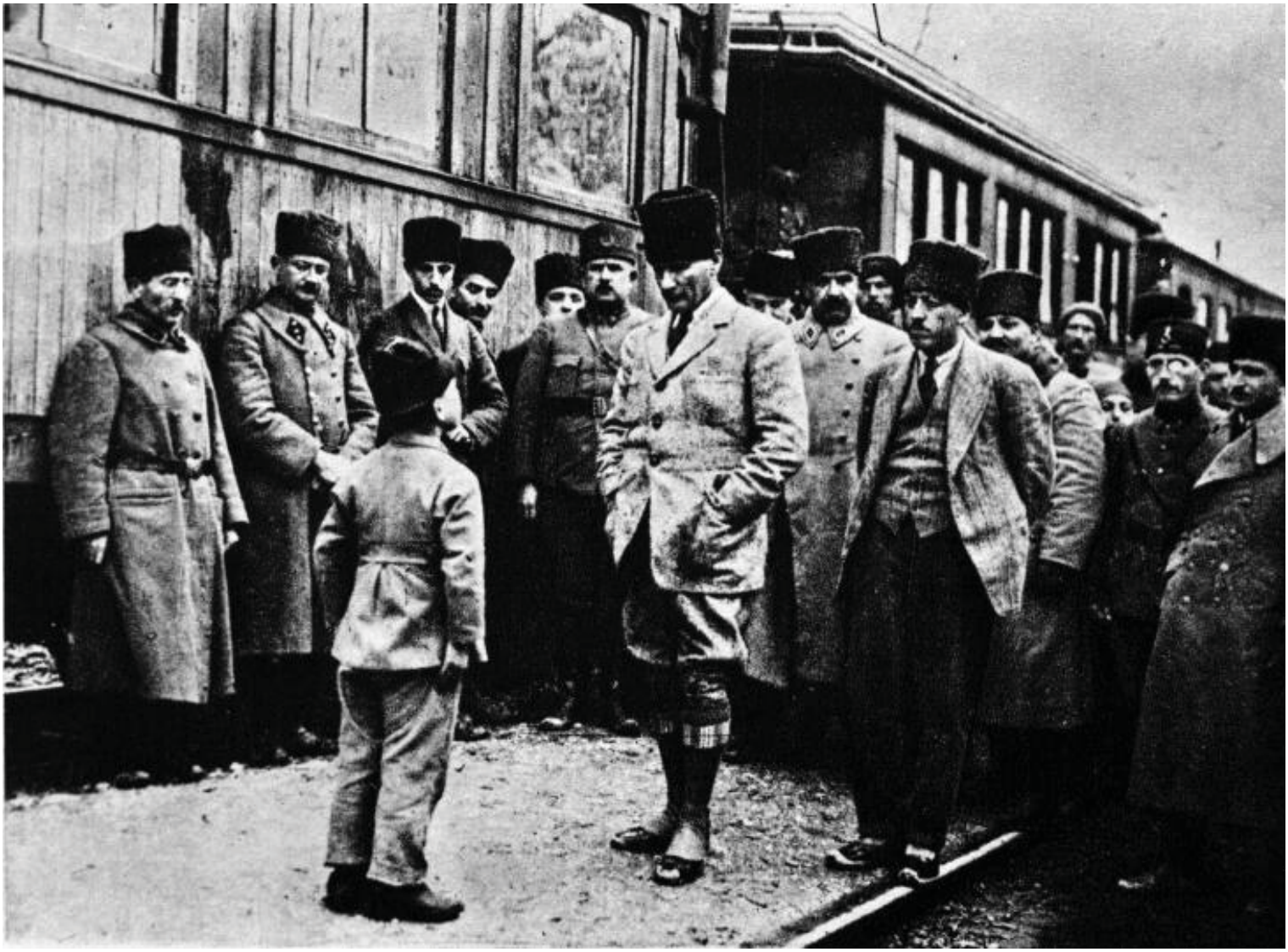
Bundan başka imar ve refah yolunda ülke kaynaklarının, milletin gücüyle kullanılmasını sağlayacak sanayileşmeye öncelik verildi, özel teşebbüsü destekleyen devletçilik düzeniyle birçok fabrikalar, sanayi tesisleri kuruldu. Sanayi ve yerli malının Avrupa'nın rekabetinden etkilenmemesini sağlayacak gümrük koruması ve uygulamasına geçildi. Yatırımcı, korumacı, destekleyici devlet düzeniyle iktisadi hayatı güçlendirmek bakımından paranın dışarıya akmasını önlemek amacıyla ne kadar satılırsa o kadar satın almak ilkesine dayanan dengeli dış ticaret yöntemi getirildi, faiz ve döviz denetim altına alındı. Böylece ülke iktisat, sanayi ve ticaret alanında Avrupa karşısında güçlü bir duruma yükseltildi.Ülkenin sömürgeci güçler tarafından tekrar eski kötü günlerine dönmesinin yolu kesildi.

Atatürk, bütün insanların eşit hak ve fırsatlara sahip olmasını istemektedir. O, İnsanların, mensup olduğu milletin saadetini düşündüğü kadar diğer milletlerin de huzur ve refahının düşünülmesi gerektiğini her fırsatta ifade etmiştir. Kaldı ki dünya milletlerinin saadetine çalışmak, diğer bir yoldan kendi huzuruna çalışmaktır. Bu düşünceden hareketle Atatürk insanlığın tümünü bir beden ve bir ulusu da bunun bir organı sayar. Bedenin parmağının ucundaki acıdan öteki bütün organların etkileneceğini belirtir. O, "İnsan bağlı bulunduğu ulusun varlığını ve mutluluğunu düşündüğü kadar bütün ulusların dirlik ve gönencini de düşünmeli, kendi ulusunun mutluluğuna ne denli değer veriyorsa bütün dünya uluslarının mutluluğuna da o denli değer vermelidir; Çünkü dünya uluslarının mutluluğuna çalışmak, başka yoldan kendi dirlik ve mutluluğunu sağlamaya çalışmak demektir." demiştir.

Türkler Atatürk'ün önderliğinde Kurtuluş Savaşı'yla emperyalizmi yenmişti.Bu alışılmadık durum dünyada bir ilki gerçekleştirmişti.Tarih sahnesi 20. yüzyılın başlarında önemli bir dönüm noktasını yaşamıştı.Türk milletinin Batı'nın emperyalist ülkelerine karşı gösterdiği olağanüstü başarı öyküsü Asya'dan Afrika'ya bütün mazlum milletlere kılavuz olmuştur.

Batı'nın emperyalist ülkeleri İkinci Dünya Savaşı sonunda artık sömürü düzenini devam ettirmenin mümkün olmadığını anlamışlardı. Zira Türk Kurtuluş Savaşı ve Türk milletinin mücadelesini örnek alan mazlum milletler sömürgecilere karşı ayaklanmalara başlamışlar, kendi millî devletlerini kurmak için savaşa girişmişlerdi. Hindistan ve Pakistan'da önceleri pasif direniş olarak başlayan istiklal mücadeleleri İkinci Dünya Savaşı sonrasında başarıya ulaşmıştır.

Atatürk, sömürgecilik ve emperyalizme karşı çıkmış ve dünya ulusları arasındaki karşılıklı anlayışın ve sürekli barışın öncülüğünü yapmış, bütün hayatı boyunca insanlar arasında hiçbir renk, din, ırk ayrımı gözetmeyen bir uyum ve iş birliği içinde insan haklarına saygılı bir lider olmuştur. Ölümünde kendisi için

söylenen "İnsanlık İdealinin Aşık ve Mümtaz Siması" sözü onun insanlık sevgisinin veciz bir ifadesi olmuştur.Sömürgeciliğin yeryüzünden er geç silineceğini belirten, "Yurtta barış,dünyada barış." ilkesiyle geleceğe ışık tutan Atatürk, çağının ilerisinde bir liderdi. "Atatürk,dünya milletleri arasında devamlı barış ülküsünün ve karşılıklı anlayış ruhunun olağanüstü bir öncüsüdür.

Atatürk ''Misak-ı Millî'' sınırları içindeki Türk vatanını sömürgecilerin pençesinden kurtarmakla kalmamış aynı zamanda emperyalizmin belini bükmeyi başarmıştır.Sevr yağmasına karşı çıkan Millî Kurtuluş Hareketi'nin başarıya ulaşması bunun kanıtıdır. Dünya tarihi açısından Sevr'in emperyalist devletlerin kursağında kalmasının önemi,Fatih Sultan Mehmet karşısında Bizans'ın düşmesinden daha az değildir.ikisi de bir tarih döneminin kapanıp yeni bir tarih döneminin açılışının simgesi olmuştur.Klasik emperyalizm devri,Sevr'in geri tepmesiyle sona ermiştir.Atatürk gerçeğini bir dünya olayı yapan işte bu gerçektir. ■

KAYNAKLAR:

- Abdurrahman ÇAYCI, Atatürk'ün Uygarlık Anlayışı,Belleten, 204, Cilt: LII, Sayı: 204 - Yıl: 1988 Kasım.

-Ali ÜNAL ,Çanakkale Savaşları ve Sömürgeciliğin Sonu,Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, Sayı 30, Cilt: X, Kasım 1994, Çanakkale Zaferi'nin 80. Yıldönümü Özel Sayısı

-Aptülahat AKŞIN,Atatürk'ün Dış Politika İlkeleri ve Diplomasisi,Türk Tarih Kurumu Basımevi,Ankara,1991.

-Mustafa Kemal ATATÜRK, Söylev, Günümüz diline çevirip basıma hazırlayan: Hıfzı Veldet Velidedeoğlu, İstanbul, Çağdaş Yayınları, 1996.

-Süleyman KAZMAZ, Atatürk ve Sömürgecilik (Emperyalizm), Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, Sayı 57, Cilt: XIX, Kasım, 2003.

MAKALE

TÜRKİYE'DE YÜKSEKÖĞRETİM ve BOLOGNA SÜRECİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

Okt.Şengül BÜYÜKBOYACI Isparta Şubesi

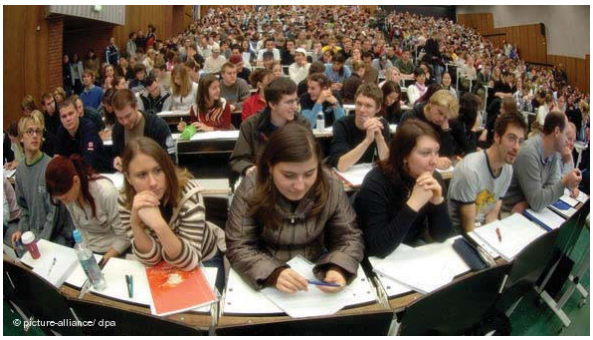
ÖZET

Türkiye öğretim/öğrenme tarihinde ilk defa, Avrupa'nın kendi yüksek öğretim kurumlarını birbirine tanıtmak, yaklaştırmak ve sinerji yaratmak için öne sürdüğü bir yenilenme programının uygulanma şansı ile karşı karşıya bulunmaktadır. Daha önce, Batı'da varolan sistemleri Türkiye'ye ithal etmek çeşitli dönemlerde paylaşılan bir uygulama olmuşken, günümüzde 'Avrupa ülkeleri ile birlikte yenilenme' fırsatı karşımıza çıkmıştır. "Bologna Süreci" adı verilen bu süreç, daha önce yapıldığı gibi yeni bir sistemin uyarlaması değil, varolan sistemlerin ortak bir paydada buluşturulmasından ibaret olan reform denilemeyecek bir yenileşme hareketidir. Çünkü ortada önerilen yeni bir 'sistem' değildir. Kurumlararası hareketlilik, müfredatların geliştirilmesi, derecelerin tanınması, stratejik planlama ve tanınmayı sağlamak için ortak öğretim süreleri oluşturulması gibi bir dizi 'yenilik' önerilmektedir. Bu yeniliklerin, varolan sistem veya sistemlerin köklü dönüştürülmesi ile değil, karşılıklı öğrenme içinde gözden geçirilmesi ve birbirine yaklaştırılması ile hayata geçirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Sözcükler: Bologna Süreci, Avrupa Yükseköğretim Alanı, Türkiye'de Yükseköğretim.

1.GİRİŞ

Bologna süreci 2010 yılına kadar Avrupa Yüksek Öğretim Alanının oluşturulması için ortaya konan hedef ve reformları ifade etmektedir. Her ülkede ulusal durum ve kültürle uyumlu olmak kaydıyla eğitim kalitesini iş dünyası ve sivil toplum beklentilerine uygun bir şekilde artırmayı, deneyimleri paylaşmayı, işbirliğini, kazanılan yetkinliklerin geçerliliğini sağlamayı amaçlamaktadır. Bologna Süreci 1999 da 29 Avrupa ülkesinin Eğitim Bakanlarının bir araya gelmesi ile başlamıştır. 2001 de Türkiye bu sürece dahil olmuştur. Halen 47 ülke bu süreç kapsamında olup 2010 yılında sürecin tamamlanması beklenmektedir. 1999 yılında Yükseköğretim kurumlarında öğrenci/öğretim üyesi hareketliliğini teşvik, kolay anlaşılır ve karşılaştırılabilir derece sistemi, ortak kredi sistemi, lisans/yüksek lisans şeklinde iki kademeli eğitim, kalite güvencesi ve Avrupa doktora ve araştırma alanlarının oluşturulması şeklindeki programla yola çıkılmıştır.

Her 2 yılda bir yapılan takip ve geliştirme toplantıları sonucunda 2007 de Londra' da 3 kademeli eğitim sistemi (lisans, yüksek lisans, doktora), ulusal yeterlilikler çerçevesi, kalite güvencesi (Avrupa ilke ve standartları ile uyumlu), öğrenci katılımı, uluslararası katılım, diploma ve öğrenim sürelerinin tanınması, yaşam boyu öğrenme ve ortak derecelerin oluşturulması önerileri kabul edilmiştir. Her iki yılda bir ülkelerin Bologna sürecindeki aktivitesi izlenmekte, rapor yayınlanmakta olup süreç 2010 da tamamlanacaktır.

Bologna sürecinin 2010 ve sonrası öncelik ve hedefleri ise; öğrenme çıktılarına dayalı yaşam boyu öğrenme sisteminin geliştirilmesi, öğrenci merkezli eğitim, bilgi, beceri ve yetkinliklere dayalı istihdam edilebilirlik, şeffaflık ve kalite güvencesi, formal ve informal ortamlarda kazanılan yeterliklerin formal eğitime tanınması ile eğitim, araştırma ve inovasyondur. (özellikle doktora programları)

Bologna Sürecinin siyasal, eğitsel ve sosyal olmak üzere üç amaç boyutu vardır. Sürecin siyasal amacı, Bilgi çağının gerektirdiği bilgi temelli ve rekabet gücü yüksek sürdürebilir bir ekonomi oluşturarak vatandaşlarına kaliteli yaşam koşulları yaratabilmektir. Eğitsel amacı ise vatandaşlarına bilgi çağında yaşanan hızlı değişim ve dönüşümleri karşılayabilme yeterliği vermek ve 2010 yılına kadar Amerika ile re-

kabet edebilen bir Avrupa eğitim sistemine sahip olmaktır. (Güldür, 2007).

Bologna sürecinin önemli önceliklerinden bir tanesi de sosyal boyutudur. Avrupa Yükseköğretim Alanının rekabet ediciliği ve çekiciliği için sosyal boyut gerekli şartlardan biridir. Prag bildirisinde Yüksek öğretimin herkes için eşit erişilebilir olması ve öğrencilerin çalışmalarını ekonomik ve sosyal geçmişlerine ilişkin engellere maruz kalmadan tamamlayabilmelerine olanak sağlanması kararlaştırılmıştır. Sosyal boyut hükümetlerin özellikle sosyal olarak dezavantajlı öğrencilere finansal ve ekonomik açıdan yardım etme ölçütlerini ve onlara rehberlik ve danışma hizmetleri sağlamalarını kapsamaktadır.

3. TÜRKİYE'DE YÜKSEKÖĞRETİMDE YENİLEŞME HAREKETLERİ

Türk öğretim/öğrenme tarihi, özellikle son dönemde dönüşümlerle dolu bir süreci yansıtmaktadır. 11. yüzyılda çağının yüksek okulları olarak din, hukuk, metafizik, geometri, aritmetik, mantık ve tıp eğitimi vermek üzere vezir Nizam ül-Mülk tarafından kurulan Selçuklu medreseleri, 13. yüzyıldan itibaren yükselen ve aydınlanma çağı ile doruk noktasına ulaşan Avrupa yüksek okullarının yaydığı yenilikçi düşünceler karşısında durağan ve çağdışı kalmıştır. Özellikle teknolojik ilerlemenin sağladığı Batı'nın askeri üstünlüğü, Osmanlı dünyasında da yeni öğretim arayışlarını gündeme getirmiştir. Fransız Büyükelçisi Choiseul-Gouffier'nin Fransa'dan getirttiği 30 asker eğitimci ve iki ressamın katkısı ile 18. yüzyılda kurulan yeni mühendislik okulu (bugünkü İTÜ) Batı tarzında ilk eğitim kurumu olmuştur. 19. yüzyılda kurulan Sanayi-i Nefise Mektebi (Bugünkü MSGSÜ), Fransız Academie des Beux Arts geleneğini örnek alan bir kurumdur. Osmanlı son dönemlerinde, 19. yüzyılın başlarından itibaren Avrupa ve Amerika'da şekillenen modern üniversitenin bir benzerini kurma girişimlerinde bulunulmuştur. 20. yüzyılın başında II. Abdülhamid tarafından kurulan Darülfünun-u Şahane (İstanbul Darülfünunu) adlı üniversite ise bu girişimlerden en sürekli olanıdır. Atatürk döneminde Türkiye'nin tek üniversitesi İstanbul Darü'l-Fünunudur. Ekim 1919 Nizamnamesi ile "İlmi muhtariyet" kazanan Darü'l-Fünun'a 1924'te "tüzel kişilik" tanınmıştır. 1933 reformu; üniversitenin amaç, ilke ve görevleri, öğretim elemanları, eğitim öğretim, üniversitenin mali kaynakları, öğrenci sosyal hizmetleri ve harçlar, araştırma ve yayın, üniversite-toplum ilişkileri ve denetim alanlarında birçok yenilikler ve yükseköğretim sistemimize çağdaş açılımlar getirmesine karşın, üniversite yönetiminde "idari özerklik "sağlanamamıştır.

İstanbul'da reform çalışmaları yapılırken Ankara'da yüksek öğretim kurumlarının açılmasına devam edilmiştir. 1933'te Darülfünun kapatılıp yerine İstanbul Üniversitesi kurulmuştur. Kuruluşundan itibaren yoğun bir şekilde Batı etkisinde olan üniversite, bu etkiyi günümüze değin sürdürmüştür. 1930'lu yıllarda Almanya'daki baskı ortamından kaçan Musevi kökenli profesörlerin Ankara ve İstanbul Üniversitelerindeki etkinlikleri, Wilhelm Von Humboldt'un araştırma odaklı üniversite sistemini yerleştirmiştir. 1950'li yıllardan itibaren Anglosakson/Amerikan sistemini benimseyen üniversiteler ortaya çıkmıştır. Bunlar 1990'lı yıllarda kurulan yeni devlet üniversiteleri ve özel üniversitelere örnek oluşturmuştur. Ayrıca, Anglosakson/Amerikan öğretim sistemi özel ilköğretim ve lise kurumlarının müfredat ve programlarını da etkilemeye başlamış ve Türkiye çapında yaygınlaşma sürecine girmiştir.

21. yüzyıl başına kadar, Batı kökenli üç farklı sistem Türkiye'de uygulanmıştır. Fransız, Alman ve İngiliz/Amerikan sistemleri bunları yerinde öğrenmiş öğretim üyeleri tarafından birbirlerine alternatif olarak sunulmuştur. Bu 'sistem ithali' siyasi ortam değişikliklerinin de bir sonucudur.

Farklı sistemlerin oluşturduğu eğitim gelenekleri nin farklı bakış açıları, bir yandan eğitim/öğretim ortamında 'çeşitlilik' gibi olumlu sayılabilecek bir nitelik getirirken, öte yandan kurumlararası iletişim ve birleştirici payda eksikliğine neden olmuştur. Bu ortamı doğuran en önemli etken, Alman sistemi ile oluşturulmuş üniversiteler ile son dönemde kurulan üniversiteler arasındaki öğretim ve hatta araştırmaya yönelik anlayış farklılıklarıdır. 1980'li yıllarda kurulan Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK) 1950 sonrası kurulan yeni üniversitelerin sistemini yaygınlaştırmak suretiyle bu farklılıkları gidermeye çalışsa da, eski ve yeni kurulan üniversiteler, gelenekleri benzeşsin veya benzeşmesin, kültürel alışkanlıkların oluşturduğu bakış açılarının da etkisiyle birer 'fildişi kule' niteliği ile içe kapanık, ülke içi etkileşim ve birbirini tanımaya kapalı kurumlar olma eğilimi göstermektedirler. Bu ortam ancak yükselen oranlarda öğrenci ve öğretim üyesi değişimi/geçişi, birlikte geliştirilecek ortak dereceler, ortak öğretim ve müfredat geliştirme programları aracılığıyla oluşturulacak ortaklıklarla iyileştirilebilir. Türkiye'de öğretim kurumları arasında oluşturulabilecek ortaklıklar ve etkileşim ortamını sağlamak için bir yenilenme sürecine ihtiyaç bulunmaktadır.

Türkiye öğretim/öğrenme tarihinde ilk defa, Avrupa'nın kendi yüksek öğretim kurumlarını birbirine tanıtmak, yaklaştırmak ve sinerji yaratmak için

öne sürdüğü bir yenilenme programının uygulanma şansı ile karşı karşıya bulunmaktadır. Daha önce, Batı'da var olan sistemleri Türkiye'ye ithal etmek çeşitli dönemlerde paylaşılan bir uygulama olmuşken, günümüzde 'Avrupa ülkeleri ile birlikte yenilenme' fırsatı karşımıza çıkmıştır. "Bologna Süreci" adı verilen bu süreç, daha önce yapıldığı gibi yeni bir sistemin uyarlaması değil, var olan sistemlerin ortak bir paydada buluşturulmasından ibaret olan -reform denilemeyecek- bir 'yenilenme' hareketidir. Çünkü ortada önerilen yeni bir 'sistem' değildir. Kurumlar arası hareketlilik, müfredatların geliştirilmesi, derecelerin tanınması, stratejik planlama ve tanınmayı sağlamak için ortak öğretim süreleri oluşturulması gibi bir dizi 'yenilik' önerilmektedir. Bu yenilikler, var olan sistem veya sistemlerin köklü dönüştürülmesi ile değil, karşılıklı öğrenme içinde gözden geçirilmesi ve birbirine yaklaştırılması ile hayata geçirilmektedir.

Socrates burs programı ile desteklenen Bologna Süreci, kurumlararası etkileşime verdiği önemle farklılaşmaktadır. Değişim anlayışını ortaklıklar ve iletişim üzerine kurmaktadır. İşte tam da bu anlayış, Türkiye'de ihtiyaç duyulan öğretim/öğrenim ortamının ihtiyaç duyduğu yaklaşım biçimidir. Bu fırsatı görüp değerlendirmek, gelecek genç kuşakların yalnız Avrupa genelinde değil Türkiye'de de daha pozitif bir öğretim/öğrenim ortamına katılımlarını sağlayacaktır.

4. TÜRKİYE'DE BOLOGNA SÜRECİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Deklarasyonu imzalayan bakanların gönüllü katılımını esas alan Bologna Süreci, çeşitli Avrupa ülkelerinin yükseköğretim sistemlerinde son elli yılda görülmüş en büyük yapısal reformları (lisans, yüksek lisans ve doktora şeklindeki üçlü seviyeye geçiş) başlatmıştır. Türkiye bu Sürece 2001 yılında dâhil olmuştur.

Türkiye'nin resmi katılım tarihi olan 2001 yılından sonra Avrupa Yükseköğretim Alanı ile bütünleşme yolunda Bologna Süreci'nin öngördüğü eylem başlıklarına göre gerçekleştirilen çalışmalar şunlardır (YÖK, 2007a: 32-33):

• 11 Mart 2005 tarihli YÖK Genel Kurul kararı ile, 2005-2006 eğitim-öğretim yılı sonu itibariyle tüm yükseköğretim kurumları için Diploma Eki ve Avrupa Kredi Transfer Sistemi uygulaması zorunlu hale getirilmiştir.

• YÖK tarafından hazırlanan "Yükseköğretim Kurumları Öğrenci Konseyleri Ve Yükseköğretim Kurumları Ulusal Öğrenci Konseyi Yönetmeliği" 20 Eylül 2005 tarih ve 25942 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir. 26 Aralık 2005'te de Türkiye Ulusal Öğrenci Konseyi çalışmalarına başlamıştır.

• YÖK tarafından hazırlanan "Yükseköğretim Kurumlarında Akademik Değerlendirme Ve Kalite Geliştirme Yönetmeliği" 20 Eylül 2005 tarih ve 25942 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir. Yönetmelik gereğince Yükseköğretim Akademik Değerlendirme Ve Kalite Geliştirme Komisyonu (YÖDEK) oluşturulmuştur.

• "Avrupa Bölgesinde Yükseköğretim ile ilgili Belgelerin Tanınması" Lizbon Sözleşmesi, 23.02.2006 tarih ve 5463 sayılı kanunla onaylanıp 28.02.2006 tarih ve 26094 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir.

Türkiye'deki Bologna süreci çalışmalarını değerlendirmek için Türk Ulusal Ajansı 12 kişiden oluşan Bologna Rehberleri Ulusal Takımını kurmuştur. Bologna rehberleri aracılığıyla Bologna sürecinin tanıtılması ve Türkiye'nin Bologna Süreci performansını izleyerek ara değerlendirmelerle meydana gelen engellerin ortadan kaldırılması yoluyla yükseköğretimde kaliteyi arttırmak hedeflenmektedir. Bologna rehberlerinin 2004-2005 yılları arasını baz alan değerlen-

dirme sonuç raporuna göre Türkiye kalite güvencesi ve akreditasyon konusu Türkiye'nin en zayıf olduğu konudur. Türkiye'nin kalite güvencesi ve akreditasyon alanında ve sürdürülebilir bir kalite kültürü oluşturmada önemli sorunları bulunmaktadır

Bologna rehberleri tarafından yapılan Türk Yükseköğretiminin Bologna Sürecindeki performans değerlendirmesi sonucu 2005 yılında "3.44" (iyi) olan ortalaması 2007'de "4.17"ye (Çok iyi) yükseldiği belirlenmiştir. Bologna süreci önceliklerinden olan Kalite Güvencesi alanında Türkiye'nin notu "2" 'den (Gelişme var) "4.17" 'ye (Çok iyi performans), Diplomaların ve Öğrenim Sürelerinin Tanınması alanında "3.67" 'den (Çok iyi performans) "4.33"'e (Çok iyi performans) yükselmiştir. Fakat Derece Sistemi alanında Türkiye'nin notu "4.67"'den (Mükemmel performans) "4.33"'e (Çok iyi performans) düştüğü gözlenmektedir. Bahsedilen alanlarda Türkiye'nin notu Bologna Ülkeleri ortalamasının üstünde seyretmesine rağmen Hayatboyu Öğrenme alanında "3" (iyi performans) olan notu ile ortalamanın altında bulunmaktadır.

Süreçte, Yükseköğretim Kurulu (YÖK) tarafından temsil edilen Türkiye'nin yükseköğretim sistemi yapısal olarak zaten Bologna Süreci'nde amaçlanan yapıyla uyum arz ettiği için, Türkiye bu Süreç'te yapısal reformlara girişmemiş, kalite güvencesi konusunda bir yönetmelik çıkarma, diploma ekleri düzenleme ve kredi sisteminde değişiklik yapma gibi bazı çalışmalar yapmakla yetinmiştir.

Türkiye'de Bologna Süreci'ne dahil olan aktörler, Süreç hakkında oldukça iyimser bir bakış açısına sahiptir. Öyle ki, Süreç'e dair jargonu (AYA, Ulusal Yeterlilikler Çerçevesi, AKTS, öğrenme çıktıları, vs.) –çoğu zaman yanlış çeviri eşliğinde– öğrenme, aktarma ve sürekli tekrar etme, kendinden menkul bir değere dönüştürmüştür. Bu kendinden menkul değer ciddi anlamda sorgulanmamıştır. Süreç'e dahil olan Türkiye'nin sorması gereken en temel mesele, bu Süreç'in Türkiye'nin yükseköğretim alanındaki sorunlarına ne tür çözümler sunduğu. Bologna Süreci'nin getirecekleri hakkında vaatlerde bulunmak, Türkiye'nin hangi sorunlarının nasıl hallolacağına ilişkin çözümler sunmak anlamına gelmemektedir. Kaldı ki Bologna Süreci'nin Avrupa ülkeleri için bile nasıl sonuçlanacağı belirsizdir. 2009 Nisan ayında Belçika'da yapılan Bakanlar Toplantısı'nın ardından yayınlanan Leuven Bildirgesi'nde, Avrupa Yükseköğretim Alanı için 2010 yılının gerçekçi olmadığı resmen kabul edilmiştir. Leuven Bildirgesi'nde, 2020 ve ötesi için bol tekrarlı yeni vaatler sıralanmaktadır. Bildirgede, ayrıca, ulusal yeterlilikler çerçevesi çalışmaları 2012'ye ertelenmiş, ulusal bazda yeterlilikler çerçevesi, öğrenme çıktıları ve AKTS arasında yeterli bir bütünlüğün olmadığı vurgulanmıştır.

Kendi sorunlarıyla yüzleşmek yerine, "bütün Avrupa ülkeleri yapıyor" retoriğine sığınarak bazı çalışmalar yapıyor gibi görünmek, sadece Türkiye için değil aynı zamanda Avrupa ülkeleri için de önemli bir sorun oluşturmaktadır. Bu retorik eşliğinde çalışmalar yürütmenin, elbette ki politik ve akademik maliyeti düşüktür. Retorik baskıcı bir dil kurarak, Süreç'in zorunlu bir şey olarak algılanmasına izin vermektedir. Bu algı, yüzeysel bir düzeyde çalışmalara izin verir ve bu çalışmalar, sıfır eleştiriyle beraber ilerler. Oysa bu retorik, Türkiye yükseköğretimini oldukça pasif olarak kodlamakta ve sadece alıcı konumuna indirgemektedir. Süreç toplantılarından çıkan metinleri tekrarlamak ve yenisi çıktıkça eldeki mevcut repertuarı genişletmek ve bol tekrara devam etmek, Türkiye'nin bu Süreç'te söyleyecek sözü olan bir katılımcı olmasından ziyade, ancak bir dinleyici olmasına izin vermektedir. Daha kötüsü, Süreç'le birlikte gündeme gelen kimi çalışmaları yapmak, sorunların çözümü noktasında bir reçete olarak kabul edilmektedir.

Bologna Süreci, yükseköğretim kurumlarının küresel olarak karşı karşıya olduğu kimi sorunları şu ana kadar gündeme almamıştır. Çözüme yönelik girişimler bazı yapısal değişikliklerden ibaret kalmıştır. Üniversitelerin ticarileşmesi, erişimin artırılması, kamu fonlarının azalması ve öğretim üyelerinin haklarının azaltılması gibi küresel eğilimlere karşı neler yapılması gerektiği konusunda sıkıntılar ortaya çıkmıştır. Süreç'in aktif bir katılımcısı olan ve Süreç'e dair eleştirel bir duruş sergileyen az sayıda kurumdan biri olan Avrupa Öğrenciler Birliği'nin "Öğrenci Gözüyle Bologna 2009" adlı raporuna göre, Süreç hakkında şunlar söylenebilir:

Bologna Süreci, hareketliliği ciddi anlamda artırmamıştır. Süreç, yükselen harç miktarları karşısında, yükseköğretim kurumlarında bütün sosyo-ekonomik sınıflardan insanların temsili konusunda bir adım atmamıştır. Lisans, yüksek lisans ve doktora şeklindeki üçlü seviyeye geçiş yapan yükseköğretim kurumlarının sayısının artış ivmesi son iki yılda ciddi bir şekilde azalmıştır. Ulusal yeterlilikler çerçevesi hazırlama çalışmaları oldukça yavaş ilerlemektedir. Avrupa Kredi Transfer Sistemi (AKTS) ve öğrenme çıktıları gibi kavramlar birçok ülkede yanlış anlaşılmakta veya yanlış uygulanmaktadır.

Bundan sonra, Bologna Süreci'ni kutsamak ve bildirgeleri tekrarlamak yerine, yapılması gereken iki husus var: Birincisi, Türkiye'nin genel olarak yükse-

köğretiminde izleyeceği rotayı tayin etmektir. Bu rota belirlenirken, mevcut milli sorunlar tespit edilmeli ve bunlara dönük stratejiler üretilmelidir. İkincisi, bu stratejiler doğrultusunda Bologna Süreci'ne katılmak ve Süreç'i yönlendirmek gerekmektedir.

Yükseköğretimde merkeziyetçi yönetim ve üst-yönetimin alternatifleri neler? Toplumsal taleplerin yükseköğretimde karşılanabilmesi için ne gibi mekanizmalar kurulabilir? Yükseköğretim kurumlarında çeşitlilik nasıl sağlanabilir? Üniversiteye erişim nasıl artırılabilir? Milli Eğitim Bakanlığı ve Yükseköğretim Kurulu'nun üzerinde uzlaşı sağladığı bir üniversite giriş sistemi nasıl geliştirilebilir? Artan yükseköğretim talebine mukabil finansman nasıl sağlanacak? Mezunların istihdam edilmesi için ne gibi tedbirler alınmalı? Öğretim üyeliğini cazip kılmak için neler yapılabilir? Türkiye'deki üniversitelerin uluslararası rekabet edilebilirliğini nasıl artırabiliriz? Burada sıralanan sorulara cevap verilmeden, Bologna adına yapılacak çalışmalar, yükseköğretimdeki temel sorunlarımıza cevap vermekten uzak olacaktır.

Özelde üniversite genelde ise yükseköğretim kavramı, doğduğu günden itibaren bir uluslararasılığı bünyesinde barındırmaktadır. Ortaçağ'da şekillenen ilk kolejler ve medreseler, hem öğretim kadrosu itibariyle hem de öğrencileri itibariyle, kozmopolit bir yapı arz etmişlerdir. Hala dünyada en iyi üniversite olmanın bir ölçütü, dünyanın her tarafından çeşitli inanç ve uluslardan üstün nitelikli öğrenci ve öğretim üyelerini çekebilmektir. Türkiye Avrupa ülkelerine işgücü sağlayan bir ülke mi olmak istiyor, yoksa uluslararası bir çekim merkezi mi? Görünen o ki, yükseköğretimde Avrupalılaşma konusunda son birkaç yüzyıl içerisinde oldukça mesafe katedilmiş ve Bologna Süreci'yle birlikte hala bu konuda yoğun bir mesai harcanmaktadır Ama Türkiye'deki üniversiteleri yeterince uluslar arası düzeye getiremediğimiz anlaşılmaktadır. Avrupa, Bologna Süreci'yle birlikte kendisini bir uluslararası çekim merkezi haline getirmeye çalışırken, Türkiye Süreç'le birlikte kendini daha çok onlarla bütünleştirmeye çalışmaktadır.

YÖK ve TÜSİAD başta olmak üzere Sivil Toplum Örgütleri yükseköğretim kurumların yeniden yapılandırılmasına ilişkin raporlar hazırlamaktadır. YÖK, Bologna sürecinin hedeflediği üniversitelerin, uluslararası sermayenin çekim merkezi haline gelmesi için 2006 yılında hazırladığı Yükseköğretim Strateji Raporu'nda, dünya çapında yüksek öğretimin kitleselleştiğini belirttikten sonra "Bu eğilimin en önemli sonuçlarından biri 'eğitim maliyetlerinin' düşürülmesidir" ifadesini kullanmaktadır. Bu da eğitim kitlesel-

leştikçe, devlete mali yük artacaktır, bu da üniversitelerin kapılarının uluslararası sermayeye açılmasına neden olacak anlamında algılanmaktadır.

Aynı raporda ayrıca üniversite yönetimlerinin mali özerkliliği konusuna değinilmektedir. Örneğin TÜSİAD, 2008 yılında hazırladığı raporda özerklik üzerine defalarca vurgu yapmaktadır. Bu özerklik az önce sözünü ettiğimiz "mali özerklik" tir, yani sermayenin özerkliğidir ve YÖK'le işbirliğini vurgulayan bir özerkliktir. Bununla üniversitelerin tamamıyla şirketleştirilmesi ve sermayeye açılması hedeflenmektedir. Aynı rapor, üniversitelerin girişimci şirketlere dönüşmeleri ve rekabet içerisine girmeleri gerektiğini de vurgulamaktadır. Üretilen bilgi insanlar ve toplumun yararına değil, kapitalizmin ihtiyaçları için kullanılmalıdır anlamına gelmektedir. Dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta, TÜSİAD tarafından önerilen "danışma kurulları" dır. Burada dış paydaşlar (yani sermaye), öğrenciler ve üniversite personeli olmalıdır denmektedir. Burada hedeflenen şey, öğrenci ve üniversite emekçilerini de bu sürece katarak, üniversitelerin piyasalaştırılmasının meşrulaştırılmak istenmesidir. Bunun, üniversite yönetiminin öğrenciler ve üniversite emekçileri tarafından denetlenmesi talebiyle yakından uzaktan alakası bulunmamaktadır.

Raporda üniversitelerin şu anki halinden sürekli şikâyet edilmektedir, Bologna süreci desteklenmekte, yasaların değiştirilmesi için "öneri"lerde bulunulmakta, paralı eğitim savunulmakta, parası olmayan yani emekçi çocuğu öğrencilerin devlet tarafından kredi karşılığında okuması istenmektedir, mütevelli heyetin kurulması gerektiği "öneri"sinde bulunulmaktadır, vs. Özetle, her iki rapor, sanayi–üniversite işbirliğini savunmakta, işçi ve emekçi öğrenciler aleyhine eğitimin

tastamam metalaştırılması gerektiğini ifade etmekte ve uluslararası sermayenin üniversitelerde at koşturmasını dilemektedir.

Türkiye'nin Bologna Süreci karnesindeki notunu belirleyecek olan, kendinden menkul uzmanların kendi belirledikleri ölçütlere göre yazdıkları değil, Türk yükseköğretiminin yapısal olarak ne derece toplumun ihtiyaçlarına cevap verdiği ve çekim merkezi haline geldiği belirlemelidir.

5. SONUÇ

Yıllardır Türkiye'de süregelen eğitim sistemi, ithal edip uygulama modelinin işe yaramadığı su götürmez bir gerçektir. Türkiye Bologna süreci ile belki de ilk defa bir oluşum sürecine daha süreç bitmemişken dâhil olmuş bulunmaktadır. Bu süreç ile Avrupa Birliği 2010 sonuna kadar Avrupa ülkelerinin yükseköğretim sistemlerinde uygulamaya sokmayı planladıkları yenileşme hareketleri ile ortak bir anlayış gerçekleştirmeyi hedeflemektedirler. Bu ortak anlayış ile yükseköğretimde öğrenci ve öğretim üyesi hareketliliği sağlayarak yükseköğretime dinamizm kazandırılmak amaçlanmaktadır. Türk Eğitim Sisteminin bu dinamizmin dışında kalmaması için sürecin öngördüğü uygulama faaliyetlerini eksiksiz yerine getirmesi gerekmektedir. Bu anlamda Türkiye'nin 2005-2007 yılları arasındaki performansı Bologna ülkeleri ortalamasının üstünde gerçekleşmesi iyimser bir tablo çizmektedir. Fakat hayat boyu öğrenme alanındaki performansı hala ortalamanın altında seyretmektedir.

Şimdilik Bologna Süreci genel hatlarıyla, ilgili ulusal yetkili kurumların bazıları ile, bazı üniversitelerin üst düzey yöneticileri tarafından ancak belli bir düzeyde (Avrupa'da %50) bilinmekte; bununla birlikte, öğretim birimleri, öğrenciler ve çalışanlar tarafından pek bilinmemektedir.

Bologna Süreci, Türkiye'de ciddiye alınıp, kararlılıkla ve yaygın olarak uygulanmadığı takdirde, ilk defa 'Avrupa ile birlikte' girilen bir 'yenilenme' sürecini kaçıracak, Avrupa'da 2010'dan sonra tam anlamıyla oluşturulacak olan öğretim/öğrenim ortamını, belki de bir yanılsama içinde yeni bir sistem gibi algılayıp, Türkiye'ye ithal etmeye kalkışılacaktır.

KAYNAKLAR

AB Eğitim ve Gençlik Programları Merkezi Başkanlığı. (2005).

Abacıoğlu, Nurettin. Çoban Matı; Bolonya Süreci; Danışma Kurulları. Sol Haber Portalı. mht. 15.10.2009 - 06:30.

Arslan, M. M , Bahadır, H. "Bologna Süreci ve Türkiye". Sosyal Bilimler Arastırmaları Dergisi. Sayı.2. (2007):222-229.

Artı İvme Dergisi. "Bologna Süreci Üzerinden Eğitimdeki Değişimi Konuşmak Genel Bir Değerlendirme". İzmir 2009.

Atalay, S. (2007). Bologna Süreci Bilgilendirme Toplantısı. Celal Bayar Üniversitesi. Manisa. 30.05.2005.

Bologna Süreci Nedir Kimler Katılır. Gönderen: Mizanger / Tarih : 30-04-2009 / Kategori: Eğitimsel. Mizanger - Kişisel Blog » Bologna Süreci Nedir Kimler Katılır.mht

Bologna Süreci'nin Türkiye'de Uygulanması Projesi 2004-2005 Sonuç Raporu. Haziran 2005.

Eğitimde Diyalog Socrates Bülteni Dergisi. (2005). Ulusal Ajans Yayını. Sayı. 5.Ankara.

European Commission. (2007). Bologna Declaration On The European Space For Higher Education:Anexplanation. http://ec.europa.eu/education/policies/educ/bologna/bologna.pdf Erisim: 02.08.2007.

Eurydice. (2007). "Focus On The Structure Of Higher Education In Europe2006/07. National Trend in The Bologna Process" ISBN 978-92-79-05372-6.

Güldür,Ç.Erisim:02.08.2007.http://www.gazihaber.gazi.edu.tr/index.php?menu=view&bık=131.

Gür, Bekir. "Yükseköğretim'de Avrupalılaşmanın Ötesi". Haber 10. mht. 5 Ocak 2010.

Hantal, Ö. (2006). "Bologna Süreci Avrupa'yı Eğitecek". Arıyorum. İtü Gazetesi. İstanbul.

Mandal, Hasan. "Bologna Süreci Fırsat mı, Tehdit mi?" Dumlupınar Üniversitesi (DPÜ) Mühendislik Fakültesi Toplantı Salonu. Haber24_Com.mht. 10-07-2009.

Mustafa Kemal Atatürk. Söylev ve Demeçler. Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü Yayınları. Cilt-II. Ankara .1989, s.20.

Neave, G. (2002). "Anything Goes: Or, How The Accommodation Of Europe's Universities To European Integration Integrates An Inspiring Number Of Contradictions". Tertiary Education and Management. Volume 8. Number 3/September. Pages 181-197.

İktisat Siyaset. Üniversitelerde Bologna Süreci mht. 13 Aralık 2009 Pazar.

Önderoğlu, Selda. Avrupa Birliği'nde Yüksek Öğretimle İlgili Çalışmalar. Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi ABD. AB Eğitim ve Gençlik Programları Kurum Koordinatörü Bologna Rehberi. Ankara.

Peker,A.Uzay.ÜniversitelerdeBolognaSüreci.mht. http://www.radikal.com.tr/ek_sayfa.php?ek=r2&ek_tarihi=26/06/2005

Ulusal Ajans Resmi Web Sitesi. (2007).

Yök. (2007). "Türkiye'nin Yüksek Öğretim Stratejisi". Yayın No:2007-1. Ankara. Şubat.

http://www.bayar.edu.tr/bologna/Suheyda_Atalay/main_dosyalar/frame.htm#slide0001.htm erisim:03.09.2007.

http://www.bologna-bergen2005.

http://www.bologna.gov.tr

http://www.eua.be

http://www.eu.int/pol/educ/index_en.htm

http://www.yok.gov.tr/bologna_07.pdf Erisim: 05.01.2008 "Bologna Süreci Durum Değerlendirme Raporu 2005-2007"

http://www.yok.gov.tr

http://www.ua.gov.tr

http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/site/en/oj/2006/l_327/l_32720061124en00450068.pdf

DENEME

SÖZLEŞMELİ ÖĞRETMEN OLMAK

Ömer UMUR Sözleşmeli Tarih Öğretmeni

2005 yılıydı. Askerden gelmiştim. Öğretmenlik atamalarına öylesine bir başvuru yapmıştım. 83 puanım vardı ama 150 kişi aldıkları için sıra bana gelmez diye pek önemsemiyordum başvurumu. Sonuçların açıklandığını bir arkadaşımdan öğrendim. İçimde atanacağıma dair bir kıpırtı olmadan baktım bilgisayara. Önümdeki ekranda **"Görev Yeri: Arif Nihat Asya Lisesi –Gaziantep"** yazdığını görünce çok mutlu olmuştum. Artık ben de bir öğretmendim.

Arif Nihat Asya Lisesine o dönemde 4-C'li (Kısmi Zamanlı Geçici Öğretici) olarak atanmıştım. Ama benim için 4-C'li olma kısmı pek önemli değildi, önemli olan atanmış olmamdı. Zonguldak'da bir düzen kurmuştuk. Eşim burada devlet memuruydu, ben ise Gaziantep'e atanmıştım. Bu da önemli değildi. Önemli olan bir iş sahibi, bir meslek sahibi olmaktı. Önemli olan öğretmen olmaktı.

Neticede arkada eşimi bırakıp yanıma üç bavul alarak ilk görev yerim Gaziantep'e gittim.10 ay maaş alacaktım, ders harici herhangi bir ücret alamayacaktım, özlük hakkım olmadan bana **"Kısmî Zamanlı Geçici Öğretici"** deselerde ben artık bir öğretmendim. Öğretmenliğin ne olduğu ve ne olmadığını orada öğrendim. Bu mesleğin nasıl yapıldığını, nelere dikkat etmek gerektiğini, üniversitede öğrendiklerimizin çoğunun teoride kaldığını, asıl olanın **"eğitim"** olduğunu orada öğrendim.

Haziran ayında Millî Eğitim Bakanlığı, 4-C dediğimiz **"Kısmî Zamanlı Geçici Öğreticiliği"** kaldırdığını açıkladı ve bizleri 657 sayılı Kanun'un 4'üncü maddesi

(B) bendi kapsamında istihdam edeceğini belirtti. Kısa adı **"Sözleşmeli Öğretmen"** olan bu yeni yasaya çok sevinmiştik. Çünkü artık biz de öğretmen olarak anılacaktık. Bu sayede eş durumu tayin ile eşimizin olduğu yere gelebilecektik. O dönemde eş durumu tayinimi yapabilmek için beş kez Ankara'ya gittim. Ankara'da sözleşmeli öğretmenliğe geçiş sürecinin nasıl olacağı hakkında herkesin bir sözü vardı ama nasıl olacağı, nerden başlanacağı hakkında Bakanlıktaki çoğu görevlinin bile haberi yoktu.

Uzun bir uğraş sonucunda 4-B'li veya diğer adıyla "Sözleşmeli Öğretmen" olarak hem de eş durumu tayinimi yaparak Zonguldak'ta göreve başladım. Zonguldak'a gelerek artık toplumun en önemli dinamiği olan aile olmayı da başarmıştım. Yine özlük haklarımızda sorunlar vardı. Bizi hâlâ kabul etmekte sıkıntı çeken meslektaşlarımız vardı. Ama olsun, biz öğretmendik ve bunlara göz yumup görevimizi yapmalıydık. Ve öyle de oldu. Biz bir yıl boyunca görevimizi yaptık. İnsan yetiştirmeye, tarihimizi gelecek nesillere anlatmaya devam ettik.

Sene sonu geldiğinde ise tam bir şok yaşadım. Ben bir sene boyunca görevimi yapmaya çalıştığıma inanıyordum. Eksiklerim vardı. Daha öğrenecek çok şey vardı. Ama maalesef norm kadro fazlası olmuştum ve kendime okul bulmam söylendi. İşte o zaman sözleşmeli öğretmen olmamdan kaynaklanan ayrımcılığı, haksızlığı bir kez daha yaşadım. Benim gibi norm kadro fazlası olan kadrolu öğretmenler okulda öğretmenliğe devam ederken benim başka bir okula gitmem gerekiyordu. Buna da "Olsun." dedik ve durumu İl Milli Eğitim Müdürlüğü ile görüştük. Onlar da ne yapılacağını bilmedikleri için Ankara'ya sordular. Normalde böyle bir sorun olduğunda öğretmen ilçe içerisinde diğer okullara gönderilerek sorun çözülüyordu ama ben branş öğretmeniydim ve ilçemizde benim branşımda ihtiyaç olan okul yoktu. Neticede ihtiyaç olan bir okul bulduk. Okul ile görüşmelerimiz başladı. Buna da "Tamam." dedik, yakınımızdaki bir ilçeye gideriz, biraz yol zahmetimiz olur, ama olsun önemli olan öğretmen olmak, görevi yapabilmekti. Tam her şey yolunda derken İl Milli Eğitim Müdürlüğünden aradılar. O ilçede boş norm vardı ama sözleşmeli boş kadro olmadığı için orada görev alamayacağımı, sorunu çözmeye çalıştıklarını ve Bakanlık ile görüşmelerin sürdüğünü söylediler. Okulun açılmasına üç, dört gün vardı. İlden beklediğimiz haber geldi. Zonguldak ilinin benim yaşadığım ilçeye göre en ters istikamette olan bir ilçesinde görevlendirildiğime dair kararname elime geldi. "Yeni göreviniz hayırlı olsun." dendi.

Yeni görevlendirildiğimiz ilçedeki okulda görevimize başladık. Dört gün orada, üç gün oturduğum ilçede, bir yılımız yollarda geçti. Bu şartlarda bir yıl da o ilçede görev yaptık. Bu sırada sözleşmeli öğretmen olduğumuz için ek ders ücretimizden SSK kesintisi yapıldı, sene başlarında damga vergisi ödedik. İlk zamanlar sendika üyesi olamadık. Sözleşmemizdeki 13. madde sebebiyle her an görevimize son verilme kaygısı yaşadık. Bunun gibi birçok sorun ile sırf kadrolu olmadığımız için karşılaştık. Her şeye rağmen bir yıl da o ilçede öğretmenlik yaptık.

Sene sonunda il içi eş durumu hakkı bize de verildi ve o hakkımızı kullanarak eşimizin görev yaptığı ilçeye tekrar döndük. Uzak bir beldedeki okuldaydık. Ama olsun sonuçta akşam evimize, çocuklarımızın yanına dönebiliyorduk. Son okulum olan bu okulda iki senedir görev yapıyorum.

Bu sene de sözleşmeli olmam önüme engeller çıkarmaya devam etti. Anadolu liseleri sınavına başvuru yapmak istedim. Hizmet süreniz sıfır gözükmektedir denildi. Müdür yardımcılığına başvurmak istedim, yine hizmet süreniz sıfır olduğu için başvuru yapamazsınız, uyarısı geldi.

Bu sıkıntıları dile getirdiğimizde aldığımız tepki bizi daha da üzüyordu. "Devlet maaş veriyor, işsiz olsan daha mı iyiydi." şeklinde sözleri duyunca, "Acaba biz mi hatalıyız, yoksa bu ayrımcılığı yapanlar mı?" diye düşünüyor ve başımızı öne eğip ayrılıyorduk. Çünkü karşında senin derdini anlayamayacak, derdine çözüm bulamayacak bir kitle vardı.

Sözleşmeli öğretmenlik sadece beni değil, benim gibi görev yapan 70 bine yakın sözleşmeli öğretmeni olumsuz etkiledi hâlâ da olumsuz etkilemeye devam etmektedir. Benim gibi olan hangi arkadaşıma sorsanız benzer dertleri dinlersiniz.

Her şeye rağmen ilk günden bugüne kadar çok fazla kazanım elde ettik. Yine de eksiklerimiz var. Öğrencilerimiz ile velilerimizle sözleşmeli öğretmen olduğumuz için bazı sıkıntılar yaşamaktayız. Her şeye rağmen daha iyi olacağı inancındayım.

Bakanlığımız müdür, müdür yardımcılığı vb. sınavlara girme konusunda bizi yok saysa da ben okulumda amirlerimin onayı ile müdür yardımcılığı görevini, diğer arkadaşlarım da bulundukları okulda müdür yetkili olarak görevlerini yapmaktadırlar. Ben hâlimden memnun değilim ama yine de görevimi layıkıyla yapmaya çalışıyorum.

Çünkü her şeye rağmen öğretmenim. Adım sözleşmeli, kadrolu, ücretli,4-C'li de olsa ben bir öğretmenim.

2010 Yılında da
Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu'nda

YETKİLİ SENDİKA
TÜRK EĞİTİM-SEN

Hak arama mücadelemize emek ve gönül veren
Şube Başkan ve Yönetim Kurulu Üyelerimize,
İl ve İlçe Temsilciliği Yönetim Kurulu Üyelerimize,
İş Yeri Temsilcilerimize
ve
İlkeli ve onurlu duruşun simgesi olan
Bütün üyelerimize

TEŞEKKÜR EDİYORUZ

TÜRK EĞİTİM-SEN,
TÜRKİYE KAMU-SEN Üyesidir.

www.turkegitimsen.org.tr

MAKALE

İDEALİST LİSE ÖĞRETMENİ MESLEKTAŞLARIMIZ ANADOLU ÖĞRETMEN LİSELERİ SİZLERİ BEKLİYOR

Nevzat YÜKSEL Aydın-Germencik İlçe Temsilciliği

Elbette öğretmenlik zaten özünde idealist olmayı gerektiren bir meslek. Bunda şüphe yok. Her ne kadar "idealizm", bu mesleği seçen insanların tek hareket noktası değilse de sonuçta meselâ, hayatta çok para kazanmak isteyen insan tiplerinin hemen hiç tercih etmeyeceği mesleklerden biridir öğretmenlik. Yani büyük ölçüde, manevî hazlara daha çok değer veren insanlar yöneliyor öğretmenliğe.

Gerçi Cenap Şahabettin, "Daima sanırız ki, mesleğimizi biz seçtik. Halbuki çok kere meslek bizi seçmiştir." diyor. Ki biz de dokuzuncu tercihine girip öğretmen olan biri olarak şairin düşüncesine katılıyoruz.

Sonuçta öğretmenlik, "dünyaya ve hayata bakışı biraz daha idealistçe olan kişilerin yöneldiği" meslekler den biri olma özelliğini koruyor. Elbette insanlar aynı idealist duygularla pekâlâ hâkimlik, savcılık, mühendislik, hekimlik, hemşirelik, askerlik, polislik (Yıllar önce televizyonda seyrettiğimiz ve bugün adı da dahil o karesinden başka hiçbir şeyini hatırlamadığımız bir yabancı filmin, hafızamıza kazınan o sahnesinde, başroldeki kadın oyuncu başroldeki erkek oyuncuya: "Ailenin ekonomik durumu son derece iyi. İstesen başka işler yapıp çok para kazanıp çok da rahat bir hayat yaşayabilirdin. Fakat sen insanların huzuru için çalışmak, kötülüklerle mücadele etmek için polis olmayı seçtin." demişti.), itfaiyecilik (Hukuk Fakültesini bitiren delikanlı diplomasını getirip anne-babasına vermiş ve demiş ki: Size istediğiniz şeyi getirdim. Şimdi, altı yaşımdan beri olmak istediğim mesleği yapmaya, itfaiyeci olmaya gidiyorum.) gibi mesleklere de yönelebilirler. Yani öğretmenlik elbette, idealistlik yönü ağır basan insanların yöneldiği tek meslek değil. Ama bizim bu yazıdaki muhataplarımız öğretmenler.

Sayıları son yıllarda hızla artan Anadolu Öğretmen Liseleri büyük ölçüde eğitim fakültelerine öğrenci yetiştiren okullar. Bu okullardan elbette hukuk, mühendislik, hekimlik (her tür), işletme, iktisat, iletişim gibi pek çok alana da öğrenci gidiyor; ama Anadolu Öğretmen Lisesi mezunları ağırlıklı olarak eğitim fakültelerine yöneliyor. Dolayısıyla geleceğin öğretmen adayları büyük ölçüde bu okullardan çıkıyor.

Fakat geçmişte yapılan birtakım yönetim hataları (üst kademelerde) yüzünden, gayet seçkin bir öğrenci profiline sahip bu okullarda, son yıllarda "norm kadro" (öğretmen) açığı oluşması gibi kabul edilemez bir garabet ortaya çıktı. Neyse ki, bu okullara öğretmen atanmasında aranan "mülâkat" şartının son dönemde kaldırılmasıyla çarpıklık bir ölçüde düzeltildi. İlgilenen meslektaşlarımızın bildiği üzere Fen, Sosyal Bilimler, Anadolu Öğretmen ve Anadolu İmam Hatip Liselerine atanabilmek için önce yazılı sınavda, önceden belirlenen barajı aşmak ve elbette mülâkata çağrılmaya yetecek kadar puan almak, sonra da mülâkatı geçmek gerekiyordu. Son düzenlemeyle işte bu mülâkat şartı kaldırıldı. Artık yazılı sınavda, önceden belirlenen barajı geçen meslektaşlarımız bu okullara doğrudan atanabildiği gibi, düz! Anadolu Liselerinde görev yapmakta olan meslektaşlarımız da bu okullara tayin isteyebiliyorlar. Yani Anadolu Öğretmen Liselerinde çalışmak isteyip de mülâkat engeline takılan veya diğer Anadolu Liselerinde çalışırken bu tür okullara geçmek

isteyip de yönetmelik engeline takılıp geçemeyen arkadaşlarımız artık bu okulları tercih edebiliyorlar.

Nitekim biz de 2005/73 sayılı genelgeye göre atandığımız Lüleburgaz Kepirtepe Anadolu Öğretmen Lisesinde üç yıl çalıştıktan sonra, atamamızın iptali sonucunda 2008'de girdiğimiz yazılı sınavda, Türk Dili ve Edebiyatı branşı için mülâkata çağrılma alt puanı olan "83"ün altında bir puan aldığımızdan mülâkat engelini aşamamış ve düz! Anadolu Lisesine atanmıştık. (Doğrusu 2008'deki sınava epeyce hazırlanan bizler o sınavda, Türkiye genelindeki puanların önceki sınavlarda alınan puanlarla kıyas kabul etmez bir şekilde yüksek çıkmasına çok şaşırmıştık. Yarası olan varsa elbette gocunabilir. Bizce hiçbir sakıncası yok. Ya da demek ki o sınava herkes çok iyi hazırlanmış.) Ve eğer mülâkat şartı kalkmasaydı, Anadolu Öğretmen Liselerinde çalışma hakkı kazanabilmek için, 2009 sonlarında yapılan sınava girmeyi de ciddî ciddî düşünüyorduk. Ancak buna gerek kalmadı ve birinci dönemin sonlarında "yeniden" atama kapsamında başvuruda bulunarak ilk tercih olarak yazdığımız Ortaklar Anadolu Öğretmen Lisesine geçtik.

İdealist lise öğretmeni meslektaşlarımız, Anadolu Öğretmen Liseleri sizleri bekliyor. Bu okullar gerçekten çalışmaya değer okullar. Bir öğretmenin çalışmaktan haz duyacağı okullar. Abarttığımızı düşünenler, bu okullarda çalışan arkadaşlarıyla konuşabilirler. Tabiî bunları söylerken başka okulları küçümsediğimiz filan düşünülmesin. Asla öyle bir düşünce içinde değiliz. Meslek liselerinde çalışmadık ama bizim de meslek hayatımızın büyük bölümü genel liselerde geçti. Nitekim 2008-2009 eğitim öğretim yılı sonunda isteğe bağlı il dışı yer değiştirme kapsamında atandığımız Aydın-Germencik/Ortaklar Lisesi de küçük bir genel liseydi ve biz bu okulun öğrencilerini de çok sevdik. Kaldı ki 1987-1990 arasında üç yıl çalıştığımız ve ilk görev yerimiz olan Şırnak Lisesi, dört yıl çalıştığımız Ankara-Sincan Lisesi, iki yıl çalıştığımız Kırklareli-Lüleburgaz/Ahmetbey Lisesi ve dokuz yıl çalıştığımız Lüleburgaz Lisesi (2005'te Anadolu Lisesi oldu ve biz o yıl Kepirtepe'ye geçtik. 2008'de de sınav engelini aşıp eski okulumuza döndük.) de genel liseydi. Yani hepsi bizim öğrencilerimiz, hepsi bizim çocuklarımız. Fakat bu bir tercih meselesi. "Ben geleceğin bilim adamı adaylarının dersine girmek istiyorum." diyen meslektaşlarımız elbette Fen Liselerini tercih edecek. "Ben geleceğin teknik elemanlarının yoğrulmasında su taşımak istiyorum." diyen arkadaşlarımız elbette Teknik Liseleri, Meslek Liselerini tercih edecek. Biz de, Türkiye'nin yarınlarının, öbür günlerinin ve gelecek bütün günlerinin şekillendirilmesinde rol oynayacak öğrencilerle bir arada olmayı seçtik ve dolayısıyla bugün burada, Türkiye'nin bu en köklü eğitim kurumlarından birinde, Ortaklar Anadolu Öğretmen Lisesindeyiz. Yani bize bugün "Aydın Fen Lisesi mi, Ortaklar Anadolu Öğretmen Lisesi mi" dense cevabımız tereddütsüz bir şekilde ikincisi olurdu. Ama elbette bu durum Aydın Fen Lisesinin saygınlığından hiçbir şey eksiltmez. Dedik ya bu bir tercih meselesi.

Değerli meslektaşlarımız, bugün Türkiye genelinde Anadolu Öğretmen Liselerinin sayısı sanıyoruz iki yüzü buldu. Fakat bunlar içinde Kepirtepe, Ortaklar, Hasanoğlan, Savaştepe gibi yirmi kadarı oldukça köklü eğitim kurumları. Ve bu okulların bir kısmı yerleşim birimlerinin kısmen dışında olduğu için (Aslında düşünüldüğünde bu durum eğitim öğretim açısından büyük bir nimet.) buralara gelen arkadaşlarımızın önemli bir kısmı, kendilerince çok haklı sebep ve gerekçelerle, buralarda kısa bir süre kaldıktan sonra daha merkezî yerlerdeki okullara gitmeye çalışıyorlar. Yani bu okullardaki öğretmen akışı biraz hızlı gerçekleşiyor. İşte biraz da bunun için, idealist lise öğretmeni meslektaşlarımızın öncelikle bu okullara gelmelerini (veya gitmelerini) öneriyoruz. Meselenin ekonomik boyutuyla da ilgilenen meslektaşlarımız için bilgi notu olarak söyleyelim. Her ne kadar biz Aydın merkezde oturuyor ve oradan gelip gidiyorsak da okulumuzun ve genel olarak bu okulların lojmanları da var. Hatta bizim okulun hemen yanında bir ilköğretim okulu da var. Yani ilköğretim çağında çocukları olan meslektaşlarımız bu tür okulları tercih ederken okulların bu tür özelliklerini de araştırabilirler. Ayrıca bu okullar "tabiat ana" ile iç içe. Çoğunluğu çam olmak üzere ağaçlar içinde bir "kampus" havası içindeki okulumuzda kuş cıvıltıları ve bülbül şakımaları arasında ders işliyoruz. Hatta sincaplarımız bile var. Bu arada, övünmek gibi olmasın ama (her ne kadar bizim bu sonuçta hiçbir katkımız yoksa da) okulumuzun 2009 ÖSS yerleştirme başarısı yüzde doksan üç (rakamla 0/0 93). Merak eden meslektaşlarımız, okulumuzun internet sitesine girip çocuklarımızın hangi üniversitelerin hangi bölümlerine gittiklerine de bakabilirler.

Evet, meslekte şöyle dört beş yılı geride bırakmış, "güven" sorununu büyük ölçüde aşmış ve meslekî idealizme sahip olduğunu düşünen meslektaşlarımızı sendika farkı gözetmeksizin Anadolu Öğretmen Liselerine bekliyoruz. Zira bu ülke hepimizin. Hem Cenap Şahabettin demiyor mu: "Samimî düşünenler ile taban tabana zıt bile olsam hoşlanırım. Zira fikirlerimizin manzarası ne kadar değişse de, güneş bir ve ışık birdir."

Türk Eğitim-Sen üyesi olmamız hasebiyle elbette bu yazı yayımlanırsa bu sendikanın yayın organlarında yayımlanacak. Dileğimiz, diğer sendikalara men-

sup meslektaşlarımızın da yazımızı okumaları. Söylesek mi söylemesek mi diye epeyce düşündük ve son olarak şunu da söylemeye karar verdik. "Bu okullara geleyim, orada kendimi biraz daha geliştireyim, sonra bir büyük ilçedeki veya il merkezindeki bir Anadolu Lisesine veya Fen Lisesine gideyim. Orada adımı duyurayım, biraz da özel ders filan verip dünyalığımı temin edeyim." gibi düşüncelerle hareket eden meslektaşlarımıza biz haddimiz ve yetkimiz olmayarak bu okulları önermiyoruz. Sonuçta, gelmek isterlerse bizim bunu engellemek gibi bir niyetimiz de yetkimiz de yok elbette. Ama gönlümüz, bakış açısı "bu" olan arkadaşlarımızın bu okullarda çalışmalarını arzu etmiyor. Selâm idealist meslektaşlarımıza.

ÖĞRETMEN ATAMALARINA DAİR

Bu konu aslında başlı başına bir yazı konusu. Fakat geç kalmamak için yukarıdaki yazımıza bir nevi "ek" olarak yazalım dedik.

Öncelikle şunu belirtelim ki, son yıllarda, gerek il içi ve gerekse il dışı isteğe bağlı atamalara getirilen şeffaflık oldukça sevindirici. Yani öğretmen, atanmak istediği ilde kendi branşında hangi okulda kaç norm kadro açığı olduğunu internet ortamında görüyor. İsterse yirmi beş okul tercih edebiliyor. Yirmi altıncı tercih konusunda da seçimini yapıyor ve atamalar yapıldıktan sonra da, yazdığı okullara kaç puanla atama yapıldığını görüyor. Atama konusunda bu çalışmayı kim ya da kimler yapmışsa veya önermişse, öğretmen camiası adına kendisine veya kendilerine müteşekkiriz.

Şimdilerde il içi, il dışı ve özür grubu atamalarının hepsinin birden "eşzamanlı" olarak yapılacağı söylentileri var ki, eğer gerçekleştirilebilirse bunun hem çok isabetli hem de çok hakkaniyetli bir uygulama olacağını rahatlıkla söyleyebiliriz. Aslında artık Türkiye Cumhuriyeti devletinin Millî Eğitim Bakanlığı, ilk atamalar da dahil, her türlü atama ve yer değiştirme işlemini, hiçbir haksızlığa, usûlsüzlüğe meydan vermeyecek şekilde her yıl en geç ağustos ayının sonuna kadar tamamlayabilmeli. Yani, ataması yapılan en son grup da (ki bunlar da öğretmenliğe ilk defa atananlar grubu olmalı) en geç ağustos ayının sonunda görevine başlamış olmalı. Böylece okul idareleri ders programı yapabilmek için önlerini görebilmeli, öğretmen de dersler başlamadan ev bulma, taşınma gibi işlerini halletmiş olmalı demek istiyoruz. Ki, en az bunlar kadar önemli olan bir diğer husus da şu: Bütün atamaların yaz tatili süresince tamamlanması demek, okulların "en az öğretmen açığıyla" ders başı yapması demek olur ki bu da öğrencilerin tatil psikolojisinden çok daha çabuk çıkıp okula adapte olmaları sonucunu doğurur. Hani, bir şey nasıl başlarsa öyle devam eder ve biter denir ya… Yani "eğitim öğretim" bu durumdan olumlu yönde etkilenir. Eğer ders programları, "okullar açılmadan" on beş gün önce öğretmene verilebilirse (Yeni kayıt olan öğrenci sayısı öngörülenin çok üstünde veya çok altında olan okullarda, derslerin başladığı ilk hafta bir program daha yapılıverir. Bu da ilköğretim okullarıyla, sınavsız öğrenci alan ortaöğretim okullarında olur.) öğretmen de bu süre içinde yıllık planlarını vs. tamamlar, o yıl gireceği derslerle ilgili hazırlıklarını yapar.

Şimdi, atama takvimi nasıl olmalı, aklımızın yettiği kadar bununla ilgili düşüncelerimizi ifade edelim. 15-30 nisan arasında, her İl Millî Eğitim Müdürlüğünün sitesinde o il genelindeki norm kadro açığı, merkez ilçeden başlayarak ilçe ilçe belde belde köy köy okul adlarıyla birlikte yayımlanmalı. Köy ilköğretim okullarının köyde olduğu ayrıntısı da belirtilmeli. 1-15 mayıs arasında, il içi ve il dışı başvurularla özür grubu başvuruları "eşzamanlı olarak" yapılmalı ve tayin isteme şartı taşıyan her öğretmen isterse hem il içinden hem il dışından tercih yapabilmeli. En geç mayıs ayının sonuna kadar yer değiştirme sonuçları açıklanmalı. Derslerin kesildiği gün, artık haziranın kaçı ise, isteğe bağlı ve özür grubu yer değiştirme kapsamında tayini çıkan bütün öğretmenler ilişiklerini kesmeli ve elbette 15 iş günü içinde yeni okullarında göreve başlamalı. (Bu arada uzunca bir parantez açalım ve yeri gelmişken eski bir görüşümüzü tekrarlayalım. Biz bütün ilk ve ortaöğretim kurumlarında derslerin 1 Eylül'de başlayıp 31 Mayıs'ta bitmesinden yanayız. Eğer yetkililerimiz birazcık düşünürlerse onların da bu öneriyi mantıklı bulacakları kanaatini taşıyoruz. Yine kılık kıyafet konusu da ayrı bir yazı konusu olmakla birlikte, hiç değilse serbest kıyafet uygulamasına geçilinceye kadar, yaz kıyafeti kış kıyafeti uygulaması konusundaki inisiyatifin İl-İlçe Millî Eğitim Müdürlüklerine bırakılmasından yanayız. Dört mevsimi yaşayan bahtlı bir coğrafyaya sahip olduğumuz düşünüldüğünde bunu aslında bugüne kadar gündeme getirmeyişimize hayıflanıyoruz. Eğer bu yapılırsa, bir kere devletin kâğıt tasarrufu dolayısıyla önemli bir kazancı olacak. Çünkü Millî Eğitim Müdürlükleri yaz kıyafeti serbestisinin başladığını veya bittiğini elektronik postayla okullara bildirebilecekler. Ayrıca, madem bu inisiyatifi valiliklerden alıyoruz hiç olmazsa sadece İl Millî Eğitim Müdürlüklerine verelim demenin mantığı da yok. Bir ilin, rakımı daha düşük bir ilçesinde havalar daha erken ısınıp daha geç soğurken, rakımı yüksek bir ilçesinde daha geç ısınıp daha erken soğuyacaktır. Dolayısıyla, merkez ilçe dışındaki ilçelerde inisiyatifin

İlçe Millî Eğitim Müdürlüklerine bırakılması isabetli olacaktır. Hem neden bırakılmasın ki? Bir at bir deve değil ya! Unutmadan belirtelim. Eğer yetkililerimiz "1 Eylül – 31 Mayıs" önerimizi uygun görürlerse bu uygulamaya da önümüzdeki iki üç yıllık süreçte, Ramazan Bayramı günlerinin yaz tatili içinde bırakılması hususu gözetilerek kademeli bir şekilde geçilmeli. Bazen çok küçük ama o ölçüde de önemli ayrıntılar atlanabildiği için hatırlatalım dedik.) İlişik kesmeleri müteakip bir iki gün içinde okul müdürleri, yeni duruma göre oluşan norm kadro açıklarını ikinci defa İlçe Millî Eğitim Müdürlüklerine, İlçe Millî Eğitim Müdürlükleri de yine iki üç iş günü içinde kendi ilçeleriyle ilgili norm kadro açığı bilgilerini İl Millî Eğitim Müdürlüklerine bildirmeli. İl Millî Eğitim Müdürlükleri de en geç bir hafta içinde, kendi il sınırları içindeki bütün okullarla ilgili norm kadro açığı bilgilerini okul okul, branş branş düzenleyip hem kendi sitesine koymalı hem Bakanlığa göndermeli. Bakanlık da illerden gelen bu bilgileri sitesinde il il (ilçe, belde, köy, okul ayrıntıları da gözükecek şekilde) en geç bir hafta içinde yayımlamalı.

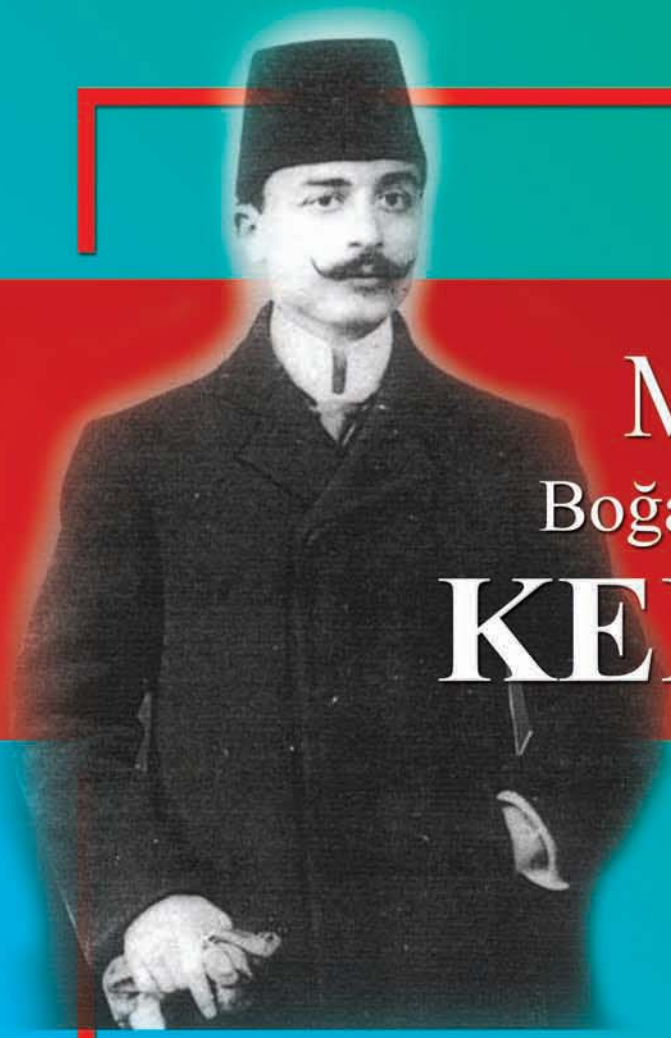
Bu arada emeklilik takvimi de 31 Temmuz'dan 30 Haziran'a çekilmeli ve emekli olan öğretmenlerden doğan norm kadro açığı da en geç 1 Temmuz itibariyle listelere yansımalı. Bundan sonra "ikinci atama başvuru süreci" başlamalı ve birinciye göre süreç biraz daha hızlandırılarak, süreler daha kısa tutularak işletilip sonuçlandırılmalı. Yani ikinci tertip atama sonunda yer değiştiren öğretmenler de en geç 31 Temmuz itibariyle yeni okullarında göreve başlamalı.

Görüldüğü gibi peş peşe iki atama uygulamasından söz ediyoruz ve bunun gerekli olduğunu söylüyoruz. Gerekçemizi somut bir örnekle belirtelim. Biz il dışı atamalar kapsamında tayin istediğimizde ilk tercihimiz olan Aydın/Germencik-Ortaklar Lisesinde branşımızda bir norm kadro açığı görünüyordu. Göreve başlamak için geldiğimizde, kadrolu iki arkadaşımızın da il içi atama başvurusunda bulunduklarını öğrendik. Nitekim ikisi de gitti ve bu defa iki açık oluştu. Tabii ki bu açıklar görevlendirmelerle kapatılmaya çalışılıyor; ama eğer biz çadır devleti değilsek –ki değiliz, bilakis binlerce yıllık devlet geleneği olan bir milletiz- ve eksiklerimizi tamamlayarak bir sistem oturtmaya çalışıyorsak artık yerleşmiş uygulamalarımız olmalı. Peki görevlendirme hiç olmamalı mı? Tabii ki olmalı, ama o, ilk iki tertip yer değiştirme şeklindeki atamanın arkasından yapılacak "ilk atamalar" sonrasında da açık kalan yerler için olmalı. Yani isteğe bağlı yer değiştirme şeklindeki ikinci tertip atamanın da ardından üçüncü tertip olarak, öğretmenliğe ilk defa başlayacak olanların atamaları yapılmalı ve onlar da en geç okulların açılmasından on beş gün önce göreve başlamalılar. (Yani KPSS'nin tarihi de buna uygun olarak tespit edilmeli.) Böylece birinci tertip yer değiştirmelerden sonra oluşacak açıklarla emekli olanlardan ve müdür yardımcılığına atanacaklardan (Müdür yardımcılığı sınavının tarihi de buna uygun olarak belirlenmeli ve sınavı kazananların atamaları mayıs ayı içinde yapılmalı, ataması yapılan müdür yardımcıları da derslerin kesildiği gün okullarından ilişiklerini kesmeliler.) dolayı ortaya çıkacak açıklar ikinci tertip yer değiştirmelerle; ikinci tertip yer değiştirmelerden sonra oluşacak açıklar da "ilk atamalarla" kapatılmaya çalışılmalı. Bütün bunlardan sonra hâlâ açık kalan yerler de görevlendirmelerle kapatılmalı.

Bu arada bir hususun altını çizelim. Birinci tertip atamada tayini çıkan hiçbir meslektaşımız ikinci tertip atama için başvuramamalı. Aksi halde "açık"ın ve atama işinin sonu gelmez. Ancak birinci tertip atama için başvurduğu hâlde tayini çıkmayanlar elbette ikinci tertip atama için başvurabilmeli ve yer değiştirme suretiyle atamalarda tek kıstas hizmet puanı olmalı. Yine, sınavla geçilen okullara atanacak öğretmenlere yönelik sınav da söz gelimi her yıl, yarı yıl tatilinden sonraki bir iki hafta içinde yapılmalı ve belirlenen barajı geçen öğretmenler "birinci tertip yer değiştirme kapsamında" başvuruda bulunmalı, onların da atanmalarındaki kıstas yine hizmet puanı olmalı. Çünkü buna hiç kimse itiraz edemez. Yani sınav, "bir engelin aşılması" işlevi görmeli.

Öte yandan, birinci atama döneminden başlayarak atamalar süresince bütün okul müdürlerinin norm kadro açığıyla ilgili bilgileri tam ve doğru olarak bildirmeleri kesin bir şekilde sağlanmalı. Esasen en baştan bu bilgilerin okulların ve Millî Eğitim Müdürlüklerinin sitelerinde, belirlenen takvime göre yayımlanma şartı getirilirse zaten o tür olumsuzluklar da en baştan önlenmiş olacaktır. Hatta dalgınlıkla yapılan yanlışlıklar bile, liste okulun sitesinde yayımlanır yayımlanmaz içeriden kişilerin uyarılarıyla anında düzeltilecektir.

Evet, yer değiştirme ve atamalarla ilgili önerilerimiz bunlar. Elbette Bakanlıktaki uzmanlar bizim düşünmediğimiz veya aklımıza gelmeyen hususları da düşünecekler ve "Atama ve Yer değiştirme Yönetmeliği"ni istismara izin vermeyecek şekilde düzenleyecek veya hazırlayacaklardır. Dileğimiz bu yıldan başlayarak bütün atamaların en adaletli ve en hakkaniyetli bir şekilde yaz tatili süresince tamamlanması ve en son tayin edilecek olan "ilk atamaların" da en geç 31 Ağustos'ta göreve başlamalarının sağlanması.

MİLLİ ŞEHİT
Boğazlıyan Kaymakamı
KEMAL BEY

MİLLİ ŞEHİT KEMAL BEY'İN AZİZ HATIRASINA

Birinci Dünya Savaşı'nda Boğazlıyan'da Kaymakam olarak bulunan Kemal Bey, Mütareke olunca, Ermenilere zulüm yaptığı iddiası ve işgalci İngiliz-Fransız makamlarının baskısı ile haksız yere idam edilmişti (10 Nisan 1919). Ermeni azgınlığına ve komitacılığına kurban edilen Kemal Bey'in aziz hatırası, aradan yıllar geçtikten sonra, bugün hala yüreklerimizi sızlatmaktadır. Talât Paşa, Cemal Paşa ve arkadaşlarının, daha sonra 50'ye yakın diplomatımızın kanını döken kirli eller, her yılın 24 Nisan'ını intikam günü ilân ederken, biz de Ermeni zulmünün pençesinde şehit olan Kemal Bey'in ve diğer şehitlerimizin hâtırasını, yurdun dört yanında yapılacak toplantılarla anmalıyız.

" FERTLER ÖLÜR, MİLLET YAŞAR "

"Kabir taşım, hamiyetli Türk ve Müslüman kardeşlerim tarafından dikilmeli ve üstüne şöyle yazılmalıdır. Millet ve memleket uğrunda şehit edilen Boğazlıyan Kaymakamı Kemal'in ruhuna fâtiha!"

(Kemal Bey'in Vasiyeti)

MAKALE

MİLLİ ŞEHİT Boğazlıyan Kaymakamı KEMAL BEY

MİLLÎ ŞEHİT KEMAL BEY

Sirkeci Gümrük Müdürlüğü'nden emekli Arif Bey, Bekirağa Bölüğü'nde (İ. Ü. Merkez Bina) tutuklu bulunan oğlu Kemal Bey'e her günkü gibi yemek götürüyordu. Kadıköy'deki evinden çıkmış, Bayazıt Meydanı'na varmıştı. Vakit akşam üzeriydi.

Birden meydana toplanmış, büyük bir kalabalık gördü. Ne var, ne oluyor, diye merak etti. Kalabalığın arasına sokuldu. Tiplerinden, konuşmalarından meydanı dolduranlardan çoğunun Ermeni olduğu anlaşılıyordu. İçlerinden birine sordu:

- Bu kalabalık nedir, bir şey mi var?

- Bir adam asıldı, ona bakıyoruz!

Bu cevabı duyan Arif Bey, birdenbire irkildi ve kalabalığı yararak, önüne çıkanları ite-kaka sehpaya doğru yaklaştı.

Sehpada sallanan, oğlu Kemal Bey'in cesediydi!

Bir feryat koparak yığıldı.

İdamda hazır bulunmak üzere Bayazıt'a gelmiş olan Merkez Kumandanı Osman Şakir Paşa, o tarafa doğru koştu. Arif Bey'in perişan halini görünce sordu:

- Kimsiniz?

- Babasıyım.

Osman Şakir Paşa birden kıpkırmızı kesildi, titremeye başladı:

- Emriniz?

- Evlâdımı bana veriniz?

Derhal emir verildi. Kemal Bey'in cesedi sehpadan indirildi. Bahtsız baba hıçkırıklar içinde sarsılarak, oğlunun henüz tamamiyle soğumamış cesedine kapandı.

Tesalya'nın Yenişehir eşrafından Arif Bey, evlâdının cesedini Kadıköy'üne, teyzesi İsmet Hanım'ın evine nakletti.

Ertesi gün, bütün İstanbul ayaklanmıştır. Özellikle yüksek tahsil gençleri cenaze evinin önünü doldurmuştu. Üzerinde *"Türklerin büyük şehidi Kemal Bey"* yazılı bir çelenk getirmişlerdi.

Cenaze merasimi, terör ve baskıya rağmen, çok mânâlı oldu. Kadıköy İtfaiye Karakolu önündeki bir takım asker, cenaze geçerken, kendiliğinden selâm durdu. Her adımda kalabalıklaşan cenaze alayının geçtiği sokaklardaki evlerden kadınlar hıçkırarak gözyaşları ile mateme iştirak ettiler. Tabut, gençlerin elleri üzerinde, muhteşem bir kalabalıkla Kuşdili'ne, Mahmud Baba Türbesi'ne götürüldü. Kemal Bey'in oğlu Adnan orada defnedilmişti. Artık baba-oğul, yanyana yatacaklardı.

Cenazenin başucunda konuşanlar genç, milliyetçi öğrencilerdi. Bir Tıbbiyeli gencin feryâdını, arkadaşları gözyaşları içinde dinlediler.

- Kemal ! Sen, şu anda toprağa verdiğimiz bir çiçeksin. Orada büyüyecek dalların o kadar dikenli olacak ki, seni bu âkıbete layık görenlerin hepsini paramparça edecektir. İntikâmın behemahal alınacaktır.

İDDİA

Facia 1919 Şubat'ında başlamıştı.

Boğazlıyan Kaymakamı ve Yozgat Mutasarrıf Vekili olan Kemal Bey, Ermeni tehcirinde ölümlere sebebiyet verdiği iddiası ve idam isteği ile yargılanacaktı.

Kemal Bey, aynı iddia ile, daha önce Yozgat İstinaf Mahkemesi'nde yargılanmış ve beraat etmişti. Şimdi, bu mahkemenin verdiği karar dikkate alınmıyor, yeniden Divân-ı Harp önüne çıkarılıyordu.

Devir öyle bir devir ki, Kemal Bey'i savunacak bir avukat bile bulmak zordu. Fakat Sadeddin Ferid Bey adında cesaret sahibi bir dâva vekili gönüllü olarak Kemal Bey'in müdafaasını üzerine aldı.

Yozgat'ta beraat ettiğini ileri süren Kemal Bey'in yeniden yargılanmasına karar veren Divân-ı Harb'in başkanlığını Hayret Paşa yapıyordu.

Divân-ı Harp Savcısı Sami Bey görüşünü kısaca anlattı:

"Yüksek mahkeme heyeti, devletin ve milletin temiz alnına sürülmüş olan lekeyi ancak bir şekilde temizleyebilirdi: Herkes bilinen facialara ve mezâlime sebep olanlar hakkında kanunî gereklerin yapılmasıyla. Yüz-

yıllardan beri Osmanlı saltanatına refah ve saadet içinde yaşayan gayrımüslim unsurların sebep oldukları olaylar, idarî hatalardan çok, dış tesirlerden doğmuştu. Dosyalardan ve yabancı basından aldığı bilgilere göre, Ermeniler çok iyi hazırlanmış teşkilâtlarıyla Osmanlı vilâyetlerinin en önemli ve sınır bakımından en tehlikeli bölgelerinde bir takım mühim hareketlerde bulunmuşlardı. Bunun üzerine Savaş Hükûmeti 1331 senesi Mayıs'ında tehcire başvurmuştu. İşte bu tedbirsizlik sebebiyle, bazı kimseler şahsî çıkarlarını düşünerek bilinen facialarını meydana getirmişlerdi."

Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey de, savcıya göre, bunlardan biriydi ve en şiddetli cezaya çarptırılması lâzımdı.

ŞAHİTLER

Ondan sonra nereden çıktıkları bilinmeyen bir sürü şahit, Kemal Bey'in yaptıklarını, bir bir sayıp dökmeye başlamışlardı. Şahitlerin çoğu komitacıydı. Başka komitacılar da, İstanbul'da buldukları küçük Ermeni çocuklarını dahi mahkemeye getiriyor, şahit olarak dinletiyorlardı. Mahkeme heyeti, bunların hepsini sabırla ve dikkatle dinliyordu.

Azgın bir iftira kasırgasının orta yerinde yapayalnız kalmış olan Kemal Bey, kendisini uzun uzun savunmaya bile lüzum görmüyordu:

- Hepsi yalandır, hepsi uydurmadır. Reis Paşa, ben ne bunların dedikleri Keller (şimdiki Yenipazar) köyüne gittim, ne de oradan geçtim. Burada vuku bulduğunu söyledikleri cinayetlerden de haberim yok. Hele, parmaktan çıkmayan yüzüğü almak için kol kesmek?.. Rica ederim, bu vahşeti kim yapar? Bu derece şenî bir işi yapacak bir insan tasavvur edemiyorum. Esasen hiçbirini ispat edemezler. Çünkü hepsi iftiradan ibarettir. Benim haberim olmadan bir şey olmuşsa bilmem. Fakat bana bu ana kadar bu mevzuda hiçbir şikâyetçi gelmemiştir. İlk defa burada, mahkeme huzurunda bu şikâyetlerle karşılaşıyorum.

Kemal Bey'in yanıldığı bir nokta vardı: Parmaktan çıkmayan yüzüğü almak için kol kesecek kadar kimsenin alçalacağını zannetmiyordu. Van'ın Zeve köyünden Kıymet Başıbüyük'ün çok sonraları tarihin kanlı vesikaları arasına girecek şu ifadesini elbette ki bilmiyordu:

"Ermeni komitacıları hâmile kadınların karnını süngü ile yırtıp çıkardıkları çocukları yine süngülerinin başında oynatıyorlardı. Kadın ve kızların kollarındaki altın bilezikleri almak için kolay bir usûl bulmuşlardı. Hemen kasaturayı alıp kolu tamamen kesiyorlar, ondan sonra da bilezik veya yüzük gibi ziynet eşyalarını alıyorlardı."

Ne garip ve acı bir tecelli idi ki, bu vahşeti yapan Ermeni komitacılarının yerine mâsum bir Türk idarecisi aynı suçla suçlanarak yargılanıyor ve Ermeni komitacıları da bu zavallının mutlaka asılması, hem de yine bir Türk Mahkemesi tarafından verilecek kararla asılması için tanık mevkiine oturuyorlardı.

Ve Divân-ı Harp savcısı soruyordu:

- Demek ki, sizin oradan geçen muhacir kafileleri bir taarruza uğramamışlardır.

- Yoktur böyle bir şey... Hayır, kat'iyyen haberim yok!... Ermeni şikâyetçilerden biri hemen atılıyordu:

- Nasıl olur efendim? Keller köyünde yüzlerce ceset bulunmuştur. Bu sefer Reis soruyordu:

- Bakın ne diyor ? Bu kadar büyük vukuat olsun da mutasarrıfın, kaymakamın haberi olmasın, olur mu?

- Yoktur Paşam.... Bunların var demesiyle yok olan bir şey var olmaz.

Bu sırada, mahkeme salonunu doldurmuş olan ve çoğunu Ermeni komitacılarının teşkil ettiği kalabalık kahkahalarla gülmeye başlıyordu.

MÜDAFAA

Nihayet dâvâ vekili Sadeddin Ferid Bey'in müdafaasından sonra söz Kemal Bey'e veriliyordu:

- Düne kadar bir hâkimler heyeti hâlinde olar sizler, şu dakikada bir tarih mahkemesi sıfatını almış bulunuyorsunuz.

Ermeniler tarafından öldürülen dindaşlarının ve soydaşlarının mâtemi Müslümanların yüreklerini sızlattığı ve her gün gelen kara haberlerin halkı tahrik etmekten geri kalmadığı malûmdur. Ermeniler ise Rus ordularının kâh önüne geçerek, kâh arkasında kalarak, ekseriye memleketin asker kuvvetinden mahrum kalmasına güvenerek facialar meydana getirmekten çekinmiyorlardı. İddia edildiği gibi, Yozgat vilâyeti dahilinden sevkedilen bazı Ermeni muhacir kafilelerine, Ermenilerin Müslümanlara revâ gördükleri fecaate şahit olmuş bazı asker kaçaklarının tecavüzü ihtimal dahilindedir.

Ancak, savaşta yenilişimizin aleyhimizde meydana getirdiği hezeyânı durdurmak maksadiyle, iddia makamının da isteği üzere, kurbanlar verilmesi bir siyaset icabı sayılıyorsa, bu kurban ben olamam. Siz kurban seçmekte değil, ancak hak ve adaletle hüküm vermek vicdani görev taşıyan bir yüksek heyetsiniz. Mutlaka kurban aranıyorsa herhalde, bütün bu işlerin tertipçisi ve idarecisi olarak benim gibi küçük bir memur bulunacak değildir."

Bu müdafaaya karşı, Reis:

- Kemal Bey, emin olun, mahkeme, hükmünü hiçbir harici hisse kapılmaksızın, sırf kanaat-ı vicdaniyesine istinat ederek verecektir.

Halbuki, Kemal Bey'in mutlaka asılması için Fran-

sız ve İngiliz işgal kumandanlarının, Ermeni komitacılarının ve Ermeni Patriği Zaven'in ağır baskısı devam etmekteydi.

Bunun üzerine, Divân-ı Harp Reisi Hayret Paşa, Sadrâzâm Ferid Paşa ile yaptığı şiddetli bir münakaşadan sonra istifasını veriyordu. Yerine de "Nemrut" lâkabı ile tanınmış Kürt Mustafa Paşa tayin oluyordu.

KARAR

Mahkeme, artık mahkeme olmaktan çıkıyor, evvelden verilen bir emrin yerine getirilmesine memur bir heyet hâlini alıyordu.

Kemal Bey, Nemrut Mustafa Paşa'ya da:

- Ben emir aldım, bir memur aldığı emre itaatle mükelleftir. Ben sürgün olarak kasabadan çıkarılanlara en insanî harekette bulundum. Nitekim, şimdi de hiçbir vicdan azabı duymuyorum.

Nemrut Mustafa, oturduğu yerden doğrularak Kemal Bey'e bağırıyordu:

- Kış kıyamette bu kadar insanı, çoluk çocuğu ile dağlara, yaylalara sürerken Allah'tan hiç korkmadın mı? Bir gün senden bunların sorulacağını düşünmedin mi? Hem üstelik jandarmalara onları süngülenmesini de emretmişsin, ne dersin?

- Hayır, bunu asla kabul etmem. Ben kimsenin ölümü için emir vermiş bir adam değilim.

- On binlerce zavallıyı, kadın, çocuk demeden, bu Allah'ın kışında soğukta, dağ başlarında yürütmek, sanki süngülenmekten daha mı iyidir? Üstelik, sen bir idare âmirisin, bunları senin himayene vermişlerdir.

Sonra sesini daha da yükselterek soruyordu:

- Memleketimiz dahilinde yaşayan vatandaşları, birbirini diğeri üzerine sevkederek can ve mal tecavüzüne teşvik etmenin cezası nedir, bilir misin?

- İdamdır Paşam...

- Kendi hükmünü kendi ağzınla verdin Kemal Bey, biz de senin için bu karara varmıştık.

Jandarma Kumandanı Binbaşı **Tevfik Bey**'e de 15 yıl hapis cezası verilmişti.

İNFAZ

Gerçekten, idam kararı önceden hazırlanmıştı bile. Mahkeme sona erer ermez, hazır olan karar, tasdik edilmek üzere Saraya gönderildi. Ancak Padişahın bu hususta tereddüt göstermesinden kuşkulananlar vardı. Bunlar Dahiliye Nazırı **Mehmet Ali Bey**, Adliye Müsteşarı ve İngiliz Muhibleri Cemiyeti'nin Reisi **Said Molla** idi.

Bu iki adam; Damat Ferid Paşa'yı alelacele Saraya gönderdiler.

Sultan Vahideddin, kararın tasdiki için Şeyhülislâmdan fetva istedi. Şeyhülislâm **Mustafa Sabri Efendi, *"Kemal Bey hakkında istenilen fetvâ değildir.*** *Kazaya aittir, benim ise kazaya yetkim yoktur"* mütalâasında bulunarak fetva vermekten kaçındı. Padişah ısrar edince, umumî mahiyette ***"Bir Müslümanın, Müslüman olmayan birini öldürmesi hâlinde idama cevaz verildiği, ancak bu hükmün verilmesi için, öldürülen yaralayıcı bir âletle yaralanması ve ölmesinin, bunun üzerine mirasçıların kısas istemelerinin şart olduğu"***nu bildirdi. Fakat, Padişahı tatmin için bir not eklemeyi de ihmal etmedi. Bu notta, Divân-ı Harb-i Örfi tarafından ölüme mahkûm edilen Kemal Bey'in muhakemesi hak ve adalete uygun yapılmış olduğu takdirde, idam hükmünün muvafık bulunduğu açıklanıyordu.

Bu fetva Sarayı tatmin etti. İrade hazırlandı, imzalandı. İdam için gerekli tedbirler alındı, hazırlıklar yapıldı. Sehpa kuruldu.

Kemal Bey'in olup bitenden haberi yoktu. İ. Ü. Merkez Bina'da bulunan Bekirağa Bölüğü'nde tutuklu arkadaşlarıyla oturmuş, konuşuyordu. Birden dışarı çağırdılar ve hemen yakalayıp Bayazit Meydanı'na çıkardılar.

Ermeni komitacıları, mahkemeyi ve infaz için harcanan gayretleri adım adım takip ediyorlardı. İstanbul'un çeşitli semtlerinden pek çok serseri Ermeniyi meydana toplamışlardı.

İstanbul'un Müslüman halkı da için için kaynıyordu. Günlerden beri bu dâvâ ile meşgul olanların kulaklarında acı bir haber bir anda dolaştı:

- Kemal Bey'e idam vermişler. Bu akşam asacaklarmış, Bayazit'ta.

Halk, akın akın Bayazit'a koşuyordu. Teşkilât-ı Mahsusa'nın ve o zamanki M.M. grubunun mensupları da Bayezit'ta bulunuyorlardı.

Herkes birbirine soruyordu:

- Niçin böyle bir karanlığa bıraktılar?

- İşlerine öyle geliyor da onun için!

Meydanda olduğu kadar, yollarda ve meydana bakan damlarda da mahşeri bir kalabalık vardı. İdam sephası, o zaman Harbiye Nezareti'nin girişi olan, daha sonraları uzun yıllar rektörlük makamı olarak kullanılacak küçük binanın önüne kurulmuş, etrafı jandarma ve polis kordonu altına alınmıştı. İngiliz ve Fransız askeri birlikleri de binanın önünde duruyorlardı.

Güneş yavaş yavaş gurub ediyor, pembe bir renk Süleymaniye tarafını kaplıyordu. Ne tezat! Türk'ün bu muhteşem yapısı ve bu küçülüş, bu eziliş, bu yok oluş tablosu birbirine ne kadar yakındı.

Dalgalanan kalabalık bir anda sustu.

Bir zafer takı gibi süslü Harbiye Nezareti kapısından çıkan bir müfreze süngülü askerin ortasında Kemal Bey geliyordu.

Yüzü solgun bir renk almıştı. 35 yaşlarındaydı. İdam mahkumlarına mahsus beyaz gömleği giymiş, ağır ağır yürüyordu. Metindi. Mukadderata teslim olmuş gibiydi.

SON SÖZ

Son sözü soruldu. O zaman, Kemal Bey, halka hitap etti:

- Sevgili vatandaşlarım! Ben bir Türk memuruyum. Aldığım emri yerine getirdim. Vazifemi yaptığıma inancım vicdanım emindir. Sizlere yemin ederim ki ben masumum, son sözüm bugün de budur, yarın da budur. Ecnebi devletlere yaranmak için beni asıyorlar. Eğer adalet buna diyorlarsa, kahrolsun böyle adalet!

Heyecandan boğulan çaresiz halk bir ağızdan cevap veriyordu:

- Kahrolsun böyle adalet!

- Benim sevgili kardeşlerim, asil Türk Milleti'ne çocuklarımı emanet ediyorum. Bu kahraman millet, elbette onlara bakacaktır. Allah vatan ve milletimize zeval vermesin, Amin!

Halk hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Meydan tam bir matem havasına bürünmüştü. Aslında halk idamı önlemeliydi.

Manzarayı küçük köşkün pencerelerinden seyreden Said Molla'nın cellatlara emri, Kemal Bey'in sözlerini bastırıyordu:

- Söyletmeyin bu alçak herifi! Hemen asın bu köpeği! Ne duruyorsunuz, itoğlu itler!

Kemal Bey, bu mazlum Türk evlâdı, iskemlenin üzerinden kendini boşluğa bırakmadan birkaç kelime daha söylemek imkânı buluyordu:

- Borcum var, servetim yok! Üç çocuğumu millet uğruna yetim bırakıyorum. Yaşasın millet!

Kemal Bey'in cesedini, beyaz bir kağıt gibi, sephada sallanırken gören Ermeni komitacıları sevinç çığlıkları atarak alkışlamaya başlamışlardı. Azgınlıkları son hadde varmıştı.

Fakat, süngü takmış jandarmaların üstlerine yürüdüğünü görünce seslerini kesip dağılmaya başladılar.

Artık yapacakları bir şey kalmamıştı zaten.

Yapacaklarını yapmışlardı.

O gece, köşebaşlarını İngiliz ve Fransız askerlerinin makinalı tüfeklerle tuttuğu İstanbul'un üzerine inen karanlık perde, Türklük namına utanç verici, felaket dolu bir güne son veriyordu. Tarih 10 Nisan 1919'du.

VASİYET

Kemal Bey, vasiyetnamesine şunları yazmıştı:

"Merhum sevgili oğlum Adnan'ın medfun bulunduğu Kadıköy Kuşdili çayırındaki kabristanda yavrumun yanında gömülmemi diliyorum. Teyzem ve kardeşim Kadıköy'ünde sakindirler. Teyzemin adresi Mühürdar Caddesinde 67 numaralı hanedir, adı İsmet Hanımdır. Defin masrafı teyzeme tevdi buyurulmalıdır. Kabir taşım, hamiyetli Türk ve Müslüman kardeşlerim tarafından dikilmeli ve üstüne şöyle yazılmalıdır: ***"Millet ve memleket uğrunda şehit olan Boğazlıyan Kaymakamı Kemal'in ruhuna fatiha!"*** *Perişan zevcem Hatice'ye, yavrularım Müzehher ve Müşerref'e muavenet edilmesini, yavrularımın tahsil ve terbiyesine ihtimam buyurulmasını vatandaşlarımdan beklerim. Babam, Karamürsel aşar memuru Arif Bey de acizdir. Kardeşim Münir de kimsesizdir. Bunlara da muavenet olunursa memnun olurum. Türk milleti ebediyyen yaşayacak, Müslümanlık asla zeval bulmayacaktır. Allah millet ve memlekete zeval vermesin. Fertler ölür, millet yaşar. İnşallah Türk milleti edebiyete kadar yaşayacaktır.*

30 Mart 1335

Boğazlıyan Kaymakam-ı Sabıkı Kemal."

Kemal Bey'in alelacele idam edildiği akşam karanlığında, İstanbul Limanı'ndaki Fransız savaş gemilerinden biri sefere hazırlanıyordu. Sevr Muahedesi'ni görüşmek üzere Avrupa'ya gidecek Osmanlı delegeleri, galip devletlerin dikte edecekleri şartların altına imza atmak üzere hareket edeceklerdi.

Fransız gemisinin adı, baş tarafına iri harflerle yazılmıştı: **Demokrasi!**

Kemal Bey'in hatırası milli vicdanda unutulmadı. Türkiye Büyük Millet Meclisi, 14 Ekim 1922'de çıkardığı özel bir kanunla, kendisini **"Milli Şehit"** olarak kabul etti.

Boğazlıyan'da bir mahalleye yıllar sonra "Kaymakam Kemal Bey Mahallesi" adı verildi. Aynı kasabada 1972'de Kemal Bey'in adını taşıyan bir ilkokul açıldı. Başöğretmenin odasında "Milli Şehit" resmi asılıdır. Ceyhan'da Ceyhan Belediye Başkanı Hüseyin Sözlü önderliğinde adına bir anıt yapıldı. Milli ve dışarıdan yönetilmeyen dernek ve vakıflarca anıtın açılışı gerçekleştirildi.

Kemal Bey'in kabri Mülkiyeliler Birliği tarafından yaptırıldı. Adına *"Anıt-Mezar"* denildi. 15 Aralık 1973 günü mezar sade bir törenle açıldı.

Kemal Bey, Türk'ün hafızasında Ermeni komitacılığının zulmüne isyan sembolü olarak yaşadı; yaşayacak.

DUYURU

TÜRK DAYANIŞMA KONSEYİ'NDEN TÜRK VE DÜNYA KAMUOYUNA DUYURU

71 Sivil Toplum Kuruluşunun oluşturduğu Türk Dayanışma Konseyi son zamanlarda hızlanan terör olayları ve buna dayalı olarak sürdürülen çalışmalar konusunda devleti yönetenlere ve Türk Milletine yaşanan tehlikeli gidişatın sebep ve sonuçları konusunda, alınması gereken tedbirler konusunda görüşlerini Türk kamuoyuna bir bildiriyle duyurdu.

Aziz Türk Milleti;

İşbaşındaki iktidarın Türk Milletini merkeze almayan uygulamalarının doğal bir sonucu olarak, milletimizin ve devletimizin bekası ciddi seviyede tehlikeye girmiştir. Bugün Devletimiz ve Milletimiz, Cumhuriyet tarihinde benzeri görülmemiş maddi ve manevi ağır buhranlar yaşamaktadır. Bütün bu olumsuzluklar AKP iktidarının küresel emperyalist güç odaklarıyla birlikte planladıkları ve uyguladıkları politikaların doğal sonuçlarıdır. Önceleri gizlice yürütülen bu çalışmalar günümüzde artık gizlemeye bile gerek duyulmadan alenen yapılır hale gelmiştir.

Bugün artık Türk Milli kimliğimiz ayaklar altındadır. Ülkemizin ekonomik değerleri yabancıların tekeline geçmiştir. Kültürel yozlaşma artmış, bölücülük meşru hale gelmiştir. Ülkemizin sadece sınırları ve dağları değil, sokakları ve caddeleri de bölücü eşkıyanın tehdidi altındadır. Adeta şehit vermediğimiz bir gün yoktur. Ülkemizin "enine mi boyuna mı" bölüneceği konusu sözde aydınların, satın alınmış yazarçizer takımının sıradan gündem maddesi haline gelmiş, gözünü ve gönlünü karartmış bölücüler vatan topraklarının bir kısmı üzerinde sözde özerklik ilanı sürecini başlatmış, bütün bu ihanet hareketlerine karşı duran vatansever tavırlar ve düşünceler yadırganır ve yargılanır olmuştur.

Aziz Türk Milleti;

Milletimizin varlığına ve hukukuna yönelik bu saldırılar, bir kısım seçilmiş veya atanmış devlet yöneticileri tarafından himaye edilip desteklenmektedir.

Şurası iyi bilinmelidir ki; devlet kurumları arasına nifak sokan, birbirini fonksiyonel olarak tamamlaması gereken kurumları rakip veya muhalif gibi gösteren bu günkü siyasi iradeyle, terörle mücadele etmek mümkün değildir. Bu sakat ve hastalıklı zihniyet sadece terörün kanlı kinli iklimini beslemektedir.

Terörle mücadele eden devlet güçlerinin yetkilerini tırpanlayan, onların adeta ellerini kollarını bağlayan, büyük fedakârlıklarla görevlerini yerine getiren güvenlik güçlerinin moralini ve motivasyonunu bozan bir siyasi irade, ülkemizi barışa ve refaha değil, karmaşa ve kaosa götürür. Böyle bir ortamda terörle mücadelenin başarıya ulaşması mümkün değildir.

Aziz Türk Milleti;

Artık şu gerçek bütün açıklığı ile ortaya çıkmıştır:

Bölücü terörün amacı, daha fazla demokrasi ve insan hakları elde etmek değildir. Terörün amacı, kültürel ve demokratik taleplerin elde edilmesi de değildir.

Emperyalizme taşeronluk yapan bölücü terör örgütü (PKK); Türkiye'den toprak talep etmektedir, Bebek Katili Bölücü Başı'nın serbest kalmasını istemektedir, milli ve üniter devlet yapısını, demokratik rejimini yıkmak istemektedir.

Yine açıkça ortaya çıkmıştır ki; AKP iktidarı "Özde PKK Açılımı" olan "Sözde Demokratik Açılım" süreciyle bölücü örgütün bu maksat ve taleplerine adeta çanak tutup, zemin hazırlamaktadır. Bölücüleri ve terörü cesaretlendirmiş, kanlı iştahlarını kabartmıştır. Her gün verdiğimiz şehitler bunun en acı ispatıdır. Bu konuda gerekeni yapmamak için insanın sadece kör ve sağır olması yetmez aynı zamanda gerçekleri söylemeyen dilsiz şeytan olması da gerekir.

Yine açıkça ortaya çıkmıştır ki; İşbaşındaki iktidar, Habur Rezaletinin kurgusunu hazırlayıp, milletimizi öfkelendiren ve infiale sürükleyen görüntü ve olaylara sebebiyet vermiştir

Bugünkü iktidar, vatandaşın şehit cenazelerine ilgisini bile çok görmüş, bunlara yayın yasağı getirmeye çalışmıştır. Teröre karşı toplumdaki direnci kırmak ve bastırmak için yollar aramaktadır. Daha da acısı cenazelere katılan kamu görevlilerini işten atmış, Şehit babalarını bile gözaltına alıp sorgulatmıştır.

Aziz Türk Milleti;

Dünyada hiçbir devlet yoktur ki, ülkesinde yaşayan insanların farklılıklarını derinleştirerek, ayrıştırarak, çatışma ortamı yaratarak insan haklarını ve demokrasisini geliştirebileceğini iddia etsin. Ne yazık ki bugün bizim ülkemiz bunu başarabileceğini iddia eden bir iktidar tarafından yönetilmektedir.

Aziz Türk Milleti;

Ülkemizde uzun zamandır süren kanlı bölücü terör, tek ve asıl sorundur. Bunun kökünün kazınması devletimizin en başta gelen görevidir. Bunun için devlet bütün gücünü içte ve dışta ortaya koyarak bu kanlı örgütü bertaraf edip Türk adaleti önüne çıkarmalıdır.

İnanıyoruz ki, Devletimiz bunu başaracak güçtedir. Tek eksik siyasi iradenin olmayışıdır.

Ülkede sağlanacak huzur ortamından sonra bölgenin ekonomik, sosyal ve diğer meseleleri ciddiyetle ele alınıp, toplumsal kaynaşma sağlanmalıdır. Bunun dışında yapılacak olanlar beyhude gayretlerdir.

Bugünkü işbaşındaki AKP iktidarı artık yangına benzin dökmeyi bırakmalıdır. Aksi takdirde inanıyoruz ki Türk milleti sandıkta şok edici demokratik milli şamarını iz bırakacak şekilde iktidarın her geçen gün çirkinleşen suratına indirecektir.

Bütün olumsuzluklara rağmen Türk Dayanışma Konseyi olarak, Türk milletinin devletiyle vatanıyla hür ve bağımsız olarak kıyamete kadar yaşamaya devam edeceğine inancımız tamdır.

TÜRK EĞİTİM-SEN'DEN ÜYELERİNE MÜJDE

Türk Eğitim-Sen Genel Merkezi, Garanti Bankası ile bir anlaşma yaparak, üyelerinin düşük faizle ev sahibi olmasının yolunu açtı.

Düşük faizle mortgage anlaşması yapan sendikamız, üyelerinin ev sahibi olabilmesi için önemli bir adım attı. Eğitim çalışanlarının maaşlarının düşüklüğü ve ekonomik krizin etkileri göz önüne alındığında, ev sahibi olmanın hiç de kolay olmadığı günümüzde, bu anlaşma, üyelerimize önemli bir avantaj sağlayacaktır.

Anlaşmadan yararlanmak isteyen Türk Eğitim-Sen üyeleri; 0-60 ay vadeye yüzde 0,83, 61-96 ay vadeye yüzde 0,87, 97-120 ay vadeye yüzde 0,89, 121-180 ay vadeye yüzde 0,93, 181-240 ay vadeye yüzde 0,95 faiz oranı, 500 TL ekspertiz ücreti ile hiç dosya masrafı ödemeden her hangi bir Garanti Bankası şubesinden mortgage kredisi çekebilecektir.

Türk Eğitim-Sen Genel Merkezi ile Garanti Bankası arasında yapılan anlaşma tüm Garanti Bankası şubelerinde geçerlidir. Üyelerimiz, istedikleri Garanti Bankasına giderek, bu avantajdan yararlanabilecektir. Daha önce diğer bankalardan kredi çekmiş olanlarda borçlarını yeniden bu oranlar üzerinden yapılandırabilecektir. Ayrıca Ankara'da bulunan üyelerimizin Garanti Bankası Meşrutiyet şubesinden kredi işlemlerinde kolaylık sağlanacaktır.

